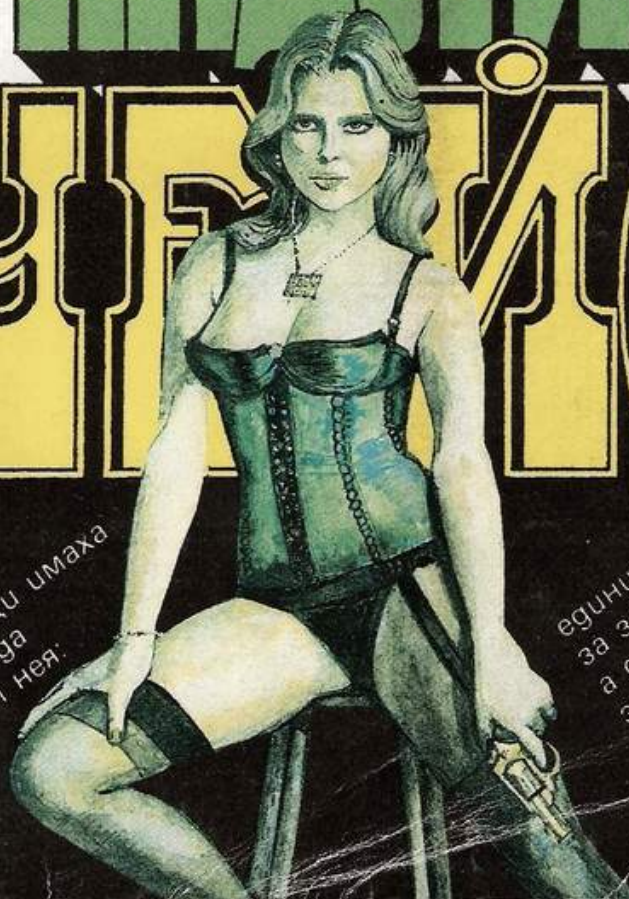

ДА ПОВЯРВАШ НА ЛИСИЦА

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕРИС

Двама
убийци имаха
нужда
от нея:

едият
за защита,
а другият
за
плячка

Джеймс Хадли Чейс

Да повярваш на лисица

ПРОЛОГ

Беше приготвил всичко: изцапаните превръзки, ножа, мръсната, изпокъсана униформа, калта, с която щеше да натрие ръцете и краката си. И най-важното – у него бяха документите на мъртвия Дейвид Елис, чието тяло се разлагаше на слънцето.

Но въпреки прецизността на плана, Кушман беше нервен. Челото му беше покрито с капчици пот, сърцето му биеше неравномерно, устата му горчеше отвратително.

Стоеше в малката воняща канцелария и се ослушваше. Ако всичко минеше добре, след няколко минути самоличността на Едуин Кушман, известният ренегат, щеше да бъде заличена, но преди това трябваше да бъде запущена завинаги устата на Хирш. Задачата не беше лесна, тъй като Хирш беше здрав като бик. Всичко трябваше да се изпипа. Светкавичен удар откъм гърба бе единственият начин да убиеш човек като него.

Кушман погледна часовника над вратата. Хирш щеше да бъде тук всеки момент.

Той чакаше и се ослушваше. Устата му бе пресъхнала, нервите – опънати. Струваше му се, че тези мигове на неизвестност са по-страшни от заплахата от насилствена смърт.

Тропотът на ботуши по дървения под в коридора го скова. Вратата на канцеларията рязко се отвори и в стаята нахълта Хирш. Беше огромен мъж, дебел и як, с телосложение на японски борец. Опънатата по едрата му фигура есесовска униформа стягаше мускулите му и при всяко движение шевовете на куртката пращяха.

– Ще бъдат тук след двамайсет минути – извика той, когато видя Кушман. Ниско остриганата му глава лъщеше от пот. – И после – капут!

Той мина покрай Кушман, отиде до прозореца и се загледа в мъртешката пустош на Белсен.

Кушман опипа ножа, който държеше зад гърба си, с острие насочено към огромното туловище. От Хирш вонеше противно на отдавна засъхнала пот и мръсни крака. Изведнъж той рязко се обърна, но Кушман го погледна без да трепне, като задържа ръката си зад гърба.

– Е, англичанино, как ти се струва всичко сега? – ухили се Хирш. – Май че е късно да офейкаш обратно в Берлин, а? Мислеше, че си се наредил, нали? Няма да ти дам да избягаш. Ще им кажа кой си. Мразя

изменниците. Ония ще те оправят по-добре от мене. – Малките му свирепи очи, зачервени от ужас, се насочиха отново към прозореца, после пак се спряха на Кушман. – Ще имаш късмет, ако твоите съотечественици не те пипнат първи. Никой не обича предателите, Кушман. Не бих искал да съм на твое място...

Кушман едва се усмихна. Чувстваше, че може да си го позволи.

– Не ме наричай изменник – каза той. В гласа му имаше неприятна дразнеща нотка, по която винаги можеше да се разпознае. Стигаше да чуеш този глас само веднъж и никога нямаше да го забравиш. Беше познат на милиони британци, които го бяха слушали през петте години на тоталната война. Беше необикновен глас, не много плътен, ясен, подигравателен. – По душа съм по-добър германец от теб – продължи той. Често бе репетирал тези думи, за да ги произнесе в такъв момент. – За мое нещастие съм се родил британец. Върших това, което ми диктуваше съвестта, и ако можех да изживея живота си отново, бих правил същото.

Хирш махна с досада.

– Остави тия приказки за пред съда – каза той. – Имаш по-малко от двайсет минути свобода. Защо не излезеш навън да им се покажеш? Те чакат. Зная, че англичаните идват. Излез. Хайде да видим колко струваш. Сега камшикът ти няма да ги изплаши.

– Не ставай толкова мелодраматичен – рече Кушман, като се приближи. Втренчил поглед в огромното туловище пред него, той приличаше на Давид, който гледа Голиат. – Излез ти, щом си толкова смел.

Хирш потрепери, после отново погледна през прозореца.

Сега беше моментът.

Не Кушман, а страхът и омразата забиха ножа.

Силата им бе толкова неударима, че едрото тяло на Хирш се сгромоляса като отсечено дърво. Кушман бе избрал една точка между широките плешки. От удара ръката му изтръпна. Свличайки се, Хирш преобърна стола до бюрото. Тръсъкът сепна Кушман. Той се дръпна и изтръгна широкото острие на ножа от дебелия слой тлъстини и мускули. Вторачи се в тъмната кръв, която бликаше през срязаната риза.

Огромната маса от плът се надигна. Кушман се премери отново и замахна. Ножът потъна между ребрата. Хирш помръдна, добра се до китката на Кушман, но дебелиите му пръсти бяха безсилни.

Хладнокръвен и решителен, Кушман измъкна ножа и го заби отново. Дробовете на Хирш започнаха да изтласкват кръв през раните. Той се гърчеше в последно усилие да докопа Кушман, грамадните му като стволове крака ритяха неистово и тропаха безпомощно по пода. После

внезапно замряха, Хирш гледаше свирепо Кушман, а той изправен до него, се изплю в лицето му и подигравателно и победоносно го наблюдаваше как умира.

Далечни изстрели подсетиха Кушман, че няма време за губене. Отиде бързо до вратата и я заключи. После, без да поглежда към Хирш, захвърли есесовската си униформа и застана гол пред огледалото на стената. Не се огледа в него. Твърде добре познаваше крехката си физика, недоразвитите си мускули, тесния си гръден кош и твърдия рус мъх, който покриваше крайниците му. Такова тяло не съответстваше на човек с неговата смелост, проникателност и амбиции. Но въпреки хилавото си тяло умът му работеше отлично. Кушман имаше пълно доверие в будната мисъл, в своята находчивост, далновидност и ловкост. Съчетанието на такъв ум и способности с хилаво тяло изглеждаше нелепо, както би изглеждал скъпоценен камък в пиринчен обков. Той толкова често бе размишлявал за това, че му бе омръзнало. Трябваше да се примири с онова, което природата му бе дала.

В следващите пет напрегнати минути натри ръцете, краката и тялото си с кал и навлече изпокъсаната униформа с цвят каки, като потръпваше от погнуса. Бе я свалил от един гниещ труп и още не можеше да забрави отвратителната операция по отстраняването на дебели бели ларви от шевовете на дрехата.

Тръгна към един шкаф в другия край на стаята и босият му крак стъпи в кръвта от раните на Хирш. Беше топла и лепкава. Дръпна се инстинктивно и преди да успее да се овладее, слаб вик на ужас се откъсна от пресъхналите му устни. Треперейки, той изтри петата си о ръката на Хирш, после отвори шкафа и извади изцапаните превръзки и документи. Погледът му падна върху документите. Знаеше ги като петте си пръста. Бе запечатал всяка думичка в паметта си.

Кушман бе прозрял края на Германия много преди останалите английски дезертъори да допуснат възможността от поражение. Обсадата на Сталинград бе за него предзнаменование. Разбира се, имаше още време, но краят беше сигурен. Тайно и методично започнал да подготвя бъдещата си безопасност. Не изказа опасенията си пред никого, а продължи да работи в германското министерство на пропагандата и да предава по радиото покварата си на англичаните, които го слушаха, защото мислеха, че има да им каже нещо забавно. Кушман оставяше у другите англичани в Берлин впечатлението, че непрекъснатите съобщения за нови и нови поражения на германците не го тревожат, а всъщност наблюдаваше и чакаше удобна възможност да осъществи плана си.

Едва след като започна успешният десант на английски, канадски и американски части в Нормандия Кушман реши, че моментът е настъпил. Тогава той намекна на своите началници, че би трябвало да го изпратят някъде на действителна военна служба – сега, когато идваше последното изпитание на силите. Способните хора се ценяха, а неговата репутация като верен служител беше безупречна и дори похвална. След няколко дни го назначиха във войсковите части на СС за охрана и го изпратиша в концентрационен лагер в Белсен, като заместник-комендант. Това назначение не беше случайно. Кушман бе подготвил всичко. Белсен беше първата стъпка по пътя към спасението му.

Следващата стъпка беше да намери английски войник, чиято самоличност можеше да приеме. Това му отне много време и търпение, но накрая избра Дейвид Елис, човек без роднини и връзки, а очевидно и без приятели. И нещо по-важно: Елис единствен бе оцелял от своя батальон, разбит при Дюнкерк.

За Кушман не беше трудно да изтръгне необходимата информация от Елис. Беше майстор на изтезанията. Луд от болка, Елис си развърза езика. Не беше трудно да се подменят данните, да се припише на Елис самоличността на един от многото убити в Белсен и да се скрият документите му, докато дойде време Кушман да ги използва. И накрая, не беше трудно да пререже гърлото на Елис, докато той лежеше и бълнуваше в мрака.

Моментът бе настъпил. Английската армия се намираще само на около миля от вратите на Белсен. Хиърш бе мъртъв. Никой друг в лагера не знаеше, че Кушман е англичанин. А той бе променил наполовина външния си вид. Погледна се в огледалото. Образът на бледото безизразно лице го подразни. С изключение на очите това бе лице на един обикновен човек от низшите класи. Но очите го отличаваха. Знаеше, че единствено те разкриват истинската му стойност – стоманено-сиви очи, сурови, бдителни, опасни.

С огромно съжаление Кушман отрязва малките си черни мустаци, които бе пушал още като член на Британския фашистки съюз.

Пукотът от стрелба бе застрашително близък. Кушман взе ножа, избърса острието му и се загледа в отражението си в огледалото. Гордееше се със самообладанието и студената си жестокост, и не се поколеба дори за миг. Отвори анатомичната схема, която бе приготвил за последната стъпка в своето преобразяване. С писалка начерта линия върху лицето си от дясното око до брадата, като следваше схемата и внимаваше да не засегне лицевата артерия. Отново взе ножа и, като стисна зъби,

заби острието в плътта си. Знаеше, че се нуждае от основателна причина за скритото в превръзки лице. Това бе единственият начин и той дори не трепна.

Ножът бе неочаквано остър. Преди да осъзнае какво прави, Кушман бе разрязал бузата си до кокал. През кърваво червения процеп на раната се видя оголената, белееща се кост и жълтите, покрити с пломби кътници. Кушман изпусна ножа и залитна напред. Кръвта rukна и обля врата му, изгаряща болка изкриви лицето му. Той се вкопчи в бюрото, черна мъглявина го обгърна, сякаш бе дошла смъртта.

Над него избухна граната и парчета мазилка се посипаха на пода.

Взривът го накара да се опомни. С яростно усилие на волята той си възвърна съзнанието. Надигна се с мъка и затърси иглата и конеца. Като в кошмарен сън заши раната. Единствено силната му воля и мисълта за огромната опасност му помогнаха да направи тази операция. С треперещи ръце уви главата си с мръсните превръзки. Беше се упражнявал, докато се научи да слага превръзките машинално, дори без да гледа в огледалото.

От болката в лицето, загубата на кръв и канонадата отвън, нервите му бяха опънати до краен предел, но той не направи нито една грешка.

Заля с бензин огромното тяло на Хирш, скрито наполовина под бюрото, сложи наблизко собствената си униформа и ботушите. Плисна бензин по стените и мебелите. После се изправи пред огледалото и се огледа още веднъж. Сега никой нямаше да разпознае тази мръсна дрипа. Лицето му бе скрито под кървавите превръзки. Мустаците му ги нямаше. Есесовската униформа бе заменена с бойна униформа с цвят каки.

Дейвид Елис бе готов да посрещне освободителите на Белсен. Един Кушман, изменникът, щеше да изчезне завинаги в горещата влада.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Съдията Такър започна заключителната си реч на третия ден от процеса. Той се обърна към съдебните заседатели с думите:

– И така, какво каза инспектор Хънт? Бил е полицейски следовател и познавал подсъдимия от 1934 година. Не е говорил лично с него, но е слушал политическите му речи от време на време и твърди, че познава гласа му. Каза също, че на 3 септември 1939 година бил изпратен във Фолкстоун и останал там до 10 декември 1939 година. Той заяви: „След това се върнах в Лондон. Докато бях във Фолкстоун, слушах едно предаване по радиото. Веднага разпознах гласа на подсъдимия...“

Няколко зрители, успели да влязат в претъпканата съдебна зала, бяха прекарали нощта върху каменните стъпала на Олд Бейли¹. Те бяха дошли да видят с очите си подсъдимия, който толкова време им се бе подигравал по германското радио, въобразявайки си, че е в пълна безопасност. Е, сега го бяха пипнали, и никакви юридически доводи, нито безкрайни цитати от стотиците правни книги, затрупали масата на адвокатата, нямаше да го спасят.

Свидетелските показания през първия ден на процеса разкриваха колко лесно се бе хванал в капана.

„– Вечерта на 28 май т. г. Вие сте били заедно с някой си лейтенант Пери в една гора в Германия, близо до датската граница при Фленсбург?

– Да.

– И двамата сте събирали дърва за огън?

– Да, събирахме.

– Докато правехте това, видяхте ли някого?

– Срещнахме един човек, който като чели се разхождаше в гората.

– Кой беше този човек?

– Това беше подсъдимият.

– Какво направи той, каза ли ви нещо?

– Посочи няколко паднали клона и рече: «Ето още дърва».

– На какъв език ви заговори най-напред?

---

1. Олд Бейли – главният лондонски криминален съд – Бел. прев.

- Първо на френски, а после на английски.
- Познахте ли гласа му?
- Да, познах го.
- Чий глас беше?
- Гласът на говорителя от германското радио!“

Сега, в заключителната си реч, съдията отново спомена гласа на подсъдимия.

Една дебела жена, която седеше сред публиката и беше облечена с прашно палто и безформена шапка, украсена с проскубани пера, се наведе над един мъж с опърпано кафяво сако, притиснат до стената и изсумтя:

– Може ли да не му позная гласа – прошепна тя. – Аз бих познала този глас навсякъде. Колко пъти съм го слушала. Добре де, виках си непрекъснато, говори си, колкото щеш. Все тая. Няма да ме трогнеш с плоските си лъжи. Ама ще запееш друга песен кат' те пипнем. И ето на – запя друга песен.

Мъжът, на когото говореше, се отдръпна от нея. Беше недъгав, смачкан, рус, с жълтеникав цвят на лицето. Синкавият белег, прорязващ дясната половина на лицето му от окоото до брадичката, събуди любопитството у жената.

– Бил си във войната, а приятел? Бога ми, добре са ти подредили лицето.

Мъжът с белега (който наричаше себе си Дейвид Елис) кимна без да отмества поглед от съдията, който сега говореше за британската или американската националност на подсъдимия. Какъв шум бяха вдигнали за това! Никой не би се усъмнил в неговата националност, ако го пипнеха, помисли си той с тревога. Нямахше да има никакво съмнение за него, ако го изправеха на подсъдимата скамейка.

„Веднага разбрах, че това е гласът на подсъдимия.“

Е, той бе помислил за това. Нямахше да го хванат така лесно, както подсъдимия. Знаеше, че ще познаят гласа му, ако го чуят отново и затова бе взел предпазни мерки.

Онзи инспектор бе разпознал гласа на подсъдимия. Капитанът от разузнавателния полк също го бе разпознал и то в мига, в който го бе чул. Какъв глупак, да заговори и двамата офицери. За какво е мислел? Търсил си го е, така е било, сам си го е търсил.

Е, той не се оказа такъв глупак. Разбира се, превръзките помогнаха, но това беше само част от плана му. Когато най-накрая ги свалиха, той не си отвори устата, не пророни нито дума. Държаха се добре с него.

Решиха, че е в шок. По-късно, когато дойде време за разпити и трябваше да говори, той бе подготвен. Изумително е до каква степен едно камъче под езика може да промени нечий глас. Неясната му реч, според тях, бе част от симптомите и те нито за миг не се усъмниха в него. Но той не можеше да говори с камъче в устата цял живот. Това го тревожеше. Англичаните имаха дълга памет. Една погрешна стъпка и можеше да бъде на мястото на подсъдимия. Толкова е лесно да забравиш, че хората познават гласа ти. Човек може да заговори без да мисли. Поискаш пакет цигари или вестник, поръчаш си ядене, а в следващия момент виждаш как хората те гледат изумени и съзнаваш, че си забравил да сложиш камъчето в устата си.

След като прекара два-три дни в Лондон и се усъмни, че на няколко пъти се е издал с гласа си, Елис реши, че не може повече да се излага на такива рискове. Докато измисли нещо по-сигурно трябваше да се преструва на глухоням. Стигна дотам, че научи азбуката на глухонемите. Но не можеш да ходиш насам – натам и да ръкомагаш пред тези, които не познават знаците. Така общуваше с определен кръг хора, но за останалите трябваше да използва камъчето. Налагаше се да промени гласа си завинаги, но не знаеше как. Не беше предвидил, колко лесно може да го издаде той и колко бдителни са хората. Ето например подсъдимият. Казал само: „Ето още дърва“, а те се нахвърлили върху него. Даже стреляли по него.

Елис бе дошъл на процеса, готов за неприятности. В Олд Бейли беше като в устата на вълка, ако изобщо можеше да си там. Наоколо беше пълно с полицаи и офицери от военното разузнаване. Не можеше да си позволи неволна грешка и затова държеше камъчето в устата си. Не го извади нито веднъж.

Дебелата жена му говореше отново.

– К'во се туткат тия. Що не свършват вече? Нали го знаят кой е. Гласът е достатъчен. Защо не карат по-бързо?

Елис се намръщи, направи опит да се измъкне, но дебелото й тяло го заклеши до стената и той не можа да помръдне.

– На ти един сандвич – каза тя великодушно. – Ще се мотаят целия следобед. Човек огладнява като слуша тая говорилня. К'во целят всъщност? Мислиш ли, че тоя щъ се измъкне?

Елис поклати отрицателно глава, протегна мръсната си ръка и взе един сандвич. Не беше обядвал и червата му къркореха, но не възнамеряваше да пропусне нито една дума от тази юридическа битка. Ако не беше толкова хитър, това съвсем спокойно можеше да бъде собственият

му процес. Атмосферата в залата, думите, реакциите на говорящите го хипнотизираха. Сякаш присъстваше на собственото си погребение. Елис прие сандвича с благодарност и се обърна, за да изплюе камъчето в ръката си.

– Атака – прошепна жената, като кимаше и се усмихваше. Лицето и бе кръгло, червено и засмяно. Малките и кафяви очи светкаха. – Набивай. Имам предостатъчно. Обичам да си похапвам. Не че в това време можеш да си намериш храна: опашки... опашки, непрекъснато.

Елис кимна. Нямахше да си отваря устата, каквото и да му говореше тя. Захапа пресния хляб и бавно задъвка. Бедните знаят как да се грижат за себе си, помисли си той с горчивина. Сирене и туршия, докато един човек чакаше да умре.

Съдията четеше извадки от изявлението на подсъдимия:

„Възползвам се от възможността да направя предварително изявление относно причината да отида в Германия и да говоря по германското радио. Не съм се ръководил от желание за лични облаги, материални или някакви други, а само от политически убеждения.“

При тези думи Елис трепна. Неочаквано го жегна съвестта му. „Не съм се ръководил от желание за лични облаги...“

Не би могъл да каже това за себе си. Всичко бе правил за лична изгода. Щяха да го докажат много лесно, каквото и да измислеше той. Но можеше ли да очакваш нещо друго в тази страна, в която не ти дават никакъв шанс. Или трябва да си завършил частно училище, или поне да имаш представителен вид, за да почнеш да печелиш повече от десет лири на седмица. Никои не гледа дали си умен и способен. Без значение е колко усилено работиш във вечерното училище, за да се усъвършенствуваш. Важното е кой е баща ти, какво училище си завършил, как си облечен.

Преди да стане член на Британския съюз на фашистите той печелеше по трийсет и пет шилинга на седмица, като служител в една малка посредническа кантора за недвижими имоти. Беше се опитал да си намери по-добра работа, но ония самодоволни прасета, седнали зад чиновническите си бюра, не го и поглеждаха. Фактът, че баща му излежава двайсетгодишна присъда за убийството на дъщеря си, винаги проваляше шансовете му. Нима беше негова вината, че баща му е помилван убиец? Тъй или иначе, ако не я бе убил старият, той сам щеше да извие врата. Малка мръсна уличница! Беше я видял със собствените си очи да върви нагоре – надолу по „Пикадили“ с фенерче в ръка и съблазнително да се усмихва на всеки срещнат мъж, който я погледне. А се

преструваше, че си е намерила прилична работа в дамската тоалетна на някакъв нощен бар! Нищо чудно, че пилееше толкова пари. Върна се право вкъщи и каза на стария, който бе тръгнал да я търси. И сега виждаше лицето му – бяло като платно, а в очите му имаше нещо хищническо. Старият я проследил до един луксозен апартамент на улица „Олд Бърлингтън“ и след като изхвърлил но стълбите говедото, дето било с нея, и счупил гръбнака в една маса. Така и се падаше на мръсницата. Съдията го съжали, съдебните заседатели – също, и министърът на вътрешните работи го помилва. Но историята не свърши дотук. „На тоя баща му е убиец – убил дъщеря си, да знаеш! Нищо чудно, той самият да утрепе някого!“ Така говореха, докато не сложи черната риза. Тогава млъкнаха. Страхуваха се от него. Знаеха, че само да свирне и Скрегър щеше да се погрижи за тях.

Сега, седнал в задушната съдебна зала, той се чудеше на тоя Скрегър. Мисълта му се стрелкаше и блъскаше из миналото като птичка в кафез. Добрият стар Скрегър! От никого не се страхуваше. Може би беше малко смахнат, но беше готов на всичко за човек, когото харесваше. „А той ме харесваше – помисли си Елис. Май веднага му допаднах. Навярно, защото беше толкова огромен и глупав, а аз – толкова хилав и умен.“

Внезапно гласът на съдията отново привлече вниманието му. Той все още четеше изявлението на подсъдимия:

„Реших да напусна страната, тъй като не желаех да играя ролята на човек, отказал да служи във войската поради убежденията си и защото предполагах, че в Германия ще имам възможност да изразявам и пропагандирам идеи, чието разпространение бе забранено в Англия във военно време. След като осъзнах обаче, че бях отказал да служа на Англия в критичен за нея момент, стигнах до логичното заключение, че нямам моралното право да се върна в тази страна по собствено желание, и че бе по-добре да подам молба за германско поданство и да се заселя в Германия постоянно. Въпреки това, непрекъснато се стремях да допринасям, с каквото мога, за постигането на помирение или поне на разбирателство между двете страни“.

Е, той въобще не се интересуваше дали ще има разбирателство между Англия и Германия. Да вървят по дяволите. Не го вълнуваше нито колко силна става Русия, нито пък колко евреи са се родили. Единственото, което го вълнуваше, бе да се грижи за себе си, да изкара малко пари, да има дом и малко спокойствие. Плащаха му по пет лири на седмица само за това, че носеше черна риза. Те оцениха неговите достойнства. Нямахше нищо против да работи, за да заслужи тези пари. Никой не

можеше да го нарече мързелив. Би работил за всекиго, ако имаше тази възможност, но единствено в Британския съюз на фашистите не го осъдиха за престъплението на баща му. Приеха го нормално. Насърчиха го да продължи образованието си, научиха го да говори правилно – а това беше повече, отколкото проклетите капиталисти бяха направили.

Тъкмо вече се готвеше да замине, когато започна войната. Бяха го посъветвали да се махне, да отиде в Германия, но тази идея не му харесваше. Слушал бе твърде много за нацистите. Можеше да им се възхищава отдалече, но не беше толкова глупав, че да им се завре под носа. В Англия можеш да наругаеш правителството и да го наричаш с какви ли не обидни думи, а полицаят до теб само ще се хили крадешком. Можеш дори да набиеш някой комунист – поне това го вършеше не той, а Скрегър – и да ти се размине, но в нацистка Германия трябва да си държиш езика зад зъбите, ако не искаш да си навлечеш беля.

Не му се ходеше и в армията, но не смееше да изтъкне политически причини, като претекст за отказ. Така че отиде в армията – отново право в ръцете на капиталистите. Повишение? Малко вероятно! („На това момче баща му е убиец. Джорд Кушман... помниш ли? Убил дъщеря си... Ужас!... Аз не бих седнал в столовата до човек, чиито баща е направил такова нещо, а ти“?) Не го повишиха. Заставиха го да бели картофи в кухнята. Решиха, че става само за там – да бели картофи по цял ден, докато си разрани ръцете и изпочупи ноктите си. После го изпратиха заедно с хиляди чували картофи за Франция, където в отстъплението при Дюнкерк бе пленен.

Навярно вестниците бяха писали, че всеки един от отстъпващата армия се е бил до последния си дъх. Излиза, че сапъорите, щабният състав и готвачите са удържали германците с голи ръце. Можеше и да са се били, но не и той. Беше му дошло до гуша от английската армия. Изчака германците и се предаде. Каза им, че е член на Британския съюз на фашистите и номерът мина.

Какво го интересуваше какъв боклук му даваха да чете по микрофона. Получаваше по хиляда марки на ден плюс храна и квартира, а възможността да говори на милиони свои съотечественици го караше да се чувства могъщ. Не всеки може да постигне това, особено ако е син на помилван убиец.

– На ти още един сандвич – прошепна дебелият жена до него. – След малко съдебните заседатели ще излязат. Аз се наядох.

Елис взе сандвича и благодари с кимване. Бабчето не е чак толкова досадно, помисли си той. Щеше да си изкара акъла, ако узнаеше кой е.

Елис се усмихна и захапа хляба.

– Явно, имаш нужда от повече храна – каза жената, след като съдията се скри зад вратата. – Ще прощаваш, че ти се меся и го казвам направо, ама си същински скелет. Да не си бил военнопленник?

Елис се поколеба, после се поддаде на изкушението да се похвали.

– Белсен – смотолеви той с пълна уста, изучавайки с поглед пълното ѝ добродушно лице. Стана му приятно като видя, как по него се изписа ужас и страхопочитание.

– Божичко! – възкликна тя. – Белсен! Виждала съм го на снимки. И ти си бил там?

Той отхапа от сандвича с острите си малки зъби и кимна.

– Аз пък никога – каза тя и очевидно още не можеше да го проумее. – Като си представя, че си бил там. Горкичкият.

Елис сви рамене и отмести поглед. Може би бе неразумно да прекалява с приказките. Той огледа съдебната зала и се замисли колко време ще е необходимо на съдебните заседатели, за да вземат решение.

– Измъчваха ли те? – попита жената, дърпайки го за ръкава.

Той изведнъж я намрази за безкрайното ѝ любопитство и се нахвърли срещу нея.

– Млъкни – озъби и се той. – Нямам намерение да говоря за това.

Тя изглеждаше разочарована, дори малко обидена. Елис усещаше, че го наблюдава, но гледаше право пред себе си.

В четири часа съдебните заседатели се върнаха в залата. Решението за присъдата им бе отнело двадесет минути.

Докато чакаше, Елис мислеше за подсъдимия, опитваше да се постави на негово място. С всяка изминала минута ставаше все по-напрегнат, докато накрая едва контролираше треперещите си крайници.

Вратата зад съдийското място се отвори, появиха се няколко съдебни заседатели и шерифът², облечени в тоги, и застанаха встрани, за да се поклонят на съдията, който влезе, стиснал в ръце чифт бели ръкавици и парчето черен плат, известно като черната шапка.

Подсъдимият изкачи стълбите към подсъдимата скамейка. Елис не смееше да го погледне. Струваше му се, че ще види собственото си отражение.

Съдебният чиновник попита:

– Съдебни заседатели, единодушни ли сте за присъдата? Елис се

---

2. Почетен чиновник, представител на кралицата, във всеки английски град, който има преди всичко формални съдебни задължения. – Бел. прев.

наведе напред, капки пот избиха по челото му, зъбите му се оголиха.

– Виновен.

Двадесет минути за да изпратят един човек на смърт. Двадесет минути! Елис им се озъби. Червена пелена се спусна пред очите му. Можеше самият той да стои сега пред съдията. Дебеланата до него реши, че е разстроен и сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

Съдията произнесе смъртната присъда.

– Така му се пада – каза жената със сподавен и развълнуван въпреки желанието и глас – Изменник такъв.

Свещеникът рече:

– Амин.

Елис изскърца със зъби. Ако го хванат и него ще го обесят. Но той не беше изменник! Бяха се отнасяли с него лошо и той им го бе върнал. Това беше всичко. Освен това, ако го бяха послушали, Лондон никога нямаше да бъде бомбардиран. Хиляди пъти им бе повтарял, че трябва да се отърват от Чърчил и да се сприятелят с Германия.

Но тези глупаци не го послушаха и сега Лондон бе в развалини, а него щяха да обявят за предател.

Залата започна да се изпразва и Елис се изправи.

Тълпата го повлече заедно с дебеланата към изхода.

Внезапно той загуби контрол.

– Това е убийство! – яростно извика той. – Не му дадох никаква възможност.

Беше силно разярен и не усети, че говори с естествения си глас.

Дебеланата се втрени в него изумена. Някъде тя бе чувала този глас преди.

Един полицаец също чу гласа. Заглежда се внимателно наоколо. Не откри нищо в морето от лица, стичащо се към изхода и все пак бе сигурен, че тези думи бяха изречени от Едуин Кушман. Докато той стоеше и се колебаеше без да знае какво да направи, мъжът в опърпаното кафяво сако се изниза през вратата, забърза по коридора и изчезна от погледите на всички.

ВТОРА ГЛАВА

След непоносимата горещина на улицата, сградата му се стори хладна и мрачна, макар да бе мръсна и порутена. Наоколо цареше тишина. Нямаше асансьор и на голямата табела върху стената, на която бяха

изписани имената на фирмите, помещаващи се в сградата, имаше повече празни места отколкото имена.

Елис мерна краката на момичето, което се качваше по стълбите към втория етаж. Той се изкачваше към първия етаж и преди да види момичето беше чул почукването на дървените и токчета по каменните стълби. Като се наклони над перилата и погледна нагоре, той видя за миг краката и обувти в дълги памучни чорапи, подгъва на широката и сива пола и част от бяло долно бельо.

Забърза от любопитство да види как изглежда момичето. Те двама-та като че ли бяха сами в тази голяма, замряла сграда и единственият звук, достигащ до Елис, беше почукването на дървените токчета.

На площадката на третия етаж той отново я зърна като завиваше по коридора. Носеше сива фланелена пола и късо синьо палто. Малката и шапка беше безформена – шапка, която човек очаква да намери в кошче за боклук. Въпреки, че съвсем бегло я видя, веднага осъзна колко е бедна. Испита колебание като видя показателя върху стената.

Ако знакът сочеше правилната посока, Лигата на приятелите на глухонемите явно имаше кантори след завоя по коридора. Той продължи и зави по коридора, точно когато момичето изчезна зад една врата, която се намираще някъде по средата.

Когато Елис стигна до вратата, той видя избелял черен надпис върху кварцово стъкло: „Лига на приятелите на глухонемите“, а под него с по-малки букви бе написано: „Директор: Х. Уиткъм“. Той натисна дръжката и влезе в една тясна стаичка с два прозореца, без пердета, в която имаше овехтяло малко машинописно бюро, няколко прашни картотеки и един толкова изтъркан килим, че човек не би забелязал скъсаните места, ако не се спънеше в тях.

Тезгях разделяше стаята на две части, а разстоянието над него бе разделено от четири дървени прегради. Те напомниха на Елис вътрешното разположение на заложна къща.

Момичето в сивата пола стоеше в една от преградите, с гръб към Елис. Той я загледа втренчено, тъй като искаше да види лицето и, но тя не се обърна и той трябваше да се задоволи с квадратните и тесни рамене, с изправения и гръб и краката, които вече бяха привлекли вниманието му. Дори с изненада установи, че се опитва да види под овехтелите и дрехи това, което бе сигурен, че е едно добре сложено тяло. Усети лека тръпка при вида на краката и, въпреки кръпките на чорапите и изтърканите подметки на обувките.

Освен Елис и момичето в стаята нямаше никой друг. Той застана в

съседна на нейната преграда и зачака. Преградата скриваше момичето, но той виждаше ръцете и, опрени на изцапания с мастило тезгях.

Имаше малки здрави ръце тъмни и гладки, с дълги тънки пръсти и с нокти във форма на бадем. Той погледна ръцете си, грозни, с къси пръсти, изгрязани нокти, мръсни кокалчета и направи гримаса.

Една врата на вътрешната кантора от другия край на стаята се отвори и от там излезе възрастен мъж. Сакото на черния му костюм беше с големи ревери и прекалено много копчета отпред. Явно някога е бил дебел, но сега беше изтънял и кожата, провиснала от двете страни на лицето му придаваше вид на омърлушен копой. Под гъстите вежди проникателните му черни очи се стрелкаха наляво и надясно. Игриви, подозрителни очи. Той кимна първо на момичето, после на Елис. Не беше много дружелюбен.

Веднага отиде до момичето.

– Няма нищо за Вас, – очевидно с желание да се отърве от нея колкото се може по-скоро, изрече той. – Може би следващата седмица. Няма смисъл да идвате непрекъснато. Работа не се намира но дърветата.

– Не мога да чакам до следващата седмица, – каза момичето. Гласът и беше тих, безчувствен, неизразителен. – Нямам никакви пари.

Възрастният човек, който, както Елис правилно се досети, беше г-н Уиткъм, директорът – вдигна рамене. Явно беше чувал толкова често тези думи, че те не означаваха вече нищо за него.

– Нищо не мога да направя – каза той раздражено. – Няма никаква работа за Вас! Имам името и адреса Ви. Ако изникне нещо ще Ви известя.

– Все едно и също повтаряте – каза момичето с безизразния си глас. – Вече три седмици минаха, откакто Ви дадох четиридесетте шилинга. Трябва да направите нещо за мен. Когато взехте парите казахте, че сте сигурен, че ще уредите нещо за няколко дни.

Г-н Уиткъм промени цвета на лицето си. Той погледна крадешком Елис, после отново момичето.

– Внимавай какво говориш – отвърна и той, като снижи глас, – четиридесет шилинга? За какво става дума? Какви четиридесет шилинга?

– Казахте, че ако Ви дам четиридесет шилинга ще ми намерите работа, за която не е нужна препоръка – каза момичето с прегракнал от вълнение глас. Казахте, че това е заем, за да може да оправите нещата. Дадох Ви ги, защото няха никакви препоръки.

– Вие си измисляте – каза смутено г-н Уиткъм. – Почакайте малко. Нека да видя какво иска този господин. Не трябва да говорите такива

неща пред свидетели. Не съм взимал никакви пари от Вас.

Той отиде срещу Елис.

– Какво има? – попита той, а неспокойният му поглед изследваше лицето на Елис.

– Търся работа – изписа Елис с пръсти чрез азбуката на глухонемите.

На лицето на Уиткъм се изписа облекчение. Мислеше, че Елис може да е чул какво бе казало момичето. Пръстите му се задвижиха. С лекота те заизписаха думи, твърде бързо, за да бъдат разбрани от Елис.

– По-бавно – отвърнаха пръстите на Елис. – Аз съм начинаещ.

Г-н Уиткъм вдигна раздражено рамене, отвори едно чекмедже под тезгяха и извади оттам формуляр. Остави го пред Елис, после отново се върна при момичето.

Докато Елис четеше формуляра, чу момичето да казва:

– Ако не можете да ми намерите работа, искам да ми върнете парите.

– Не разбирам за какво говорите – отвърна г-н Уиткъм. – Защо продължавате да говорите за пари? Не бих взел пари от Вас.

– Но Вие взехте – запротестира момичето, – и искам да ми ги върнете. Ще кажа на Вашите началници. Предложихте да ми намерите работа без препоръки...

– Престанете! – и рече г-н Уиткъм, чукайки по тезгяха с костеливите си кокалчета. – Кой ще повярва на такава история? Крадеш, нали? Току-що си излязла от затвора. Кой ще ти повярва? Изчезвай или ще повикам полиция.

– Искам обратно парите си – повтори момичето с треперещ глас. – Нямам пукната пара. Не разбираш ли? Не знам какво ще стане с мен.

– Нищо не мога да направя – каза г-н Уиткъм. – Няма смисъл да упорствуваш. Нещо може да се появи. Но ако искаш да ти помогна не трябва да казваш, че си ми заела нари. Не трябва да лъжеш. До никъде няма да стигнеш така.

– Но аз наистина ти заех нари – каза момичето, изведнъж ядосано. – Ти каза, че това е само заем, но всъщност не е. Било е подкуп.

Изведнъж г-н Уиткъм се захили. Сега се почувствува сигурен като се убеди, че Елис не би могъл да чуе казаното.

– Те няма да ти повярват, малка глупачке. Никой не би ти повярвал. Моята дума е по-тежка от твоята. Махай се! Мислиш ли, че някой иска да наеме глуха, при това бивша затворничка? Задай си този въпрос! Помисли върху него. Ще го направиш ли? Изчезвай! И ако се върнеш и

продължиш да твърдиш, че съм взел пари от теб, ще извикам полицаи.

Елис видя как ръцете на момичето се свиха в здрави малки юмуци. Те удариха леко тезгяха и изчезнаха.

Той се отдръпна назад, когато тя се обърна към вратата, но беше твърде късно, за да види лицето и. Наблюдаваше я докато отиде до вратата и я отвори. Раменете и клюмнаха, а овехтялата и малка шапка я обгръщаше като ореол на отчаянието.

Вратата се затвори.

Г-н Уиткъм се ухили, после отново се върна при Елис.

– Попълнихте ли формуляра? – попита той с пръсти.

Мръсник, помисли си Елис. Така постъпваха с мен преди да се науча да се грижа сам за себе си.

Беше прочел формуляра и разбрал веднага, че тук няма да получи работа. Там пишеше, че са необходими три лични препоръки преди да бъде разгледана молбата. Той се сети за момичето. Ако кажеше на този стар мошеник, че не може да осигури препоръки, той щеше да му поиска пари и после нямаше да направи нищо за него. Той беше разочарован, вбесен и се наведе над тезгяха, отправяйки гневен поглед към г-н Уиткъм.

– Чух, свиня такава – каза той. – Чух всичко.

Той удари мършавото отпуснато лице на г-н Уиткъм. Възрастният човек нададе сподавен вик, олюля се и се свлече зад тезгяха. Елис не си направи труда да види какво стана с него. Той отиде до вратата, отвори я, хвърли поглед по продължението на коридора и затича бързо надолу по стълбите.

Знаеше, че не трябваше да удря възрастния човек, но изкушението бе прекалено силно. Той помисли за момичето. Жалко, че не бе видяла случилото се. Щеше да остане доволна. Беше платила четиридесет шилинга и не бе получила нищо в замяна, освен празни обещания. Учуди се, че изпитва съжаление към нея, че тя събуждаше интереса му. Изпитваше странно чувство. От много години жените не означаваха нищо за него, но това момиче го привличаше и фактът, че тя бе експлоатирана, ги свързваше.

Когато слезе на последното стъпало, за първи път осъзна сериозността на положението, в което се намираще. Досега не бе признал пред себе си колко много разчиташе на Лигата на приятелите на глухонемите, за да си намери работа. Техните реклами го бяха подвели. Обявите гласяха, че глухонемите са търсени в много търговски сфери. Лигата поддържала връзки с всички по-значими изпълнителни директори, като

осигурявала работа за квалифицирани глухи или глухонеми кандидати. А отговорен за тази служба се оказа един стар мошеник!

Елис имаше нужда от работа. Трябваше да получи работа. Парите му привършваха, а той се страхуваше да говори пред хората. Работа за глухоням би била удобна за него. А сега трябваше да започне всичко отначало.

Когато пресичаше фойето той видя момичето в сивата пола, което вървеше бавно пред него. Тя бутна стъклената врата и излезе на улицата.

Все още проявяваше интерес към нея, затова я последва. На улицата гъмжеше от хора, беше задушно и подтискащо. Той вървеше бавно, размишляваше и се чудеше какво да прави. Дванадесет шилинга и десет пенса. Това беше всичко, което имаше. Трябваше да намери пари по някакъв начин. Помисли си за Скрегър. Скрегър би му помогнал, ако го намереше, но къде да го търси?

Той видя, че момичето в сивата пола зави по „Вилиърс Стрийт“ и тъй като не можеше да измисли нищо по-добро, а и за него тя се отличава в тълпата от непознати, той продължи да я следва, замислен, без да откъсва поглед от краката и. Човек рядко може да види толкова хубави крака, мислеше той. Повечето жени имаха грозни крака. Почуди се какво е това момиче. Старият мошеник я бе нарекъл глуха крадла и въпреки това не и бе крещял. Тя може би разбираше какво се говори по движението на устните. Изведнъж му дойде на ум, че той можеше да и говори, а тя нямаше да го познае по гласа. Тя щеше да чете думите, които устните образуват и нямаше да чува гласа му. Като че ли тази идея му допадна. Един мъж не можеше да живее съвсем сам. Имаше нужда от жена. Това момиче нямаше никакви пари, както и той. Тя излизаше от затвора, той беше беглец. И двамата си пасваха. Той се намръщи. Защо си губеше времето с такива глупости? Имаше по-важни неща, за които трябваше да мисли, но очите му не изпусаха момичето, което се движеше сред тълпата, самотно, отчаяно.

В парка край станцията на метрото „Чаринг Крос“ свиреше оркестър. Музиката беше весела и около естрадата бяха насядали много хора.

Момичето влезе през желязната врата в парка и тръгна бавно по асфалтираната алея. Елис я последва. Помисли, че се кани да седне, но тя продължи покрай естрадата с отпуснати рамене, а ужасната и малка шапка се открояваше като посмешище на яркото слънце. След като се отдалечиха от естрадата тя най-сетне седна. Избра едно от свободните места срещу хотел „Савой“. Седна, с ръце в скута и очи отправени към

келнерите, които стояха и чакаха зад прозорците на „Савой“ първите посетители.

Елис се приближи и седна през едно място до момичето. Огледа я изпитателно и остана разочарован. Тя не представляваше нищо особено. Изпитото и бяло лице беше обикновено, кафявата и коса – мръсна и безформена. Очите и бяха хлътнали, с тъмни кръгове около тях. Предположи, че е около двадесетгодишна. Сега, когато я виждаше добре, той с яд се запита с какво бе събудила интереса му. Като се изключи фигурата и, в нея нямаше нищо особено: просто една обикновена продавачка, чиновничка, някаква домашна прислужница, която можеш да видиш по лондонските улици, без дори да е спретната.

Той отмести поглед от нея, огорчен и разочарован. „Все едно – помисли си той, – не трябва да се ядосвам заради жени. Те не ме интересуват“. Въпреки това, подсъзнателно, той все още жадуваше за момиче. Беше самотен през изминалите няколко дни в Лондон. Ако това момиче представляваше нещо, той щеше да говори с нея, да и каже как бе постъпил със стария мошеник, може би щяха да се сприятелят. Но такава, каквато беше в действителност, не си заслужаваше да се занимава с нея.

Момичето поседя известно време. Дори не помръдна. Проследявайки с поглед ранните посетители, които заемаха местата си зад прозорците на „Савой“, тя се наклони напред като наблюдаваше с напрегнато изражение сервирането на храната.

Елис престана да мисли за нея. Той седеше, пушеше и размишляваше, чудеше се какво да прави, как да открие Скрегър. Застоя се, припичайки се на слънце, после реши да се върне в квартирата. Тъкмо се канеше да стане, това, което видя го накара да остане на мястото си.

Добре облечена възрастна жена бе седнала близо до момичето и бе оставила чантичката си. Когато Елис погледна, видя момичето да отваря чантичката. Движенията и бяха ловки и неуловими. Видя я как бъркна вътре и извади няколко лири. Елис не реагира докато наблюдаваше как тя вади парите от чантата. Стоеше там бездейно, с поглед вперен в ръцете и, изцяло погълнат от случилото се и все пак – безразличен.

Изведнъж жената захвърли вестника и сграбчи момичето за китката.

– Малка крадла! – възкликна жената, втрещена в момичето, което се дръпна, опитвайки се да се отскубне.

Елис промърмори нещо, сърцето му заби ускорено. Той разбра, че от този момент неговата съдба щеше да се свърже с тази на момичето. Знаеше, че ще и помогне и че в замяна щеше да я държи в ръцете си –

един дълг, който щеше да му бъде изплатен, когато поиска. Той стана, отиде при двете жени и потупа по-възрастната по рамото.

– Пуснете я – каза той.

Жената се втренчи в изпитото му, надупчено лице, в безцветните му очи и внезапно пусна момичето. После скри лице в ръцете си и запищя.

Елис сграбчи момичето за ръката и го дръпна да стане.

– Тръгвай! – каза той през зъби. Те хукнаха към кея.

ТРЕТА ГЛАВА

Тя седеше на ръба на леглото му и плачеше. Компрометиращата малка шапка все още беше на главата и. Лицето и беше бяло и подпухнало, със зачервени от сълзи очи.

Елис стоеше край прозореца и гледаше надолу към улицата през мръсните муселинови пердета. Устните му бяха пресъхнали и това го дразнеше, а сърцето му биеше ускорено. От време на време поглеждаше към момичето, но веднага отново обръщаше поглед към улицата. Очакваше, че пред малката сива къща ще спре полицейска кола и от там ще наизскачат полицаи, тръгнали по петите му.

– Млъкни – каза и той. – Няма ли да престанеш да хленчиш? – Но тя не го гледаше и не можеше да разбере, че той и говори. Беше обградена от тишина. По-късно се научи да я докосва преди да започне да говори, за да може тя да разчита думите по устните му. Тя продължи да плаче с отпуснати в скута ръце, с разтворени колене и обърнати навътре малки овехтели обувки. От мястото си Елис виждаше триъгълника на голите и бедра под полата, но това не го развълнува. Бялото и подпухнало лице под ужасната шапка го отблъскваше и той съжали за налудничавия подтик, заради който така се бе насадил с нея.

– Не можеш ли да млъкнеш? – процеди през зъби той. – Някой може да те чуе.

После добави вбесен:

– Какъв глупак съм, че те доведох тук!

Нападките му не намериха отзвук в глухите и тъпанчета. Тя нито помръдна, нито го погледна. Внезапно той се сети, че тя не можеше да го чуе и направи отчаян жест. Достатъчно му беше, че я бе довел тук, че бе станал свидетел на окаяното и положение, но фактът, че до нея не достигаше никакъв звук го караше да я чувства още по ненужна и

отблъскваща.

Обърна се към прозореца. Докато чакаше нещо да стане, премисли случилото се през изминалия час и изпита ужас при мисълта за риска, който бе поел. Защо го бе направил? Защо се бе поддад на този налудничав импулс? Беше самотен, имаше нужда от близък човек, ето защо и бе помогнал, а сега се беше насадил с една уличница. Ако беше откраднала парите и избягала с него без въобще да й мигне окото, щеше да й прости за посредствеността, но цивренето й убиваше у него всякакво желание да бъде с нея.

Отгоре на всичко за малко щяха да ги хванат. Онова ченге беше бързо. Беше се нахвърлил върху тях докато тичаха като две изплашени деца по кея. Елис сграбчи полицаия за ръкава, коленичи и след миг хвърли по гръб огромния мъж. Падането беше тежко и той и момичето успяха са спечелят около петдесет метра преднина. Колите спряха, хората им крещяха. С тях щеше да е свършено, ако Елис не беше бутнал момичето в един трамвай, тъкмо влизащ в тунела за Кингсудей. По това време кондукторът беше на горния етаж, а долният беше празен. Въпреки че полицаият извика, кондукторът не го чу. Трамваят вдигаше ужасен шум, докато се движеше с грохот и трясък през тунела.

Те слязоха на Саутхамптън Роу, минаха бързо през Ръсъл Скуеър и се отправиха към задните улички, където живееше Елис.

Не продумаха нито дума. И двамата бяха сковани от страха на преследването. Момичето се движеше като автомат. Всеки момент щеше да рухне. Хората ги гледаха с любопитство, но Елис продължаваше да бърза, горящ от желание да се добере до квартирата си, да се скрие от втрещените погледи. Хазайката му, госпожа Уилър, беше в мазето, когато те пристигнаха и Елис успя да вкара момичето на горния етаж, без никой да ги види или чуе.

Момичето се свлече на леглото и започна да плаче. Като че ли никога нямаше да престане.

На улицата минаваше полицаий, спря се да размени няколко думи с пощальона, който събираше писмата от пощенската кутия срещу малката сива къща. Когато Елис видя полицаия усети буца в гърлото си. Дали Уиткъм и жената с чантичката щяха да отидат в полицаията? Сигурно. Скоро всяко ченге в Лондон щеше да разполага с описанието му, ако вече не бе станало това. Той стисна юмруци. Ако го пипнеха нямаше да им отнеме много време да открият кой е в действителност и тогава вместо да го затворят за един месец, щяха да го обесят. Изведнъж момичето продума с безизразния си глас:

– Гладна съм. Имаш ли нещо за ядене?

Елис с нежелание се дръпна от прозореца и застана до нея.

– Нещо за ядене? – каза той. – Сега не е време да се говори за храна.

Тя се сви на кълбо и зарови главата в ръцете си.

– Толкова съм гладна – изстена тя. – Не можеш да си представиш колко съм гладна...

– Стегни се – рече Елис ядосано. – Трябва да се махаш отгук. Не мога да те оставя в тази стая.

Но като видя, че тя е погълната изцяло от собственото си нещастие, той я хвана и я изправи. Пръстите му обхванаха ръката ѝ.

– Хайде. Стегни се – повтори той, след като бе сигурен, че тя го гледа.

Тя се изскубна от него и като сви ръце на стомаха си, се залюля напред – назад, хлипайки истерично.

– Толкова съм гладна – избухна тя. – С дни не съм яла нищо. – Той се отдръпна вбесен.

– Не ми пука – каза той, като му се искаше да ѝ изкрещи и с усилие съдръжаше гласа си. – Трябва да се махаш отгук.

Тя продължи да ридае истерично.

– Нямахте да взема парите, ако не бях толкова гладна – проплака тя. – Моля те, дай ми нещо за ядене... каквото и да е. Не мога повече. Не издържам вече.

Той я сграбчи и я изправи на крака.

– Тук нямам нищо за ядене, глупачке, – каза той безжалостно. – А сега изчезвай. Имаш пари. Вземи си нещо за ядене, а мен ме остави на мира.

Обезумяла тя се втренчи в жестоките му, свирепи очи, после лицето ѝ се изопна и ѝ премалая. Елис не се опита да ѝ помогне. Той стоеше настрана и я видя как се свлече тежко върху стария килим. Шапката ѝ падна, а ръцете и краката ѝ се разпериха като на кукла от стърготини, захвърлена в някои ъгъл.

Той се поколеба. Бе изпадал в такова състояние и знаеше, че тя не се преструва. Знаеше, че не може да я накара да направи нищо преди да е яла и като я проклинаше под носа си отиде до един шкаф и извади оттам чифт сиви фланелени панталони и едно износено спортно палто. Ако трябваше да излиза щеше да е по-сигурно да смени костюма, който носеше сега. Полицайте действаха бързо. Можеше вече да са разпространили описанието му.

Той се преоблече, отново погледна момичето с отвращение и излезе от стаята. За момент се спря в началото на стълбите, после се спусна бързо надолу към входната врата.

Вървеше със скована походка по улицата, беше нащрек, напрегнат, готов всеки момент да побегне. Полицаят все още се разхождаше наоколо петдесет метра пред него. Елис пресече улицата и влезе в едно кафене. Момичето, което му даде три пирожки с месо, кифли и пита с мармалад, като че ли беше впечатлено от неговия белег. Усети погледа ѝ върху лицето си и се намръщи, като сграбчи двата хартиени плика и тръсна парите на тезгяха. Тя промърмори нещо като отиваше до касата и на свой ред хвърли рестото пред него.

Той се обърна обзет от омраза към нея и отново излезе на улицата. Полицаят стоеше на ъгъла и гледаше в неговата посока. Елис се поколеба за миг, после се върна в малката сива къща, с прегърбени рамене, без да откъсва поглед от неподвижната фигура в синьо.

Като отвори входната врата, той погледна назад. Момичето, което го бе обслужвало в кафенето, беше излязло на вратата и го наблюдаваше. Той направи неприличен жест, насочен към нея, отвори вратата и влезе в къщата.

Чуваше пеенето на госпожа Уилър от мазето. Пискливият ѝ глас стържеше по нервите му. Пееше някакъв химн:

Вековна скала, разтворена за мен
Позволи ми да се скрия в теб.

Устата му се изкриви в горчива гримаса докато се изкачваше по стълбите. „Позволи ми да се скрия в теб.“ Трябваше да направи нещо по-добро от това, ако искаше да спаси главата си, помисли той, като бутна вратата на спалнята и влезе вътре.

Момичето все още лежеше проснато на пода, с отметната назад глава, с разперени крака и ръце.

Той се надвеси над нея, намръщен. Толкова лесно можеше да се отърве от нея в трамвая, помисли си той, но трябваше да се държи като побъркан и да я доведе тук. Сега добре се беше наредил. Подсъзнателно усещаше, че я бе довел тук с цел. Можеше и да е обикновена, но беше жена, би могла да бъде полезна, ако я подхванеше както трябва, а и фактът, че беше глуха го караше да се чувства по-сигурен. Признанието, че ще я задържи, нараняваше честолюбието му, но именно това възнамеряваше да направи.

Той започна да я рита. Тя изстена, опита се да се помръдне. Силните болезнени удари я разтърсиха и най-накрая тя се надигна като отблъсна с ръка крака му.

Когато се увери, че тя няма отново да се строполи, той изсипа съдържанието на един от пликовете върху нея. То се посипа по скута, по главата ѝ, а едно парче се търколи в краката му. От чиста злоба той го настъпи, обра остатъка от горната част на обувката си и го захвърли в скута ѝ.

– Хайде, яж – каза той, – щом си толкова гладна.

Отвърна се с отвращение, когато тя натъпка смачканата пита в устата си.

По време на престоя си в Белсен той бе наблюдавал зверското поведение на толкова много хора, че новата му тактика да я тормози не доведе до желания ефект. Отново отиде до прозореца и погледна навън. Стоя така, докато се сети, че все още държеше плика с мармаладовата пита. В изблик на ярост при мислите, че си бе направил труда да купи храна за това циврещо същество, той нарочно сплеска плика. Усети как мармалада потече по вътрешната страна на плика, а крехкия сладкиш се смачка. С отвращение той захвърли плика към момичето, като я удари по лицето.

Обърна се към прозореца, доволен, че ѝ бе дал да разбере, че е суров и безмилостен. Колкото по-бързо разбере това, толкова по-добре. В края на улицата той видя да пристига някакъв жълт фургон с вестници и вестникарят, чакащ последното нощно издание, взе една купчина от тях.

Искаше му се да се втурне натам и да купи един вестник, но се страхуваше да се появи повторно на улицата. Наблюдаваше как вестникарят, забързан надолу по улицата, пъха вестници под външните врати. Той пресече улицата и момичето, което бе обслужило Елис в кафенето, излезе на вратата и взе един вестник от него. Тя каза нещо, което го накара да се засмее и все още беше ухилен, когато остави вестника на съпалата на малката сива къща.

Елис бързо се обърна към вратата, после се спря. Момичето се опитваше да яде кашата от мармалад и трохи, залепнала от вътрешната страна на плика. Тя вдигна поглед, с лице скрито наполовина от лепкавата торба, а очите ѝ трепнаха, когато срещна неговите.

Той я подмина и отиде до вратата, отвори я и излезе в коридора. Тъкмо се канеше да слезе по стълбите, когато видя госпожа Уилър с вестник в ръка.

Като я напсува под носа си, той се отдръпна така, че тя да не може да го вижда, но той да я наблюдава.

Госпожа Уилър беше висока, суха жена с изморени очи и рядка посивяваща коса. Между палеца и показалеца си държеше монокъл и надничаше през него във вестника.

Елис се отказа от намерението си. Насочи се към стаята си, отвори вратата с ритник и влезе вътре.

Момичето се бе съвзело и сега седеше на ръба на леглото. Очите им се срещнаха.

– Коя си ти? – понита той грубо. – Как се казваш?

– Грейс Кларк – каза тя уплашено. – Благодаря ти за...

– Я млъквай – рече той злобно. – Нищо не бих ти дал. Абсолютно нищо. Направих го, защото ми дойде до гуша от теб. Къде ще ходиш сега?

Доплака й се.

– Не знам.

– Къде живееш?

– Кампдън Таун.

– Току-що излизаш от затвора, нали?

Тя кимна отчаяно.

– Май ще е по-добре да се върнеш там.

Той отиде до прозореца вбесен, после се обърна и срещна погледа й.

– Какъв глупак съм, че ти помогнах. Защо те изпратиха в затвора?

– Не бях направила нищо. Баща ми беше убит...

– Не ми дрънкай глупости. Прибраха те, защото крадеш, нали?

– Нямах избор – каза тя малко окуражена. – Опитах се да си намеря работа, но никой не взима глухи.

Тя сви ръцете си в юмруци.

– Все опитвах, но безрезултатно. Трябваше да живея.

– Лъжеш – каза той. – Трябва да си получавала някаква парична помощ. Не ми ги приказвай на мен тия.

– Избягах от Женската помощна бойна авиация. Бяха по петите ми. Но баща ми... Беше болен. Нямахше кой да се грижи за него... и аз дезертирах. После падна бомбата...

– Добре, добре – прекъсна я Елис нетърпеливо. – Казах ти, че не ми се слушат трагични истории. Стига ми моята. Значи си крадла, така е, нали? Крадла.

Тя бавно и несигурно се изправи на крака.

– Тръгвам си – каза тя с треперещи устни. – Наричай ме, както си щеш...

Някой почука на вратата. Елис скочи до вратата, избута оттам момичето, като ѝ направи знак да мълчи, отвори леко вратата.

Госпожа Уилър стоеше в коридора.

– Добър вечер – каза тя.

– Какво има? – попита Елис с преправения си глас, който използваше, когато говореше с нея.

Тя се усмихна. Очите ѝ светеха, но бяха строги.

– Видя ли вечерния вестник?

Той поклати глава.

– Май ще е добре да го направиш – каза тя и му бутна вестника. – Погледни последните новини.

Елис прочете малкия параграф като усещаше ударите на сърцето си.

„Свършено е, помисли си той, какво ще правя сега?“

Бяха само няколко реда, но достатъчни. Описанията на двамата бяха съвсем подробни. Дори бяха открили името ѝ. Полицията ги търсеше, за да ги арестува за кражба.

Той върна вестника мълчаливо.

– Е, и какво? – попита той намръщено. – Мен какво ме интересува това?

– Това може да си ти – каза госпожа Уилър, сочейки описанието с дълъг мръсен пръст. – Нали?

– Внимавай какво говориш! – отвърна той. – Човек може да си изпати с такава грешка.

– Тя е тук, нали? Чух ви да говорите – каза ухилено госпожа Уилър. – Е, ще ти струва седем лири. Толкова е откраднала, нали? Айде, дай ми парите и изчезвай. Ще си държа устата затворена.

Елис ѝ се озъби.

– Добре – каза той, отваряйки широко вратата. – Мислиш се за умна, нали? Е, ето я. Погледни я. Ето я крадлата.

Госпожа Уилър погледна момичето със сурова усмивка.

– Не е много за гледане. Но ти подхожда. И ти не си красавец. Айде, вади парите и изчезвай. Не ми трябват такива като теб в къщата.

Момичето го погледна с умоляващ поглед да направи нещо.

– Дай ѝ парите – каза ѝ Елис. – Всичките и се махай. В ръцете им си.

Госпожа Уилър добави неразумно:

– И ти също, млади човече!

Неописуем гняв обхвана Елис. Обладан от убийствен импулс да смаже старата жена чу как Грейс Кларк отваря ръчната си чанта. Сграбчи една ваза в златно и синьо от полицата на камината и се обърна. Госпожа Уилър протягаше ръка за парите. Тя вдиша поглед и понечи да изпищи, но Елис разби вазата в главата ѝ преди да успее да издаде звук. Вазата се натроши в ръката му. Жената, се свлече тромаво, с обляно в кръв лице.

Една безкрайна секунда Елис остана надвесен, втренчил поглед в нея, после изтича до вратата. Грейс го сграбчи за ръката.

– Не я оставяй така... наранил си я – каза тя с безизразния си глас, но с ужасен поглед.

Той се обърна раздражено към нея, но замря. Вниманието му бе привлечено от нечии стъпки по улицата. Погледна през прозореца. Момичето, което го бе обслужвало в кафенето, идваше от там с вестник в ръка. Заедно с един полицай. Със светнало от възбуда лице то сочете към малката сива къща. Дори самият полицай изглеждаше заинтригуван и бе ускорил крачка.

Елис сграби момичето.

– Сега и двамата я загажихме – каза той, разтърсвайки я. – В един и същи куп сме. Разбираш ли? Ние двамата... заедно. Айде. Да се омитаме.

Той я повлече по стълбите, по тъмния коридор, към задната врата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Белегът от раната, която сам си бе нанесъл, беше спасил живота му при Белсен. Но сега, като обвинителен пръст той го сочеше и издаваше на всеки, прочел описанието му във вестниците.

Преди го издаваше гласът му, а сега – белегът. Но с белега не можеше да се измъкне, беше по-опасен дори от издайническия тембър на гласа му.

Искаше единствено да избяга, да се скрие някъде, докато възстанови разбитите си нерви и намери изход.

Грейс и той се бяха измъкнали лесно от малката сива къща. Докато полицаят звънеше на предната врата, те се промъкнаха през задния вход, взеха такси до станцията Кингс Крос, а оттам – метрото до Бейкър стрийт.

Таксиметровият шофьор наблюдаваше с необикновен интерес белега на Елис. Елис знаеше, че той няма да го забрави и ако прочете вечерния вестник със сигурност щеше да информира полицията, че е закарал до Кингс Крос мъж и момиче, отговарящи на описанието на търсената двойка. Е, това не го безпокоеше. Точно за това беше взел такси до последната станция. Искаше да заблуди полицията, че ще пътува на север.

Накара Грейс да купи билети до станцията на Бейкър стрийт, а той се скри. И в метрото не забрави да придържа кърпичка към лицето си, като че ли имаше зъбобол.

Докато влакът тракаше из тунелите, той се опита да измисли някакъв план. Знаеше, че оставя следа след себе си и че полицията не беше далеч. Трябва да отиде някъде, където може да мисли. Трябва да се махне от Лондон. В този град имаше твърде много полицаи. Не можеш да бъдеш сигурен в кой момент ще ти се нахвърлят. Пренесе се в миналото и си спомни времето, когато умираше майка му. Тъй като пречеше, баща му го изпрати да живее при една възрастна жена в Истууд. В продължение на два месеца се разхождаше из полята, изследваше пътеките и играеше самотен в горите. Опозна добре района и сега, както си седеше свит във влака, с кърпичка на лицето, реши че Истууд е идеалното място, където можеше да се скрие, за да изготви някакъв план.

Когато стигнаха до станцията Бейкър стрийт, той пак изпрати Грейс да купи два билета до Истууд, само за отиване. Момичето беше изпаднало в някакъв транс. Трябваше само да й нареди нещо и тя незабавно го изпълняваше. Безизразният ѝ поглед го дразнеше и озадачаваше. Не можеше да разбере, че шокът, който бе получила като го видя как удря госпожа Уилър, я бе лишил от сила и воля. Тя беше убедена, че госпожа Уилър е мъртва и че ако ги хванеха щяха да я обвинят, и двамата щяха да ги обесят. Тази мисъл парализираше мозъка ѝ, превръщаше я в автомат. Въпреки че Елис я ужасяваше, тя му вярваше сяпко. Знаеше, че само той може да я измъкне от тази отвратителна бъркотия и затова реши да го следва неотлъчно.

Докато влакът минаваше през предградията на Лондон, на Елис също му дойде наум, че трябва да не се отделя от нея. Ако искаше да избяга, тя му бе много нужна. Никой нямаше да я разпознае по описанието във вестника. Бе твърде обикновена, нямаше отличителни белези. Сложи ръката си върху белега. Все едно, че името му беше изписано на лицето. Тя трябваше да бъде неговия глас, да прикрива издайническия белег. Бе постъпил правилно, като я отърва от жената с чантичката, като ѝ даде храна. Сега тя му бе задължена, беше неин ред да му помогне.

Каза ѝ го.

Тя го гледаше втренчено, безпомощно и уплашено докато четеше думите по устните му.

– Не трябваше да я удриш така – бе всичко, което можа да каже. В главата ѝ беше само госпожа Уилър, просната на пода, с окървавено лице. – Защо го направи? – продължи тя, като кършеше ръце. – Можеше да ѝ дадеш парите...

Елис вдигна рамене с досада и погледна през прозореца. Знаеше, че тя е права и се чувстваше неловко от факта, че не бе успял да овладее яростта си.

Сега препускаха през зелени поля и той си спомни игрището за голф при Теалъм, след около една спирка, на което той бе свикнал да наблюдава играчите и да гони топки в малката гора, близо до седмия изравнен участък. Изведнъж реши да прекара нощта там. Можеха да спят в голф-клуба и ако момичето имаше късмет можеше да си вземе дрехи от женските шкафчета.

Тази идея го оживи, той се наведе напред и потупа Грейс по коляното. Тя подскочи, изчервявайки се.

Каза ѝ какво бе намислил.

– Ще ти намеря дрехи. Сега всеки би те разpoznал, но с нови дрехи никой няма да те забележи.

Тя мълчаливо стискаше ръцете си, а очите ѝ го молеха да я остави на мира.

– Стегни се – каза той намръщено. – До гуша си затънала в тая каша. Трябва да се поддържаме взаимно. Разбираш ли? Трябва да се поддържаме или отиваме по дяволите.

След няколко минути влакът спря в Теалъм, откъдето директно се отиваше до игрището за голф.

– Хайде – каза Елис, отваряйки вратата на вагона, – и по-бързо.

Осъзнаваше, че е опасно да слиза на толкова безлюдна гара. Лесно можеха да ги видят, да ги разpoznаят, но той трябваше да поеме риска. Знаеше, че ако имат късмет и никой не забележи слизането им от влака, поне за около един ден щяха да бъдат в безопасност, скрити някъде на игрището за голф.

Прекосиха бързо перона и се отправиха към изхода на гарата. Никой не събираше билетите на входа. Погледът на Елис се спря на една бележка, умоляваща пътниците да предават билетите си на касиера. Един играч на голф, прехвърли през рамо тежката си чанта, наблъскана със стикове, чукаше нетърпеливо по малкото стъклоно прозорче на

гишето за билети. Погледна неспокойно към чакащия влак.

Касиерът се занимаваше с билетите. Елис сграбчи Грейс за ръката и я избута покрай прозорчето за билети в малкото дворче на гарата. Очакват някой да извика след тях, но нищо не се случи. Касиерът бе твърде зает с издаването на билет на играча на голф, за да ги забележи.

Е, имаха поне късмет, помисли си Елис. Не ги видяха, а и те не дадоха билетите си. Сега следите бяха добре прикрити. Те се заизкачваха по стръмния, покрит с чакъл път, водещ към голф-клуба. Елис се почуди дали вече го бяха затворили или някои от членовете все още бяха там. Когато стигнаха до върха на хълма, той видя бялата тумбеста сграда, разположена срещу поляната около осемнадесетата дупка на игрището. През един от незапердените прозорци проблесна светлина, но в момента, в който я видя, светлината изгасна.

Той избута Грейс от чакълената пътека в храсталака. Уплашена, тя нададе лек вик и немощно започна да се съпротивлява и с ужасен поглед очакваше действията му. Елис я погледна с омраза.

– Нищо няма да ти направя, глупачке. Някой идва.

Те се свиха в храсталака и зачакаха. След няколко минути един висок, пълен мъж ги подмина. Шапката бе на тила му, а широкото му дебело лице беше червено и лъщящо. Подсвиркваше си тихо и Елис забеляза, че под мишницата си носи вечерен вестник.

Когато отмина, Елис и момичето приближиха съблекалните.

– Стой тук – каза ѝ Елис. – И си отваряй очите. Ако видиш някой, ми кажи веднага. Ще се опитам да се вмъкна вътре.

Той я хвана за ръката и я придърпа към себе си.

– И без номера – каза ѝ той, като я гледаше право в очите. – Стой тук и наблюдавай. Ще съжаляваш, ако се опиташ да ми изиграеш някой номер.

Той я остави край едни храсти, прикриващи я от пътеката и внимателно заобиколи сградата. Надникна в тъмните стаи. Вътре нямаше никой.

Провери предната и задната врата, но и двете бяха добре заключени. Избра един подходящ прозорец, счупи стъклото с камък, провря ръка през отвора и вдигна резето. Шмугна се през прозореца и падна на пода.

Като пресече стаята, която се оказа, че е офис на секретаря, той излезе в коридора, водещ към главния вход.

На предната врата имаше йелска брава и той лесно я отключи. Бързо се спусна до пътеката, където беше оставил Грейс. Беше шокиран

като видя, че я няма там.

Той се заоглежда, с полуотворена уста, със студен блясък в очите. Не можеше да стигне далеч. Явно, не се бе върнала на гарата. Погледна пясъчливата почва и видя отпечатьци от стъпките ѝ. От тях заключи, че бе побягнала към горичката, която бе полускрита от редица препятствия по игрището, а той толкова често бе играл в нея като дете. Поглежайки натам, той изведнъж я забеляза – един тъмен силует в пани чески бяг, далеч от него.

Сгромоляса се на дъното на един трап и удари лошо краката си. Уплахата и силата на удара го зашеметиха, и Елис загуби съзнание, но в следващия миг усети остра, пронизваща болка, която го накара да извика. Той стисна зъби, опита се да седне, но болката го прониза отново. Уплашен, той остана да лежи неподвижно, с обляно в пот лице. Изчакваше, опитвайки се да си поеме дъх, ужасен от мисълта, че нараняването може да е тежко. Загледа се в десния си крак. Беше необичайно изкривен и той разбра, че е счупен. Обзе го пълно отчаяние. Това беше краят. Свършено беше с него – вприм-чен като заек в капан, заклещен тук, докато не дойдат да го приберат. Изпсува с все сила – на английски, а после – на немски. Лицето му бе помрачено от гняв и страх, погледът – див, а вените по врата – изпъкнали. Той заудря със здраво стиснати юмруци пясъчливата почва, после заби пръстите си в земята, докато малките пясъчинки, забити под ноктите, не ги разкървавиха.

Да го хванат по този начин. Да стои прикован в този влажен трап, докато някой не се натъкне на него. Ще открият счупения прозорец и ще разберат, че това е негова работа. Ще извикат полиция и ще го разпознаят. И край с него!

След малко гневът му отмина и той възвърна самообладанието си. Надигна се и внимателно докосна крака си. Болеше го и беше започнал да се подува. След малко състоянието му съвсем щеше да се влоши. Мисълта, че може да изкара в този трап цялата нощ и усиливащата се болка го хвърлиха в паника. Започна да вика за помощ, без да се интересува дали щяха да го хванат. Само да не останеше сам в мрака с нарастващата болка и оток.

Виковете му, губещи се в откритото пространство около него, бяха напразно разнасяни от надигания се вятър. Никой не го чу.

Той хвана счупения си крак и се опита да го изправи. В момента в който го помръдна, извика от болка, която го преряза като зъбите на свирепо животно. Той се отпусна на стената на трапа и остана неподвижен, омаломощен от страх и болка, а избилата от напрежението пот

застиваше по лицето и врата му. Сякаш го теглеха надолу, безпомощен, в някаква студена, мрачна и тиха бездна.

– Удари ли се? – обади се отгоре Грейс.

Чу гласа ѝ и в първия миг не можа да повярва, че тя се бе върнала. Напрегна сетни сили, за да не изгуби съзнание и погледна нагоре. Видя я: малка, тъмна фигура, надвесена над него, на ръба на трапа, очертаваща се на тъмното небе. След всичко това, облекчението, че нямаше да остане сам, че тя щеше да му помогне, му дойде твърде много. Когато тя пропълзя в трапа, той я хвана за ръката и я издърпа до себе си.

– Не ме оставяй – примоли ѝ се той, твърде разтревожен, за да осъзнае, че в тъмнината тя не можеше да разчита думите по устните му. – Счупил съм си крака. Трябва да ми помогнеш. Аз ти дадох храна. Аз те избавих от онази жена. Не можеш да ме изоставиш тук. Те ще ме хватат. – Не се отделяше от ръцете ѝ. – Ако не ми помогнеш, ще им кажа, че ти си убила госпожа Уилър.

ПЕТА ГЛАВА

Вятърът се усили и от запад се появиха огромни облаци, които захриха ясното небе, звездите и луната. Малко след десет часа заваля дъжд.

В трапа Елис проклинаше дъжда. Отначало ръмеше, но облациите се увеличаваха и започна да вали като из ведро – пелени от сив, студен дъжд, гонени от вятъра, проникваха в откритата земя.

Елис съжаляваше, че беше пуснал Грейс. Тя щеше да се подслони някъде, а той трябваше да остане под дъжда и да се оправя, както може. Когато разбра, че кракът му е счупен, тя се отнесе към него нежно и спокойно. На Елис му се стори странно, че тя се държи по този начин. Сега, когато беше в ръцете и, тя сякаш не се страхуваше от него и вместо да му се подиграва и да го изостави, както би направил той на нейно място, тя бе облекчила страданията му и така умело бе изправила счупения крак, че той почти не бе усетил болка.

„Ще отида до съблекалните – бе казала тя – може би ще намеря нещо, което да използвам вместо шина“.

Той се почуди как момиче като нея може да разбира нещо от счупени крайници, и когато я попита, тя му обясни, че в Женските помощни военновъздушни сили е била санитарка и е минала няколко практически урока за оказване на първа помощ.

Не му се искаше да я пусне, но знаеше, че трябва да се направи

нещо. Той не можеше да остане в трапа. Скоро трябва да направи усилие да се изкатери по стръмния насип и да допъзли някак си до гората. В момента се страхуваше да се помръдне, но ако тя – Грейс – наставеше коста и я бинтоваше, тогава той може би щеше поне да опита.

А нея я нямаше. Той се бе вслушал в ускорените ѝ, леки стъпки, докато тя бягаше през тревата, но когато този звук заглъхна, той моментално изгуби увереност и се прокле, че я бе пуснал.

Тя нямаше да се върне. След като се беше държал така с нея, тя трябваше да е глупачка, за да се върне. На нейно място той дори не би се поколебал. За него това щеше да е идеалната възможност да се отърве от нея – захвърлена някъде. За хвърлена в някакъв ров, помисли си той, и заудря влажната земя, вбесен и изплашен.

В трапа сега беше студено и влажно. Дъждът се изсипваше върху главата му, студените капки обливаха пламналото му тяло. Ще продължи да вали, помисли си той с горчивина. Тази отвратителна страна с това променливо време. Никога не можеш да го разбереш. Може би щеше да понесе болката и безпокойството, ако наоколо беше сухо и топло, но тази просмукваща влага и студ го обезкуражаваха.

Минутите течеха. Беше свалил часовника от ръката си и го бе сложил в портфейла, за да го предпази от дъжда. Не можеше да устои да не го погледне, извади го още веднъж и видя, че Грейс я нямаше вече двадесет минути. Двадесет минути! Какво правеше? Щеше ли да се върне? Опита се да се надигне и да надникне през трапа, но болката го закова на място. Виждаше само мрачното, тъмно небе отгоре и усещаше капките дъжд по лицето си.

Както си лежеше, дочу нов шум. Шум от приближаващ се влак. Той тракаше по линията, после забави ход и спря на гарат а. Той веднага си представи как момичето чака на перона, как се качва във влака и се настаява в някое ъглово местенце. Виждаше пребледнялото ѝ, загрижено лице, когато тя надничаше през прозореца, за да се увери, че никой не я е видял. Влакът потегли отново. Той си представи как тя се отдалечава от него и заби нокти във влажната пръст, опитвайки да се съвземе, ужасен от мисълта, че може би е изоставен.

При потеглянето на влака, той чу някъде в далечината изщракването на семафор. Елис оприличи несъзнателно този звук на притягането на примката около врата му, когато го обесят. Той потръпна и хвана гърлото си с ръка. И точно, когато беше на ръба на отчаянието, той чу стъпките ѝ и видя мъждукащата отгоре светлина.

– Изгаси я, глупачке! – изрева той. Ненормално ли беше това

момиче, за да размахва светлината така, че всеки да я види? Но, разбира се, тя не го чу и когато пропълзя в трапа, той яростно изби фенера от ръката ѝ.

– Няма нищо – каза тя тихо, като вдигна фенера и коленичи на влажната земя край него.

– Никой няма да ни види. Имах нужда от светлина. Навън е тъмно и влажно.

Фенерът освети трапа и той видя прогизналия пясък, момичето, което също беше вир-вода, със сплътена на кичури коса под отвратителната и малка шапка, която беше провиснала.

– Ще се погрижа за крака ти – каза тя. Беше взела със себе си един голям куфар и два ярки чадъра за голф. Въпреки, че дишаше тежко, тя беше спокойна и нейното присъствие му вдъхваше увереност. – Ще продължи да вали, нали? – каза тя, отваряйки един от чадърите. Несъзнателно тя бе започнала да говори с бодрия тон на медицинска сестра в стаята на болен.

Той кимна, докато я наблюдаваше. Не беше толкова глупава. Самият той нямаше да се сети да потърси чадър.

Тя закрепил големия чадър на стените на трапа като покрив над главата му. Прикритието от дъжда за него беше истинско облекчение и той кимна одобрително, когато тя отвори и втория чадър и го нагласи до първия. Двата цветни чадъра прикриваха изцяло трапа от дъжда и го правеха по уютен. Точно в такова място едно дете би мечтало да бъде затворено. И докато лежеше така, прикрит от дъжда и мрачното небе, а фенерът осветяваше ярките цветове на чадърите, Елис се върна в детството си и за няколко мига почувства истинско вълнение.

Грейс вадеше нещата от куфара. Тя измъкна две големи мушамы и ги постла върху мократа земя.

– Премести се върху тях, – каза тя – може да хванеш ревматизъм.

Той посочи крака си.

– Оправи крака ми – каза той нетърпеливо. – Остави сега ревматизма. Мислиш ли, че искам да прекарам тук цялата нощ?

Но тя бе заета с куфара и не го гледаше, така че не разбра какво ѝ говори. Това отново го ядоса. (Да си зависим от тази глуха уличница, разбесня се той). Опита се да я докосне, но не можа и бе принуден да остане да лежи неподвижно, и изпълнен с омраза към нея да я чака да се обърне.

– Можеш ли сам? – попита тя, като се приближи и коленичи над него. Той усети мириса на мократа ѝ фланелена пола и върху лицето му

паднаха няколко капки от смачканото малко цвете на шапката ѝ.

Той я сграбчи за рамото и я разтърси.

– Кракът ми – извика той. – Направи нещо! Остави влагата. Оправи ми крака!

Но тя явно не бе наблюдавала устните му, защото каза спокойно:

– Надигни се. Аз ще прикрепям крака ти докато се местиш на мушамата.

Той щеше да се възпротиви, да ѝ каже, че въобще не му пука за влагата, но изведнъж усети, че няма сили. Беше му противно да се оставя тя да го ръководи, но в сегашното си състояние толкова по-лесно му бе да прави това, което му казват.

Най-накрая той се добра до мушамата. Грейс се справи с крака му изключително умело. Съвсем внимателно тя го държеше малко над земята и като че ли предугаждаше движенията на Елис, така че той успя да се премести на мушамата без да усети силна болка. Но докато се пренесе, целият плувна в пот и усети, че му се гади. Като видя мъртвешки бледия цвят на лицето му и лъсналата се от пот кожа, тя го натисна да легне, а малката ѝ тъмна ръка здраво стискаше рамото му.

– Донесох малко бренди – каза тя и се извърна към куфара.

Той се загледа в тесния и извит гръб, когато тя се наведе над куфара, в добре оформените ѝ крака. Жалко, че беше толкова обикновена, помисли си той. Имаше хубаво тяло. Лека тръпка на възбуда премина през него, но изчезна в момента, в който усети пареща болка. Тя държеше чаша бренди в ръката си.

– Изпий това – каза тя, като повдигна главата му.

Конякът му помогна. Усети как успокоителната топлина се разлива из целия му организъм и го освобождава от противното усещане, как му вдъхва кураж.

Тя започна да събува обувките му и той изведнъж се почуди дали краката му бяха чисти. Пламна от срам – не беше изпитвал такова чувство от детските си години. Това го под-разни и той се опита да я спре, но не можеше да стигне ръцете ѝ. Остана да лежи неподвижно, загледан в шарените чадъри, ядосан и засрамен, като неоснователно я ненавиждаше и укоряваше, че заради нея бе загубил гордостта си. Тя свали обувките и чорапите му, а после се приближи и започна да разкопчава несръчно копчетата на панталона му.

Той посегна да хване ръцете ѝ, но сграбчи китките ѝ и я загледа свирепо.

– Остави ме на мира – процеди той през зъби. – Какво правиш, по

дяволите?

Тя се втренчи изумено в него, а малкото ѝ бяло лице изглеждаше уплашено.

– Няма нищо – каза му тя успокоително. – Искам да оправя краката ти. Трябва да сваля панталоните. Няма никакво значение... някога бях медицинска сестра... е, почти.

– Остави ме на мира – промърмори той, ядосан от това, че се изчервява. Представи си слабите си окосмени крака и потръпна, като си помисли, че тя може да ги види. – Няма да ме събличаш.

Но нежно и загрижено тя продължи да упорства. Щеше да му коства много усилия да я спре и когато тя се отдръпна настрана, той нямаше сили да настоява повече и отново остана да лежи неподвижно, със затворени очи, а тънките му устни се движеха нервно. Остави я да му свали панталона и извърна глава.

Но докато внимателно изхлузваше панталона от стъпалото, без да иска тя го удари и той извика от внезапната болка, която прониза крака му.

Наруга я, но тя не разбра. Искаше му се да я изрита, да я накара да страда като него, но се страхуваше да помръдне, за да не усили собствения си болка.

Повдигна глава и я погледна злобно. Тя бе извадила едно одеяло от куфара и увиваше здравия му крак. Топлината от одеялото му подейства успокоително. Тя прегледа счупения крак на светлината на фенера. Върху бялата му окосмена кожа гладката ѝ тъмна ръка изглеждаше красива.

– Точно под коляното е – каза тя. – Мисля, че мога да го наместя.

Тя вдигна поглед към него, очите ѝ бяха широко отворени и загрижени:

– Ще боли.

– Хайде – каза той, потръпвайки без да иска. – Намести го. Издържам на болка. Какво – мислиш, че съм мекушав?

Но преди още да докосне счупеното място, той вече се обливаше в пот. Когато ръката ѝ се доближи до подутия крак, той трепна, захапа устни и стисна здраво юмруци.

Тя сякаш усети страха му от болката, наля още бренди и му го подаде.

– Опитай се да изтърпиш – каза тя умолително, като осъзнаваше колко трудно беше това. – Няма да се съпротивляваш, нали? Искам да го наставя както трябва.

– Хайде, направи нещо, уличнице – извика той ужасен. – Действуй

и престани да хленчиш.

Тя отново не чу грубите му думи, тъй като се бе обърнала към куфара. Искаше му се да я изрита по добре оформените и задни части, да я унижи, засрамен от собствената си страхливост, опитвайки се да се оправдае чрез нея.

От куфара тя извади санитарни шини и превръзки. Като че ли можеше да извади от там каквото си поиска. Изведнъж куфарът му заприлича на кутия на фокусник.

– В клуба имаше аптечка за първа помощ – обясни тя. – Имаше всичко, дори носилка. Ако имаше кой да ми помогне, можех да те подслоня някъде.

– Няма ли накрая да направиш нещо – каза той и затвори очи.

Знаеше, че ще боли, но не очакваше, че болката ще бъде чак толкова силна. За секунда, усещайки ръцете ѝ върху счупения крак, той остана неподвижен. После през вените му премина на тласъци пронизваща болка, която се разнесе из цялото му тяло. След киселия вкус устата му пресъхна, пре-маля му, лицето му пребледня, а по челото му изби пот. Той заби пръсти в мушамата, настръхна.

– Всичко ще е наред – чу я да казва.

Гласът ѝ идваше отдалече, после изведнъж почувства истинска болка, каквато никога не бе изпитвал преди. Беше непоносима. Той извика, опита се да седне, размахвайки яро-стноно ръце. Болката го пронизваше, стържеше по нервите му. Усети, как съдържанието от стомаха се надигна към устата му и изпита ужасното усещане, че се дави. Устата му се напълни с киселия вкус на повръщано, но въпреки това той съвсем ясно чу отчетливото щракване при наместването на счупената кост.

За миг изгуби съзнание. Ужаси се от потъването в мрака и със сетни сили се опита да сграбчи празното пространство, чувствайки, че пада от ръба на една бездънна пропаст. Той извика и продължи да се спуска все по-надолу.

По-късно, когато с мъка се измъкна от мрака и видя отразената върху цветните чадъри светлина, усети притъпена болка в крака си, мирис и вкус на повръщано, отново извика, като дете, събуждащо се от кошмарен сън. Усети в ръката си друга ръка – студена и непоколебима. Той се притисна до нея и тя му вдъхна кураж. Грейс му говореше, но той не можеше да се напряга да я слуша. Достатъчно му бе да знае, че тя е до него, че не бе излязла от вятъра и дъжда и не го бе оставила сам.

Тя дълго държа ръката му преди той да заспи.

ШЕСТА ГЛАВА

Около пет часа сутринта дъждът спря и замъгленото слънце изгря от изток. Въздухът беше свеж, а появилият се лек бриз разкъсваше на места мъглата, откъдето се подаваха късчета синьо небе.

Елис се размърда неспокойно и придърпа одеялото към брадата си. Обезпокоен от слънчевата светлина, проникваща през чадърения покрив, той отвори очи. В първия момент не можа да осъзнае къде е и какво прави в тази дупка в земята. Докосна крака си и изтръпна. Чувстваше необичайна лекота в главата си, а устата му беше пресъхнала. Изведнъж в съзнанието му нахлуха събитията от миналата нощ и той се опита да седне, усещайки ускорените удари на сърцето си. Когато видя спящата Грейс, свита на кълбо до краката му, той си отдъхна успокоен. Значи тя все още беше с него, помисли си той с облекчение и започна да я разглежда като жена, чиято съдба щеше да бъде свързана с неговата, а не както някакво досадно същество, което трябва да използваш и да се отървеш от него колкото се може по-скоро. С изненада откри, че тя притежава и няколко положителни черти. Не беше толкова обикновена, колкото му се стори отначало. Също така, съзнаваше, че я вижда в най-окаяния й вид. Никой не би изглеждал добре, ако е гладен и мръсен. Тя беше без грим, с разчорлена коса и ужасни дрехи, но сега, след като си направи труда да я разгледа по-внимателно, той забеляза, че има правилен нос и брадичка, меки сочни устни. Разбира се, тя беше една нула – без всякакво възпитание, но самият той беше същият. Знаеше си. Пасваха си чудесно. Той беше изменник, син на помилван убиец. Тя беше крадла, доскоро лежала в затвора. Чудна двойка, помисли си той с горчивина, а погледът му се плъзна от лицето към тялото й. Усети лека тръпка на възбуда. Можеше да излезе нещо от нея, помисли си той. Ако тя имаше пари, ако някой се заемеше с нея, можеше да я промени. Както и да е, тя се оказва неочаквано полезна. Беше наместила крака му и то както трябва. Той бе уверен в това. Беше му създала удобства и по което и време да се събудеше през дългата нощ, тя бегае край него, за да го успокои.

Той се раздвижи неспокойно. Безсмислено беше да лежи и да мисли за нея. Тя беше тук, за да я използва. Трябваше да си състави план. Извади часовника си. Беше пет и двадесет.

Той се протегна и я докосна. Тя се събуди веднага. Ококори се и повдигна глава от куфара, който й служеше за възглавница. Не гледаше глулаво и безизразно като повечето хора, внезапно събудили се от сън.

Повдигна се рязко, потръпна.

– Хайде – каза ѝ той грубо. – Трябва да се измъкнем от тук. Почти пет и половина е.

Тя разтри очи с длани, протегна се и се изправи бързо.

– Боли ли те крака? – попита тя, като повдигна чадърите и ги затвори.

Слънчевата светлина обля трапа. Тя подейства приятно и топло на студената му кожа.

– Добре е – каза той и прокара ръка през лицето си.

Безпокоеше го лекотата, която усещаше в главата си. Помисли си, че е така, понеже не беше ял. Въпреки че не му се ядеше, той добави:

– Гладен съм. Тя кимна.

– Ще направя каквото мога. Аз също съм гладна. – Тя хвърли поглед през игрището към клуба за голф. – Може би там ще намеря храна – добави тя под носа си. После вдигна одеялото, с което се беше увила, изтърси го, сгъна го и го сложи на земята. – Ще имаме нужда от него. Ще имаме нужда и от други неща.

– Трябва да се махнем оттук – припомни ѝ Елис – Помогни ми да се измъкна. Не мога да остана тук целия ден.

Но тя не го гледаше, така че не разбра, че ѝ говори нещо. Във внезапен пристъп на ярост той се опита да я ритне, но не можа да я стигне.

– Няма да се бавя – каза тя и се изкатери навън.

– Върни се – извика той, ужасен от безцеремонния начин, по който тя го бе напуснала.

Той се опита да се надигне, но тя бързо се отдалечи, погълнатата изцяло от предстоящите задачи, за да се безпокои за него.

За миг се разбесня, изля поток от ругатни след нея и към крака, но после осъзна колко безсмислено беше да се ядосва. Изцяло зависеше от нея. Тя осъзнаваше опасността, която ги застрашавате и изглеждаше уверена. Трябваше да я остави да се оправя сама.

Лежеше, загледан нагоре в белите облаци, които се влачеха мудно. Преди беше свикнал да се грижи сам за себе си и сега му изглеждаше странно, че оставя това на някой друг. Но му беше и приятно, тъй като се чувствуваше натежал и муден, останал без сили, а притъпената болка в крака му не утихва-ше. Ако тя объркаше нещо, помисли си той в просъница, той щеше да поеме нещата в свои ръце, но първо искаше да я остави да види какво ще направи сама. Задряма. Болката бе разстроила ума му, бе обездвижила тялото му. Целият бе пламнал, усещаше езика си надебелял. Явно вдигаше температура. Това можеше да се очаква.

Дрехите му все още бяха влажни и въпреки мушамата и чадърите, пясъкът в трапа беше подгизнал.

Часовникът отмерваше изтичането на минутите, но Елис не съзнаваше това. Странна бе тази негова увереност, че момичето ще го спаси или може би това се дължеше на помрачения му от болестта разум? Сега не му беше времето да се замисля за това. Искаше му се единствено да лежи спокойно, унесен в дрямка, да си представя, че е на сигурно място и да не мисли за усилията, които скоро трябваше да положи, за да се измъкне от трапа.

Горещото слънце, шумоленето на лекия вятър в храсталака, го приспиваха. Той спа неспокойно, стряскаше се, заспиваше отново. Изведнъж се ококори обезпокоен, осъзнавайки, че вече дълго време е сам. Погледна загрижено часовника си. Беше шест и пет. „Къде се губеше тя, почуди се той. Дали не се беше уплашила и не го бе изоставила? Дали някой не я беше хванал в клуба?“ Той направи неимоверно усилие и се изправи, подпирайки се на здравия си крак, а в бинтования болката пулсираше в израз на протест. Като стисна здраво зъби, той се долепи до стената на трапа и плъзна поглед по равното игрище.

В далечината виждаше клуба и както се бе подпрял там, измъчен от болка и безпокойство, видя приближаващото се по пътеката момиче и си пое въздух с облекчение.

Е, той вече се беше изправил.

Щеше да издържи, докато тя дойде. Чувстваше, че ако веднъж легне, никога няма да се изправи отново. Кракът го болеше, притъпена, но упорита болка пронизваше тялото му. Усещаше пулсирането на кръвта във вените си, чувствуваше се отмалял. Но той нямаше да се предаде. Простря ръце върху земята пред трапа, сграбчи мократа ниска трева и зачака навъсено.

Когато видя подаващите се над трапа глава и рамене, тя се затича, залитайки. Носеше куфар, а той видя само увитото около китката му въже и му се стори, че тя тегли нещо след себе си.

– Не трябваше – каза тя задъхано, когато се приближи. – Не трябваше да ставаш.

– Помогни ми да се измъкна – отвърна той раздражено. – Вече не издържам. Подай ръка.

Тя се наведе, хвана го за китката и започна да го тегли. Той с усилие се измъкна от трапа, пареща болка прониза тялото му. Проклинайки всичко, цял плувал в пот и прехапал устни извика и се просна на тревата, едва поемайки си дъх. Пред очите му причерня и той отново

почувствува, че губи съзнание. Опита да се размърда, докато тя го издърпа целия върху тревата, но силите не му стигнаха. Болката в крака беше силна и той изруга отново. После потъна в нещо меко и се отпусна, без да го е грижа какво става с него.

Окуражаваща, хладна ръка повдигна главата му.

– Всичко е наред – чу я да казва. – Изпий това. Ще те облекчи. Чай!

Той отвори очи и я загледа. Лицето ѝ бе близо до неговото. Очите ѝ бяха широко отворени, гледаше го напрегнато и загрижено. Бе приближила чашата с чай до устните му. Чаят беше сладък и силен. Той кимна одобрително, отпи отново. Течността освежи вкуса в устата му, даде му нови сили. Изпи чашата до дъно, отдъхна с облекчение и се отпусна на земята.

– Не беше лошо – каза.

Мракът се разпръсна и той отново почувства успокоителното въздействие на топлите слънчеви лъчи. Едва сега разбра, че лежи върху носилка и че под главата му има навито одеяло.

– Донесла съм храна – каза тя, – но по-добре първо да се скрием в гората. Мисля, че ще мога да изтегля носилката. Донесла съм въже.

Чудесна идея, помисли си той. Оказа се, че това момиче има ум в главата си. Ако той се беше опитал да пропълзи до гората, можеше да се осакати за цял живот. Въобще не се замисли колко трудно щеше да ѝ бъде да го изтегли до гората, която беше почти на половин километър от тях. Това беше неин проблем и той продължи да лежи спокойно и да я наблюдава, докато тя слагаше куфара и одеялото в долната част от носилката.

Най-накрая тя се приготви, нави въжето около китката си, обърна се и се опита да тръгне. Носилката не се помръдна. Момичето преви гръб, заби крака в меката земя. Напрегна всичките си сили, дишаше тежко, но не успя да направи нито една крачка напред.

Той я наблюдаваше с тръпка на лека възбуда. Да имаше един камшик сега. С едно изплющяване щеше да я накара да тръгне, помисли си той яростно и ѝ изкрещя да тръгва.

Тя правеше отчаяни усилия. Той виждаше издутите вени на ръцете ѝ, чуваше тежкото ѝ дишане. Тя успя да повдигне единия край на носилката, но не я помръдна. За около минута напрегна всичките си сили, дърпайки въжето, после се подхлъзна и се просна по лице върху тревата. Той видя за миг белите ѝ бедра, после се надигна с трепереща уста и трескав поглед.

– Хайде тръгвай – извика той, като махаше с ръце.

Без да разбира, че той ѝ говори, тя се изправи с мъка на крака и отново сграбчи въжето. Обърна се към него и го погледна с див и отчаян поглед. Заби пета в земята и затегли отново. Носилката се плъзна отново по земята, после отново спря. Момичето отстъпи назад и пак дръпна. Носилката отново се помести и рязко спря.

– Дръпни по-силно – промърмори Елис. – Напрегни всичките си сили.

Лицето ѝ беше напрегнато, гърдите ѝ хриптяха. Тя с усилие повлече носилката по неравната земя и стигна до игрището за голф. Там вече беше по-лесно и момичето се обърна, като прехвърли въжето през рамо, наведе се и затегли носилката към гората.

Все още целта ѝ изглеждаше нереална. Със сетни сили правеше отчаяни опити да не спира, твърдо решена да стигне до гората. Започна да се олюлява и Елис я изруга, но тя беше забравила за него. Цялото ѝ внимание беше насочено към носилката и отслабващите ѝ сили.

Той погледна назад. Бяха изминали известно разстояние. Трапът вече не се виждаше. Покривът на клуба се губеше зад полегатия склон на игрището и в момента, в който погледна назад, той вече беше напълно изчезнал.

Внезапно Грейс се строполи на земята. Дишаше тежко, беше пребледняла, с лъснато от пот лице. Силите ѝ бяха изчерпани. Дори Елис го разбра и, като вдигна рамене, с досада зачака да се съвземе.

След малко тя седна и прокара пръсти през заплетената си коса.

– Трябва да си почина – каза тя, като се опитваше да диша по-спокойно. – Още е рано. Не мога да тръгна преди да отпочина.

Въпреки умората си, тя му се усмихна. Усмивката я разхубавяваше и Елис се подразни от тази промяна. Искаше му се да мисли за нея като за някакво нищожество, да се подиграва на нейната обикновеност.

– Тежичък си – каза тя като на шега.

– Ти си мекушава, – отвърна той рязко. – И страхлива. – Но тя пропусна и тази злобна забележка, тъй като в това време отваряше куфара и не го гледаше.

Извади нещо увито в салфетка и седна до него.

– Сигурно си гладен – каза тя, като разгърна салфетката и му подаде един сандвич. – Хлябът е малко твърд, но може да се яде.

Без да поглежда дали има нещо за нея, Елис грабна сандвича от ръката ѝ и го захапа с малките си остри зъби.

Но хлябът остана сух в устата му, задави го, а стомахът му се сви. Той хвърли сандвича на земята, опита се да преглътне залъка, после

извърна глава и го изплю. Легна, разочарован и разтревожен. Сега беше сигурен, че е болен, и обезпокоен погледна Грейс да види дали тя разбираше това.

Тя го наблюдаваше загрижено.

– Няма нищо – каза той ядосано. – Имам треска. Не трябваше да ям. – И сякаш през нея насочи погледа си към гората, като се чудеше дали Грейс възнамерява да го изостави.

– Ще се справиш – каза тя колебливо. – Не можеше да избегнеш треската, но не е нищо сериозно.

Толкова и разбираш, помисли си Елис с горчивина. Стана му горещо, кръвта пулсираше в главата му.

– Сандвичът беше с шунка, нали? – попита той просто за да каже нещо. Не искаше тя да разбере, че беше толкова отмалял. – От години не съм ял шунка.

– Имаше консерва в хладилника, – обясни тя. – Добре си живеят тук. Ще открият, че я няма.

Той кимна, трескавият му поглед се смрачи. Веднага щом открият, че някой е разбил клуба, ще извикат полиция. Полицията ще ги търси и няма да е трудно да ги открие. Отново погледна към гората. Като че ли това беше единственото безопасно място на света.

– Ще тръгнат по следите ни – каза той с безпокойство.

Тя ядеше сандвич и се беше загледала в отдалечените хълмове отвъд игрището. Елис се подразни от необичайно спокойното изражение на лицето ѝ.

Рязко я тупна по рамото.

– Ще тръгнат по следите ни – повтори той, след като тя го погледна.

– Има време – отвърна тя. – Нека да си почина малко и ще тръгнем, те няма да дойдат преди девет часа. Имаме повече от два часа.

– Лесно ти е на тебе да говориш – изведнъж избухна той. – Ти не си осакатена. Затова казваш, че има време. Ако те дойдат, ти можеш да избягаш, но не и аз. Аз съм неподвижен!

– Не се тревожи – каза тя с тих и успокояващ глас. – Ще намерим къде да се скрием в гората. Няма да избягам.

Именно това искаше да чуе той. Искаше му се да попита защо няма да избяга, но реши, че няма да е разумно. Тя можеше да се замисли защо ли да остава с него и да осъзнае, че няма смисъл, че може да го остави и да изчезне. Ако тя сама не беше разбрала това, защо да ѝ помага.

– Няма да те изоставя – каза тя изведнъж, отговаряйки на немия му

въпрос. Погледна го право в лицето.

– Ти ми помогна... нахрани ме. Най-малкото, което мога да направя за теб, е да ти помогна сега, въпреки че ти не се държа много добре с мен.

Тя прехапа устни, изчерви се.

– Аз съм свикнала да се отнасят така към мен – каза тя без горчивина в гласа си. – Никой не е бил внимателен към мен. Звучи невероятно, но ти се държа с мен по-добре от който и да било друг.

Той си спомни за смачкания сладкиш, с който я бе измерил. Представи си я как седи на пода и как яде размазаната върху плика мармаладена пита. „Ти ми помогна. Ти се държа по – добре мен от който и да било друг.“ Е, щом е толкова глупава да търпи такова отношение, той няма да го промени.

– Хайде тръгвай – каза той грубо. – Стига си ми дрънкала глупости. Достатъчно почива. Тръгвай!

Тя вдигна въжето покорно, обърна се и отново започна да тегли носилката по тревата. Имаше лек наклон и носилката се влачеше по-лесно, но въпреки това Грейс трябваше да полага големи усилия.

Но тя не спираше, само понякога се олюляваше, подхлъзваше, задъхваше. Но напредваше. Все повече се приближаваха към гората и най-накрая стигнаха до сянката на първите дървета. Грейс се свлече на земята, главата ѝ клюмна, а дробовите ѝ сякаш да се пръснат от напрежение. Той не каза нищо, защото виждаше, че тя беше напълно изтощена. Само погледна подозрително към гората и зачака нетърпеливо.

Чувстваше стомаха си натежал, а главата олекнала, и това го безпокоеше. Беше му горещо, кожата му беше суха, а от време на време го побиваха тръпки. Представяше си как с дни стои на открито, как положението му се влошава и накрая момичето, губейки търпение, отива да търси помощ.

С треперещи пръсти той извади пакет „Плейърс“ и запали цигара. Когато глътна дима, дърветата и небето се сляха и завъртяха пред очите му. Продължи да пуши, без да обръща внимание на това как се чувства, докато не усети, че му се повдига и се видя принуден да хвърли цигарата и да легне, борейки се със слабия си стомах.

Грейс се беше изправила. Тя влезе в гората, но той се чувстваше зле, за да се чуди къде отиваше тя. Затвори очи и зачака.

Стори му се, че дълго я няма и когато тя се върна, трябваше леко да го разтърси, за да отвори очите си.

Чу я да казва нещо, но не можа да разбере какво.

– Болен съм – промълви той. – Имам треска. Не ме занимавай с нищо. Оправяй се сама.

Усети хладната, сигурна ръка върху челото си.

– Ако доведеш лекар, свършено е с нас – продължи да бълнува той.
– Разбираш ли? Сама трябва да се справиш. По-скоро бих умрял, отколкото да се оставя да ме хванат.

– Няма да умреш – каза тя. Гласът ѝ сякаш идваше от някакъв дълъг тунел, в който тя се намираше на единия край, а той – на другия. – Няма да те оставя да умреш.

Изнемощял, Елис се усмихна подигравателно и затвори очи.

ВТОРА ЧАСТ

СЕДМА ГЛАВА

„Не ме занимавай с нищо. Оправяй се сама“, бе казал Елис и Грейс пое тази, отговорност без колебание.

Нещо в Елис я впечатляваше. Тя знаеше, че той не е обикновен човек, въпреки подлото му, хитро лице и окъсаните дрехи. Жестокостта му го издигаше над сивата маса и според Грейс това го причисляваше към управляващата класа, към която тя винаги бе изпитвала страхопочитание и уважение. Внезапното му рухване, страхът му от болката и сегашната му безпомощност бяха събудили нейното състрадание и тя чувстваше, че не може да го изостави. Казваше си, че му е задължена – той ѝ бе помогнал, сега тя трябваше да му помогне. Знаеше, че ако беше на негово място, той нямаше да прояви никаква милост, но това нямаше никакво значение. Тя не би могла да очаква друго отношение. Думите ѝ, че никой не се бе държал внимателно с нея, бяха самата истина. Само с едно изстрадано изречение бе разказала историята на своя минал живот.

Никой никога не бе я искал. Майка ѝ, Люси, необуздана и невъзпитана, се омъжила на седемнадесет години за мъж с двадесет години по-възрастен от нея. Била хубавичка, без всякакъв морал и имала слабост към мъжете. Омъжила се за Джордж Кларк, мрачен, ограничен стрелочник, когато открила, че е бременна. Баща на нероденото дете можел да бъде всеки от десетината мъже, с които тя бе имала връзки. Все пак се надявала, че ще съумее да заблуди Джордж Кларк, че детето е негово, но Кларк не бил чак такъв глупак. Той осигурил дом за детето, Грейс, когато то се родило, но не пропуснал да ѝ напомни, че е „паднала жена“. А Люси не можела да понася детето, което растяло самотно, нещастно и необичано от никого.

След десет години на Люси ѝ втръснало от непрестанните натяквания на Кларк и избягала с някакъв преуспеващ букмейкър. Вбесеният Кларк излял злобата си върху Грейс. Тогава тя била мършаво, бледо десетгодишно момиченце и се оправяла доколкото можела с домакинската работа в малката къща, ходела в местното общинско училище и живеела в ужас от втория си баща, който я биел с камшика си всяка седмица за греховете на майка ѝ.

На шестнадесет години Грейс започнала да работи като

машинописка в една печатница, недалеч от дома си. Въпреки че, след като станала на петнадесет години, баща ѝ престанал да я бие, тя все още се страхувала от него. Не ѝ позволявал да излиза вечер след осем часа, да има приятел, а и тя не се сприятелила с други момичета.

На осемнадесет години печелела по две лири седмично като стенограф-машинописка на местния счетоводител, но с избухването на войната тя оставила работата си и, без да се съветва с баща си, се записала в Помощните женски военновъздушни сили като санитарка.

Колкото и да е странно, това нейно решение зарадвало Кларк, който като ревностен член на Британската гражданска армия, бил обладан от патриотични подбуди. Изведнъж започнал да се гордее с дъщеря си, и Грейс, зажадняла за малко внимание, забравила старите си страхове.

Когато си идваше в отпуск, Кларк я водеше облечена в униформа навсякъде, представяше я на приятелите си и се кълнеше, че тя избягала, за да се запише в силите.

– Крушката не пада по-далеч от дървото – обичаше да казва той, ухилен до уши. – Ето какво излезе от нея. Като малка я пердашех, а вижте я сега. Добро момиче излезе и аз се гордея с нея. Сами виждате. Какво беше майка ѝ! Лошите наследствени черти не пречат, ако я възпитаеш както трябва и точно това направих аз.

После изведнъж Кларк получи сърдечен удар и лекарят го предупреди, че следващият удар може да се окаже фатален. Кларк трудно можеше да понесе тази смъртна присъда, стана мрачен и страхлив. Изпрати до Грейс едно дълго истерично писмо, като ѝ заповядваше да се върне у дома. Дадоха ѝ седемдневен отпуск и когато тя си дойде, завари Кларк на легло, беше го страх дори да диша.

Грейс беше придобила умения на болногледачка и веднага се захвана да му създава удобства, да го окуражава и да се суети около него. Грижеше се за къщата, пазаруваше и с големи икономии едва успяваше да се справя с оскъдните му спестявания.

На седмия ден Кларк не искаше и да чуе тя да се върне в частта си. Отказаха ѝ продължаване на отпуската. От санитарии имаше нужда, а и Кларк не се намираще в тежко състояние. Но той не можеше да понесе мисълта, че ще остане сам, и накара Грейс да дезертира. Той така умело я скри в къщата, че когато я потърсиха, не я откриха.

Грейс беше ужасена и когато се опита да убеди Кларк да я остави да се предаде, той забрави за болестта си и отново прибягна до камшика.

Грейс не можеше нито да излиза, нито дори да се показва на

прозореча, и прекара три неспокойни седмици с Кларк, който я караше да прави всичко за него и не си мръдваше пръста да си помогне сам. Страхът му от смъртта се превърна в горчивина и раздразнителност и той отново изливаше омразата към жена си върху Грейс.

Една нощ по време на въздушно нападение точно върху къщата падна бомба, която уби Кларк, а Грейс изхвърли на улицата. Тя се възстанови в болница, но остана с пробити тъпанчета, обградена с непроницаемата тишина на враждебния свят, в който беше живяла деветнадесет години.

На улицата имаше няколко несчастни случая и, съзнавайки в какво положение се намира, Грейс се направи, че е загубила паметта си и не знае коя е.

Изпратиха я в дом, в който я научиха да чете по устните, докато властите се опитваха да научат името и произхода и. Веднага щом състоянието ѝ се подобри и се научи да се справя с четенето на устни, Грейс избяга от този дом от страх да не открият, че е дезертирала.

Гладът я принуди да краде. Арестуваха я, осъдиха я за първи път, после я освободиха условно, докато съберат сведения за нея. Тя отново избяга и гладът отново я принуди да краде. Пак я арестуваха и я изпратиха пред един уморен и раздразнителен съдия, който веднага я прати в затвора.

Освободиха я след изтичане на присъдата и тя се регистрира в Лигата на приятелите на глухонемите, но не получи помощ от тях и, ако не беше Елис, сега отново щеше да е в затвора.

Не можеше да си позволи да мисли за бъдещето. Елис беше безпомощен, почти в безсъзнание. Беше поела голяма отговорност. Трябваше да намери къде да се скрият, място, където полицията нямаше да ги открие, когато тръгне да ги търси.

Наведе се над Елис, докосна лицето му. Кожата му беше суха и гореща, той промълви нещо неспокойно и отвърна глава.

Тя внимателно пребрърка джобовете му, като се надяваше да открие кой е той. Разбра от картата му за самоличност, че се казва Дейвид Елис и че живее на Ръсъл Корт Мийс. Освен картата нямаше други документи, само девет шилинга и шест пенса в джобовете на панталона му.

Докато опипваше дрехите му, разбра, че бяха мокри – дори изцапаната му риза беше влажна. Тя се изправи и погледна намръщено към игрището, докато мислеше. Трябваше да свали мокрите неща от него, иначе щеше да хване пневмония. Усети, че и собствената ѝ пола и палто са влажни и тя се ужаси при мисълта, че и тя може да се разболе.

Трябваше да се върне до клуба и да намери сухи дрехи и за двамата. Едвам успя да изтегли носилката по-навътре в гората и завърза кърпичката си на едно близко дърво, за да отбележи мястото, в случай че стане нещо непредвидено и тя трябва да го открие бързо.

Докосна ръката му.

– Отивам до клуба. Няма да се бавя – но той явно не разбра какво му каза.

– По-скоро ще умра, отколкото да се оставя да ме хванат – смотолеви той. – Няма да викаш доктор.

– Няма да умреш – повтори тя, като ѝ се искаше да бъде толкова уверена, колкото се опитваше да изглежда.

Извади часовника му от портфейла и видя, че е осем без петнадесет. Трябваше да побърза, въпреки че беше сигурна, че никой нямаше да се появи на игрището преди девет часа.

Голфът е игра за богатите, разсъждаваше тя, а богатите не стават толкова рано, за да играят. Въпреки това прекоси бързо игрището, като се оглеждаше внимателно за всякакви признаци на живот, но не видя никого и пристигна в клуба задъхана, но спокойна. Мина през входната врата, която беше оставила незаклучена, и отиде до женската съблекалня в другия район на коридора. Внимателно отвори вратата и погледна вътре. Стаята беше малка и тъмна. По стените имаше дървени шкафчета, а в средата ѝ един ред умивалници. Тя влезе и затвори вратата.

Погледна се в дългото огледало над умивалниците и се разочарова. Беше мръсна и размъкната, със заплетена и увиснала над бялото ѝ лице коса. Съблече палтото и блузата си и пусна една чешма.

Водата беше студена, но действаше освежаващо и Грейс се почувствува по-добре, след като изгърка до почервяване кожата си с кърпата, която намери окачена зад вратата. Извади гребен от чантата си и се среса, като се скубеше нетърпеливо.

Доста набързо оправи външния си вид, но нямаше време за губене. Жадуваше за чаша чай и, след като нагласи косата си, изтича до кухнята и сложи чайника с вода.

Върна се в дамската съблекалня с дълга отвертка, която намери в кухнята. Отвори със сила едно гардеробче, но не намери нищо освен чанта със стикове и отвори друго. Преди да открие това, което ѝ трябваше, счупи десетина шкафчета, а времето минаваше.

Тя трескаво свали мократа си пола и си сложи светлата пола от тунд, която откри в едно от гардеробчетата. Останалите дрехи, които облече, бяха вълнен пуловер, непромокаем жакет и тъмносиня барета.

След като се повъртя още малко, тя намери чифт обувки с подновени подметки, които ѝ станаха, и накрая застана пред огледалото, за да види крайния резултат.

Да, сега изглеждаше по-добре, почти привлекателна. Усмихна се, възбудена от новите дрехи и променения си външен вид. Нави на руло старите си дрехи и отиде с тях до кухнята, където водата в чайника вече вреше.

Тя направи чай, отрязва си няколко филии хляб и ги намаза с масло и, докато ядеше, събра останалата в хладилника храна.

Чаят я ободри и тя почувствува, че не бяха изпаднали в толкова отчайващо положение, както си мислеше отначало. Може би полицията нямаше да дойде, пък ако дойдеше, може би нямаше да се сети да ги търси на игрището.

Сега трябваше да вземе някакви дрехи за Елис и, като излезе от кухнята, отиде до мъжката съблекалня.

Стаята беше много по-голяма от тази на жените. Шкафчетата заемаха почти цялото пространство и Грейс отново се нахвърли с отверката си върху тесните дървени врати.

Имаше късмет, че откри пуловер и чифт фланелени панталони още в първото шкафче и кожен жакет в следващото. В третото намери чифт обувки, които според нея щяха да станат на Елис, и два чифта къси чорапи.

Събра всичко на един вързоп, искаше ѝ се да намери и палто. Спря се за да огледа стаята; изведнъж сърцето ѝ се сви, спря за един ужасяващ миг и после така силно затупка, че тя едвам можеше да си поеме дъх.

На другия край на стаята, на дървен стол с облегалка, седеше млад мъж в яркожълт пуловер, безупречни фланелени панталони и бледожълта риза. Сламената му коса беше гъста, добре пригладена и блестяше като мед. Пълното му, но определено красиво лице, имаше тъмен загар. В дългите си дебели пръсти държеше желязна пръчка за голф и наблюдаваше Грейс с най-изумителните зелени очи, които тя беше виждала.

ОСМА ГЛАВА

Грейс стоеше закована на мястото си, втрещена глупаво в младия човек, изплашена като заек.

– Не мисля, че секретарят би одобрил влизането на жени в тази

стая, – каза младият мъж и се усмихна. Усмивката му беше приятна и очарователна, но Грейс беше твърде уплашена, за да я оцени. – И съм сигурен, че ще получи пристъп като види щетите, които нанесе.

Тя нямаше какво да каже.

– Съжалявам, че така те изплаших – продължи младият човек.

Той вдигна стика си за голф, погледна лъскавата стоманена глава, бавно го завъртя между пръстите си.

– Ти също ме стресна.

Той бързо я погледна.

– Не си спомням да съм те виждал тук преди. Нов член ли си?

Тя мислеше единствено за Елис. Беше се хванала в капан, но Елис не трябваше да страда заради, нейната глупост. Какво щеше да стане с него, когато нея я отведат. „По-скоро ще умра, отколкото да се оставя да ме хванат“, бе казал той и тя знаеше, че говореше сериозно. Но тя не можеше да се остави да я отведат при мисълта, че той беше на открито в гората, болен, почти изгубил съзнание, сам.

В клуба нямаше никой друг освен този човек. Ако можеше с хитрост да го убеди да я пусне, всичко щеше да е наред, поне засега, но как да постъпи? Той изглеждаше безобиден, озадачен, може би любопитен, но безобиден. Безсмислено беше да се опитва да бяга. Той сигурно можеше да бяга много по-бързо и освен това беше як. През главата ѝ мина дори отчаяната мисъл да го удари по главата, но знаеше, че е глупаво да опитва подобно нещо с такъв човек.

– Не – каза тя, – не съм член.

– Така си и мислех – каза младият човек. – Май че си взела панталоните на Уитуърд. От всичките членове на този мрачен клуб, Уитуърд ще вдигне най-голяма врява. Разбира се, ти няма откъде да знаеш това, но наистина не трябва да ги взимаш. После ще ни надуе главите. Няма ли да е по-добре да ги върнеш?

– Трябват ми – погледът ѝ стана навъсен и упорит.

– Също и на бедния Уитуърд – отвърна младият човек с усмивка. – Без панталоните си той ще загуби всякакъв морал.

Той я огледа замислено.

– Май че си с полата на Криси Тейлър. Мило момиченце, нямаш ли малко такт? Криси ще побеснее. Тя е от типа хора, които сипят големи заплахи.

Той остави стика и се изправи.

– Става доста интересно. Сигурно няма и да се представиш?

Грейс отстъпи крачка назад, но не продума.

– Не бих искал да се страхуваш от мен, – продължи младият мъж. – Няма за какво да се страхуваш. Няма да ти навредя. Предполагам, че си изпаднала в беда. Но знаеш ли, много е глупаво да задигаш чужди дре- хи. На хората няма да им е приятно, а освен това и полицията... – Той се усмихна окуражително. – Самият аз не обичам полицаите, но ще ги из- викам, ако направиш някоя глупост.

Той се беше изправил и изглеждаше много висок (Грейс реши, че е над един осемдесет и пет), но не пристъпваше към нея, за да не я изпла- ши. Погледна кожения жакет, панталоните, пуловера и обувките, които Грейс държеше в ръка.

– Има ли някой с теб – попита той уж между другото, но зелените му очи сега бяха напрегнати.

Наведе се, за да вземе отново стика. Тя замълча.

Настъпи дълга пауза, през която той явно мислеше как да постъпи. Грейс го наблюдаваше, готова да побегне, ако се приближи до нея, сър- цето ѝ биеше силно, ужас сковаваше мисълта ѝ.

– Явно има, – каза той накрая, отговаряйки си сам. – Къде е той?

– Няма никой, – отрече Грейс упорито. – Искам да ги продам.

– Тогава бъди добро момиче и ги върни. Ще ти дам малко пари, ако си толкова закъсала. Сега бъди разумна и ги върни.

Тя го гледаше втренчено и не можеше да повярва, че правилно бе разчела думите по устните му.

– Хайде, върни ги, – настояваше той. – Не можеш да си представиш каква суматоха ще настане, ако не го направиш. Ще ти дам пари. Няма смисъл да се забъркваш с полицията.

Искаше ѝ се да върне дрехите, но като си спомни за мокрото сако на Елис, реши, че трябва да ги задържи. Той трябваше да се преоблече или щеше да хване пневмония.

– Остави ме на мира – отвърна тя яростно. – Няма да навредя на ни- кого. Защо не си гледаш работата?

Младият мъж се намръщи, сви устни. Почервения и се смути.

– Може би си права. Всъщност, какво ме интересува какво правиш. Не съм от типа на загрижените общественици. Не ме е грижа какво ста- ва с чуждите вещи, дори с моите, но за твое добро те съветвам да вър- неш всичко.

Той я погледна, после изведнъж вдигна рамене.

– Е, прави каквото искаш. Няма да се меся. Но не подценявай поли- цията. Накрая ще те хванат, бъди сигурна.

Извади връзка ключове от джоба на панталоните си, отвори с един

от тях съседното шкафче, извади от там чантата със стикове.

– Е, аз изчезвам – продължи той. – На твоето място бих оставил всичко и също бих изчезнал.

Той метна чантата през рамо и се приближи към нея. Грейс отстъпи, но той се отправи към вратата.

– Секретарят идва в девет часа – каза той, когато отваряше вратата. – По това време няма да съм тук. Ако ме попитат нещо, ще кажа, че нищо не знам. Разбра ли?

Той я погледна и се усмихна.

– Довиждане.

Излезе от съблекалнята и затвори вратата след себе си.

Грейс остана неподвижна, невярваща, че той си бе отишъл. Беше ужасно объркана и не чуваше отдалечаващите се стъпки. Почака, стиснала вързопа с дрехите, а ударите на сърцето ѝ бавно се успокояваха.

Тя отново го видя през прозореца. Той крачеше към първата площадка, с едната ръка в джоба, леко отегчен и равнодушен.

Видя го как избра една топка, постави я на купчинката и извади един дървен стик от чантата.

Пристъпи към топката, докосна със стика пръстта зад нея и замахна. Изпълни удара си без усилие, главата на стика удари топката под прав ъгъл. Топката излетя, леко кривна наляво, после изправи траекторията си. Грейс наблюдаваше малката бяла сфера, ярко открояващата се на фона на синьото небе. Тя летя дълго, после се снижи рязко и падна на земята, потъркала се малко, преди да спре на няколко метра от площадката около дупката.

Младият мъж пусна етика в чантата и тръгна след топката. Не погледна назад към клуба, а тръгна в обратна посока – към гората, където тя бе оставила Елис. Тя не помръдна преди той да стигне до топката и да я вкара с отсечен удар.

След като той се спусна надолу към втората купчинка, Грейс излетя от стаята, грабна храната, която беше оставила върху кухненската маса и изтича към вратата.

След малко тя вече тичаше през игрището към гората. След двадесетина метра видя бялата кърпичка, която беше завързала за дървото. Почуди се дали младият мъж я беше забелязал (предположи, че я е видял) и дали се е досетил какво означава.

Бе толкова изплашена и разтревожена, че бе провалила шанса им за бягство, че странното поведение на младия мъж не я озадачи. Сега за нея беше важно, че временно се бяха измъкнали, че се бе отървала

толкова лесно от едно почти безизходно положение.

Тя стигна до гората, захвърли багажа на земята и изтича към Елис.

Той я погледна безизразно.

– Всичко е наред – каза тя задъхано. – Донесох ти дрехи. Как се чувстваш?

Устните му изричаха думи, които тя не можеше да разчете. Говореше ѝ на немски, умът му беше разстроен. Тя озадачено гледаше движещите се устни.

– Нищо не разбирам – каза тя, като коленичи край него. – Какво се опитваш да кажеш?

Той се намръщи, затвори очи и остана да лежи неподвижно и отпуснато.

Тя съзнаваше, че времето минава. Погледна часовника му – беше почти осем и половина. Трябваше да побърза. Ако не намери къде да се скрият до половин час, щяха да ги хванат.

Бързо се изправи на крака, развърза кърпичката и като хвърли отново разтревожен поглед към Елис, влезе в гората. Дърветата растяха нагъсто, къпини, папрати и храсталаци осигуряваха добро прикритие. Шубракът беше толкова гъст, че тя трябваше да върви по добре утъпканите пътеки навътре в гората.

След няколко минути стигна до едно сечище. Там се спря и се огледа. Един до друг лежаха стволовете на две големи дървета, със загнили корени и изсъхнали клони. Това беше удобно място за скривалище и тя се затича към дърветата, развълнувана и задъхана.

Между двете дървета имаше около един метър разстояние, а пространството беше вече покрито от заплетени клони. Тя коленичи и надникна в тесния тунел, образуван от стволовете и покрит от шубрака. Беше почти като в стая и след като се поколеба, тя започна да се провира навътре. Беше мръсно, докато пълзеше, по гърба ѝ се посипаха сухи листа и счупенивейки, но поне беше сухо. С голи ръце тя започна да разширява тунела, събираше сухите листа, отчупнаше изгнилите клони. Знаеше, че за времето, което ѝ оста-паше, нямаше да намери по-добро скривалище. После можеше да измисли нещо друго, но засега това беше добро.

Изпълзя отново на слънчевата светлина, изправи се и се изтупа. Пак се беше изцапала, но жакетът и полата не бяха като старите и евтини дрехи и тя успя да изтупа по-голямата част от праха.

Върна се при Елис и затегни носилката по тясната пътека, която водеше към сечището.

Положи неимоверни усилия, но не спря. Понякога падаше, но отново ставаше и не искаше да се предаде. Най-сетне, без сама да знае как, стигна до сечището. Просна се на земята и изплака с облекчение. Мускулите на ръцете и краката я боляха, ставите ѝ сякаш бяха извадени. Събра сетни сили и успя да довлече носилката до тунела преди отново да се свлече на земята.

Нямаше представа колко време бе лежала в мрака край Елис.

Най-накрая се надигна, седна и запали електрическото фенерче.

В осветеното пространство видя листа, мъх и папрат, вплетени така гъсто, че образуваха плътен покрив над главата им, видя грубите стволлове и Елис, който лежеше отпуснат и неподвижен, с лъснало от пот лице и трескаво бленуваше, без да знае какво става.

Тя го настани доколкото можеше удобно, даде му студен чай и отново изпълзя на открито. Знаеше, че ако полицията дойде и види падналите дървени стволлове, щеше да потърси и под тях. Нейната задача беше да ги държи надалеч от това място и без колебание тя се върна по пътеката към игрището.

Някакъв далечен часовник удари девет и половина, докато тя се движеше внимателно към клуба, като се придържаше към гората и внимателно се оглеждаше.

Усещаше топлите лъчи на слънцето, а върховете на обувките ѝ се намокриха от обилната роса по тревата. Тя вървеше с лекота с подкованите си обувки.

Мина край трапа, където бяха прекарали нощта и забави ход, усещайки ударите на сърцето си и пресъхналите си устни.

Когато вече клубът се виждаше, тя спря, скри се зад един голям бряст и подозрително заглежда сградата.

Едно колело беше подпряно на стената на клуба и двама възрастни мъже с каскети и непромокаеми жакети стояха до първата купчинка. Единият от тях размахваше ръцете си и от време на време сочеше към клуба.

Грейс се запита дали говорят за кражбата. Ниският набит мъж, който размахваше ръцете си, изглеждаше развълнуван и тя предположи, че разказваше на другия какво се бе случило.

Изведнъж сърцето ѝ се сви при вида на полицаия, който излезе от клуба и се присъедини към двамата мъже. Говореха нещо. Набитият мъж продължи да размахва ръцете си и полицаят го слушаше внимателно.

След няколко минути полицаят започна да обикаля около клуба с

наведена глава, като че ли търсеше нещо по земята. Грейс го наблюдаваше изумено. Знаеше, че той търсеше отпечатьци от стъпките и се сети, че сигурно беше оставила следи.

След миг опасенията ѝ се потвърдиха, защото полицаят коленичи и внимателно започна да изследва земята. Двамата играчи на голф се присединаха към него и изведнъж той се изправи и посочи към гората.

Грейс затаи дъх.

Толкова скоро, помисли си тя. Ако той иде в гората, ще открие Елис и без да се замисли, тя излезе иззад дървото и застана на открито.

Полицаят и двамата играчи погледнаха право към нея. Деляха ги не повече от двеста и педесет метра, но нито един от тях не прояви интерес към нея и тя се сети, че причината беше в това, че беше в екип за голф и на игрището я взеха за играч.

Тя се обърна и започна да бяга, но така, че да могат да я виждат.

Отдалечи се от гората и затича към втората купчинка. След няколко метра погледна назад. Полицаят ѝ махаше; може би ѝ викаше, но, естествено, тя не можеше да го чуе. Продължи да бяга, стигна до втората купчинка и спря, за да погледне отново назад.

Полицаят идваше след нея. Бягаше бързо, с дълги уверени крачки. Двамата играчи препускаха зад него, но той вече беше набрал петдесетина метра преднина.

Грейс с ужас осъзна, че полицаят бяга бързо – много по-бързо от Елис, когато се беше опитал да я хване. Трябваше да напрегне всичките си сили, за да запази преднината, която вече имаше и като се сепна, втурна се сляпо по мократа трева, без да знае и да се интересува къде отива, стига само да ги отведе по-далеч от Елис.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Полицаят Джордж Роджърс се подготви, отметна глава назад и спринтира по тревата. Гордееше се със способностите си на добър бегач. За последните три години беше спечелил местните състезания по надбягване на сто и хиляда и петстотин метра и с гордост беше приел двете малки купи, които сега украсяваха полицата над камината в ергейската му квартира.

По-малката му сестра, Емили Роджърс (тя работеше в полицейския участък) твърдеше, че купите са от излъскан калай, а не от сребро, както Джордж Роджърс наивно се заблуждаваше. Освен това тя смяташе, че

ако в състезанията можеха да участвуват всички дошли, а не само няколко местни безделници, които се задъхваха от прекомерно пушене или бяха сакати като Джордж, ще получи купите и с два вързани крака. (Доста преувеличено, разбира се, но Емили обичаше да преувеличава.)

Въпреки че Роджърс никога не би го признал открито, той знаеше, че Емили може да го бие при чисто надбягване. В игрите беше по-добра от него и това го измъчваше.

И сега, когато хукна след Грейс, почувства голямо задоволство. За него това отново беше борба между половете и той беше твърдо решен да отмъсти за минали унижения. Той настигаше момичето и при скъсяването на разстоянието успя да различи скъпата кройка на полата и хубавия кожен жакет. Тези две неща веднага оказаха въздействие върху простия ум на Джордж. Той беше възпитан да уважава по-висшата класа. Целият си живот бе прекарал в провинцията, където класовите различия са рязко очертани. От една страна са собствениците, които притежават земята, от другата страна – тези, които я обработват. Джордж се занимаваше с втората класа, неговият шеф, инспекторът, се занимаваше с първата. И докато тези неща минаваха през главата му, крачките му загубиха своята увереност. Тази млада жена, очевидно от висшата класа, ако се съдеше по дрехите ѝ (а по какво друго можеше да съди човек в тези дни?), въпреки че се държеше подозрително, не нарушаваше закона. Нито един закон не забраняваше да тичаш по игрище за голф и изведнъж Джордж се почуди дали не се спускаше стремглаво в една опасна ситуация, която за него можеше да приключи със строго мърене. Той си имаше правило никога да не предприема действия срещу някого, който носи риза и вратовръзка или вдъхващ респект костюм, преди да се посъветва с инспектора. Беше амбициозен и много добре знаеше колко лесно един полицейски служител може да провали повишението си, ако се престарае много.

Той продължи да бяга, но хъсът му се беше изпарил. Грейс набра няколко метра преднина, а двамата играчи на голф, които пуфтяха най-отзад, постепенно скъсиха разстоянието между тях и Роджърс.

Колкото повече Роджърс мислеше, че ще си навлече беля, толкова повече му се искаше на хоризонта да се появи високата, величествена фигура на неговия шеф. Само да му бяха заповядали да настигне тази млада жена, щеше да скочи и да я хване за един миг, но мисълта, че поема отговорността да преследва момиче със скъпа пола и снежнобял жакет го обезкуражаваше.

Момичето се олюля и за негов ужас разстоянието помежду им

рязко се съкси. Той инстинктивно забави хода си и с облекчение видя как момичето се съвзема и напредва отново. Като я видя как се спъна, хрумна му една идея. Самият той се препъна, тромаво полетя напред с протегнати ръце и се търколи на земята.

Когато двамата играчи, секретарят на клуба и капитанът на отбора, се приближиха, той бавно се надигна.

– Изкълчих си глезена – оправда се той и леко докосна ботуша си. – Ще ми мине след малко.

– По дяволите, тя се измъква – изпuffтя капитанът на отбора, едва поемайки си дъх.

Секретарят на клуба, дебел мъж, който приближаваше шейсетте, нямаше сили да говори, но размаха развълнувано ръцете си след Грейс, когато тя изчезна зад един склон на игрището, като че ли подканваше Роджърс да продължи да я гони.

Роджърс бавно се изправи на крака.

– Ей сега ще ми мине, господа – каза той, разтривайки крака си и отбягвайки укорителните погледи на двамата мъже. – Мисля, че няма нищо нередно в това да тръгна след младата дама? – продължи той като ги погледна разтревожено. – Зная, че се държи странно, господа, но няма смисъл да плашим един от членовете на клуба, нали господа?

Секретарят на клуба отново изпuffтя.

– Тя не е член, по дяволите, – каза той, едва поемайки си дъх. – И за какво по дяволите бяга?

– Според мен тя е откраднала тези дрехи – каза мрачно капитанът на клуба. – Тръгни след нея Роджърс. Ние поемаме цялата отговорност.

– Ще я поемете ли господа? – топчестото му лице светна. – Ако има някаква грешка, вие поемате отговорността?

– Разбира се – отвърна секретарят на клуба. – Тръгвай след нея, човече. Ако не внимаваме, ще ни се изплъзне.

– Не се безпокойте, господа – отвърна Роджърс уверено. Това беше съвсем друга работа. Беше получил заповед и вече много добре си знаеше работата. Отговорността не беше негова и ако тази млада госпожица си мислеше, че ще му се изплъзне, жестоко се лъжеше. Не можеше да си представи, че друго момиче може да бяга бързо като Емили. Наистина, тази млада жена беше набрала преднина, но той щеше да я хване.

– Ще я настигна, господа. Следвайте ме колкото можете по-бързо.

Затича се в посоката, която бе поела Грейс, краката му почти не стъпваха по земята.

Но забавянето му струваше скъпо. Загуби Грейс от погледа си.

Наляво се извисяваше склон, който завършваше с редица от препятствия. Надясно се откриваше обширно тревно пространство. Явно момичето беше тръгнало наляво и Роджърс уверено се насочи към препятствията.

Междувременно Грейс бе продължила да бяга без да се обръща назад. Тя всеки момент очакваше да усети дългата ръка на закона върху рамото си, но не спираше и продължи да тича с наведена глава, и свити лакти, дишайки тежко. Тя стигна до стръмния склон с препятствията, заобиколи ги и продължи. За нея не съществуваше нищо, освен мисълта, че трябва да бяга и за малко щеше да се бутне във флагчето и едва успя да го заобиколи.

Останала без дъх, тя погледна през рамо. Виждаше само редицата от препятствия, но полицаят можеше да се покаже всеки момент и тя напрегна всичките си сили, за да продължи да бяга.

Когато стигна до върха на следващия склон, тя се спря объркана. Пред нея се намираше открито, голо пространство. На другия край червено флагче, което ѝ махаше предупредително, сигнализираше за наличието на площадка с дупка. Отчаяно се огледа наляво и надясно, но не видя нищо друго освен същото голо пространство. Щяха да я хванат. Ако тръгнеше да бяга по откритата площ, полицаят щеше да я хване и тя изведнъж се предаде и отчаяно се отпусна на мократа трева.

Удължена сянка на мъж се появи върху тревата в краката ѝ. Тя с ужас погледна нагоре, твърде изтощена, за да се опитва да избяга. Над нея стоеше младият мъж в светложълтия пуловер. Беше метнал чантата си за голф през рамо и гледаше Грейс съчувствено с изключителните си зелени очи.

– Май че си забъркала някаква каша – каза той. – Идва един полицай. Видя ли те?

Тя кимна, прекалено изморена и уплашена, за да говори.

– И какво ще правиш сега? Ще се предадеш покорно? Тя го погледна. Да не би да искаше да ѝ помогне?

– Какво мога да направя? – каза тя, като се изправи на крака с усилие.

– Почти нищо, но аз бих могъл...

Младият мъж погледна назад през рамо. Полицаят все още не се виждаше.

– Мисля, че ще направя нещо. Няма да казваш нищо когато дойдат. Остави всичко на мен.

Той я погледна замислено.

– Глуха си, нали?

Грейс усети, че се изчервява.

– Да – каза тя.

– Така си и мислех. Добре, остави всичко на мен. – Отново погледна през рамото си. – Няма да е лошо да знаеш кой съм. Казвам се Ричард Крейн. Живеей там. – Махна с ръка в далечината към гората, в която Елис беше скрит. – Играеш ли голф?

Тя поклати глава.

– Няма значение. Ще те науча. Играта не е лоша. Нека отидем до площадката с дупката. Ще поставя и една топка, ако ченгето се усъмни нещо.

Той пусна една топка върху игрището, избра един железен стик и удари топката, като я изпрати към площадката.

– Изглежда лесно, нали? Но не е. Ето, опитай. Пусна друга топка на тревата.

– Не удрай силно, просто завърти стика. Главата му ще свърши останалото.

– Не – запротестира тя, изумено. – Всеки миг ще дойдат. През главата й мина, че този млад мъж може да е луд.

Но зелените очи я принудиха и тя взе стика, усещайки ръцете си отмаляли.

– Застани над топката и когато замахнеш със стика, опитай се да не сгъваш лявата си ръка. Ще удариш топката, ако не поглеждаш нагоре.

С крайчеца на окото си, Грейс видя полица, който се появи на върха на склона. Поиска да захвърли стика и да побегне, но ръцете на Крейн внезапно стиснаха нейните. Ръцете му бяха хладни, месести, здрави и гъвкави. Тя го погледна умолително.

– Това е единственият ти шанс – каза той. – Завърти стика, дръж главата си надолу и ще удариш топката. Не обръщай внимание на ченгето. Аз ще се оправя с него.

Той отстъпи и нетърпеливо махна на Роджърс да стои настрана.

Без да мисли, тя замахна и удари топката. Топката се издигна, задържа се за малко и падна на петнадесетина метра от площадката.

Крейн се обърна и се усмихна на Роджърс, който го гледаше със зяпнала уста.

– Добър удар за начинаещ, нали? – каза той тихо. – Играеш ли голф, Роджърс?

Роджърс беше смаян. Той погледна изумено Крейн, после Грейс и измърмори, че не играе голф.

– Не знаеш какво си изпуснал – продължи Крейн спокойно. – Това е великолепна игра.

Изведнъж рязко погледна Роджърс, който се почувства още по-неловко.

– Какво, по дяволите, правиш тук, Роджърс, браконieri ли гониш, какво?

– Не, господине – отвърна той смутено, погледвайки Грейс. – Младата дама, господине.

Той се огледа и видя секретарят на клуба и капитана на отбора да тичат към тях.

– Тези господа ще обяснят всичко.

Крейн хвана Грейс за ръката.

– Да видим какво става тук – каза той, когато тя срещна погледа му. – Предполагам, че всичко това не е защото забравих да ти платя таксата за игра – и той се засмя, за да покаже, че се шегува. Той изглеждаше спокоен и Грейс се опита да му подражава, въпреки че краката ѝ така трепереха, че едвам стоеше на тях. Те се приближиха към двамата мъже, които рязко спряха, когато видяха Крейн. Роджърс ги последва.

– Добро утро – каза Крейн бодро на секретаря на клуба. – Май тая сутрин си захванал доста трудничко упражнение. Мога ли да ви представя сестра си, госпожа Брюър, която ми е дошла на гости.

Секретарят на клуба, почервенял и задъхан, отвори уста и после рязко я затвори. Опулено погледна Грейс.

– Сестра ти – повтори озадачено капитанът на отбора.

– На гости?

– Не се учудвайте толкова – отвърна Крейн усмихнато. – Не правя нищо нередно като забавлявам сестра си, нали?

– Разбира се – побърза да каже капитанът на отбора. („Сестра му, друг път, помисли си той. Толкова му е сестра, колкото е и на мене. Та тя по-скоро е някоя продавачка и е почти дете. Боже господи. Май попаднахме на деликатно положение. Сигурно е някоя бройка за една нощ. Дали Уест е схванал ситуацията?“)

– Джули – каза Крейн на Грейс. – Това е г-н Малкълм, капитанът на клубния отбор, а онзи господин, който не може да си поеме дъх, е г-н Уест, секретарят на клуба. Господинът в синьо е Джордж Роджърс, който играе в местния отбор по крикет, когато не задържа заслужено някой работник, задигнал заблудил се заек.

Грейс успя да изпише усмивка на скованото си лице. Тримата мъже я гледаха със смесени чувства. Нищо не казаха.

– Госпожа Брюър е глуха – продължи спокойно Крейн. – Чете по устните, но не разбира всичко, което се говори, така че ще ви извини за това, че не я посрещнахте с добре дошла при първото ѝ посещение в клуба.

Уест, секретарят на клуба, се почувства неудобно и промърмори, че се радва да се запознае с госпожа Брюър.

– Въпросът е там, че някой е разбил клуба и е влязъл – каза Малкълм, решен да накара Крейн да се почувства неудобно. (Какъв нахалник, да доведе бройката си на игрището), – и липсват някои неща. Ние видяхме г-жа Брюър на игрището, разбрахме, че не е член и я извикахме. Тя побегна и ние казахме на Роджърс да я последва.

Крейн вдигна вежди.

– Казахте на Роджърс да я последва! – повтори той. – Защо, по дяволите. – Внезапно се намръщи. – Да не искате да кажете, че сестра ми има нещо общо с вашата кражба?

Малкълм, адвокат по професия, изведнъж осъзна, че трябва да се държи внимателно.

– Скъпи приятелю, разбира се, че не – каза той и се засмя. – Просто ни се стори странно, че г-жа Брюър побягна така.

– Не знаех, че е странно човек да тича по игрището – отвърна сухо Крейн и погледна Уест.

– Не си спомням в клубния правилник да има нещо срещу бягане.

– Помисли малко, моля ти се – каза Уест смутено. – Роджърс изви-ка на г-жа Брюър и тя побягна. Не я познаваме и естествено ни се стори подозрителна...

– Вече ви казах, че сестра ми е глуха – отвърна спокойно Крейн. – Въпросът е болезнен. Не е чула Роджърс и е побягнала, защото е искала да ме настигне. Обещах да ѝ дам урок по голф, а тя закъсна. Сега довол-ни ли сте или ще продължите още да се ровите в тази глупава история?

Роджър реши, че вече е време да каже нещо.

– Напълно сте прав, господине – каза той загрижено. – Явно е ста-нала грешка и се надявам, че не съм обидил младата дама. – Най-вече се тревожеше Крейн да не се оплаче на инспектора.

– Ще се върнем в клуба. Този явно е офейкал в гората.

Грейс трепна незабелязано. Само Крейн, който я държеше за ръка-та, усети внезапната ѝ възбуда.

– Няма смисъл да го търсите в гората, каза той спокойно. – Стори ми се, че го видях, като идвах към игрището. Беше тръгнал към гората, но се обърна и се насочи към железопътната линия.

– Видяли сте го, господине? – попита Роджърс и светна.

Крейн кимна, усещайки погледа на Грейс.

– Явно той е бил. Носеше голям вързоп под мишница. Сигурно искате да ви го опиша?

Роджърс бе извадил бележника си и вече мокреше с език тъпия молив.

– Ако обичате, господине – каза той.

– Беше младо момче, сигурно около деветнадесет – каза Крейн без да се замисля. – Висок с тъмна коса, син костюм и кафяви обувки. Беше със зелена риза и черна вратовръзка. Носеше шапка и леко куцаше. Ако побързате лесно ще го откриете.

– Прав сте, господине – отвърна Роджърс, сияейки. – Е, аз тръгвам. Много ви благодаря за помощта, господине и отново се извинявам, ако нещо...

– Няма нищо, Роджърс – каза Крейн, като кимна. – Надявам се, че ще го пипнеш.

Той погледна Уест и Малкълм.

– Сега можем ли да си продължим играта, която прекъснахте?

– Разбира се, – отвърна рязко Уест. – Ще платиш таксата на г-жа Брюър, когато дойдеш в клуба?

– Не бих си и помислил да пропусна – каза Крейн подигравателно. – Съжалявам, че тичахте толкова за нищо.

Докосна Грейс по ръката и те тръгнаха заедно към отдалечената площадка, оставяйки Уест и Малкълм да зяпат след тях.

ДЕСЕТА ГЛАВА

– В безсъзнание е – каза Крейн, докато измерваше пулса му. – Трябва веднага да извикаме доктор. Състоянието му е тежко.

Грейс се притесни. Всичко беше тръгнало наопаки. Елис ѝ бе казал, „Ако извикаш доктор, загубени сме. Сама се оправяй. По-скоро бих умрял, отколкото да се оставя да ме хванат.“ Тя се бе опитала да се измъкне от Крейн, веднага щом се изгубиха от погледа на Уест и Малкълм, но той не искаше и да слуша оправданията ѝ. Държеше се мило и съчувствено, но беше категоричен и на нея ѝ се стори, че жалките ѝ усилия да избегне въпросите му, просто го забавляваха, въпреки че не го показваше. Един директен въпрос я накара да си признае, че с нея има болен.

– Знаех си – каза Крейн, като ѝ се усмихваше. – Не прави такава

трагична физиономия. Знаех, че има някой с теб, защото ти взе онези дрехи. После видях, че носилката липсва, а видях и кърпичката на дървото. Той е там, нали? В гората?

Тя кимна унило.

– Хайде, по-бодро. Ако е болен, може би ще му помогна. Тя инстинктивно чувстваше, че той нямаше да ги предаде на полицията, а освен това не знаеше какво друго да прави, така че го заведе до мястото, където беше скрила Елис. Но сега той говореше за доктор – човекът, за когото Елис изрично я беше предупредил.

– Недейте – възкликна тя. – Той не би желал. Каза ми да не викам доктор.

Крейн се загледа в пламналото ѝ лице, почуди се кой ли беше той и защо това странно, глухо момиче е толкова изплашено.

– Няма избор – напомни ѝ той. – Не разбираш ли? Тежко е болен – може да умре.

Тя потръпна.

– Няма значение – каза тя упорито. – Той не би искал. Накара ме да му обещаю.

След малко тя добави:

– Обещанието си е обещание.

– Но той може да умре – повтори Крейн търпеливо.

– Той знае това. Каза, че по-скоро би умрял, отколкото – тя спря навреме, ужасена, че щеше да издаде тайната.

– Отколкото какво?

– О, нищо. Няма значение. Но не трябва да викаш доктор. Аз ще се грижа за него. Аз, аз няма да го оставя да умре.

Крейн остана за миг коленичил край изгубилия съзнание Елис, после вдигна рамене и се изправи.

– Кой е той? – попита той изведнъж.

– Един приятел – отвърна тя отбранително. Почувства, че трябва да каже още нещо. – Беше добър към мен.

– Това нищо не ми говори. Кой е той? Какво се е случило с крака му?

– Падна. Счупи го, но аз го наместих. Мисля, че ще се оправи. – Тя замълча и отмести поглед, като гледаше упорито.

Крейн се намръщи.

– Искам да ти помогна – и докосна ръката ѝ, за да разбере тя, че ѝ говори.

Допирът до мекия кожен жакет предизвика лека приятна тръпка.

Усещането беше странно и непознато и тя почувства как кръвта и нахлу в главата.

– Мога да ти помогна, ако ми кажеш истината – продължи той като че ли не бе забелязал смущението ѝ. – Ти коя си? Какво правиш тук? Каква беда ви е сполетяла?

Искаше ѝ се да му каже, да сподели с него отговорността, но знаеше как щеше да се ядоса Елис, ако го направеше и че щеше да го сметне за предателство.

– Моля те, остави ме – избухна тя изпадайки изведнъж в паника. – Нямам нужда от помощта ти. Искам да остана сама. Моля те, върви си. – Той поклати глава.

– Не се вълнувай – каза ѝ той усмихнато. – Добре, няма да задавам повече въпроси, но няма да те оставя. Сама няма да се справиш. Може би си мислиш, че можеш, но не е възможно. Ако не го подслониш някъде и не вземеш необходимите мерки, той ще умре. Струва ми се, че е болен от пневмония.

Зелените очи се втрениха в нея.

– Нали не искаш да умре? Тя кимна веднага.

– Разбира се, той беше добър с мен – каза тя. – И аз му обещах, че няма да умре.

– И обещанието си е обещание – каза той подигравателно. После отново погледна Елис.

– Не бих си помислил, че този човек се е държал добре с някого – продължи той замислено. – На това лице са изписани жестокост и горчивина.

Тя много добре знаеше колко рязък и жесток можеше да бъде Елис, но сега това нямаше значение. Той ѝ бе помогнал в голяма нужда, и знаеше, че ще дойде време, когато тя ще му се отплати. Това време беше дошло.

– Трябва да действаме – каза Крейн изведнъж. – Местният инспектор не е глупак. Пред него нямаше да мине историята, която разказа на Роджърс и щеше да забележи, че носилката е изчезнала. Той се наведе над Елис и го загледа замислено.

– Ако не внимаваме, този човек ще умре. Хвани долната част на носилката, а аз ще взема горната. Мисля, че няма да ти бъде много тежко.

Грейс се поколеба.

– Къде отиваме?

– У дома. Няма къде другаде. Поне аз не знам. А ти?

– Не – бавно каза тя.

– Хайде, тогава да тръгваме.

Тя все още се колебаеше. Какво щеше да ѝ каже Елис, когато се възстановеше и откриеше, че е в дома на непознат. Тя потръпна като си спомни подигравателния му поглед и хапливия език.

– Няма друг изход – каза Крейн внимателно.

Беше търпелив и мил, сякаш осъзнаваше защо тя се колебае.

Тя изтощено кимна и стисна здраво дръжките на носилката. Тежеше, но за нея сега нищо не беше от значение. Не бе успяла да измъкне Елис от цялата тази бъркотия и сега беше смазана от този провал.

Тя тръгна по тясната пътека, изкачи се по лек наклон и после пак тръгна надолу през дърветата. Грейс се превиваше под тежестта на носилката, но не спираше, само се олюляваше леко. Искаше ѝ се да чуе поне една окуражителна дума от Крейн и за втори път през този ден се чувстваше потисната от това, че беше глуха.

След няколко минути излязоха от гората и стигнаха до един тесен път. В края на пътя тя зърна червените керемиди на някакъв покрив и разбра, че това е домът на Крейн.

Тя го погледна въпросително през рамото си.

– Не се безпокой, – каза той. – Там няма никой. Върви право напред. Никого няма да срещнем.

Тя продължи по пътя и стигна до дървената врата, която водеше към къщата. После остави носилката на земята – ръцете я боляха, а колената ѝ бяха отмаляли. Тя бутна вратата и Крейн дойде да ѝ помогне.

– Трябва колкото се може по-скоро да го занесем в къщата – каза той, като оглеждаше пътя. – Малко хора минават насам, но не трябва да поемаме рискове.

Изведнъж Елис изстена и стресна Крейн, който рязко го погледна. Елис се надигна, замига и протегна ръка към главата си.

Грейс отиде при него. Тя подпря главата му и загрижено го загледа, но той не я позна, и след миг очите му се затвориха и се отпусна назад.

– Хайде да го вкараме вътре – каза Крейн, разтревожен.

Тръгнаха с носилката по криволичещата пътека. Живият плет и дърветата не пречеха вече и Грейс видя къщата. Беше голяма бяла едноетажна къща със стърчащ червен покрив и червени рамки на прозорците. В цялата постройка имаше нещо весело и това ѝ хареса. Градината беше обсипана с цветове и плодове, а голямата морава, която се простираше до надвисналите дървета, приличаше на билиардна маса.

На входната врата тя се спря и отново остави носилката.

– Ето че пристигнахме – каза Крейн, като се доближи до нея. – Сега

си на сигурно място. Никой не идва тук.

Тя нищо не каза, но зачака, чудейки се какъв ще бъде следващият ход.

Той извади връзка с ключове и отвори вратата.

– Нека да го вкараме – каза той, – после ще видим какво е положението му.

Внесоха Елис в обширното антре, което бе толкова луксозно обзаведено, че Грейс се спря и заоглежда учудено. Крейн, който се движеше напред, удари свивките на коленете ѝ с носилката и тя се олюля.

Грейс се обърна и го погледна.

– Надясно – каза той. – Първата врата. Ще се справиш ли?

Тя събра сили, отвори вратата и се промъкна в една светла стая, пълна с цветя и скъпи мебели. До прозореца имаше голям разтегателен диван с бродирано покривало в червено и синьо.

Най-после остави носилката, изправи се и разтри изтръпналите си ръце, докато оглеждаше стаята. Не можеше да приеме за реално това, което виждаше, мислеше, че удобствата и богатството съществуват само в списанията.

– Хайде – каза Крейн, като я наблюдаваше със забавна усмивка. – Ще го оставим за малко, за да те настаним и теб. Ела с мен.

– О, не – каза тя бързо. – Не трябва да го оставяме. Болен е.

– Не се безпокой. Аз ще се погрижа за него. Докато го настанявам, предполагам, че ще искаш да се изкъпеш. Ела и не се противи, ще ти покажа твоята стая и после ще се погрижиш за себе си.

Неохотно тя го последва до една стая в другия край на коридора.

– Тази става ли – каза той, като се отмести.

Тя затаи дъх. Стаята бе много по-разкошно обзаведена от предишната, явно предназначена да задоволи вкусовете на някоя жена с изтънчен вкус.

– Дали става? – повтори тя, като го гледаше изумено. – Тя е разкошна. Да не искаш да кажеш, че е за мен?

– Защо не – подметна той. – Хубава е, но не е нищо особено. Твоя е, докато решим какво ще правим в бъдеще. Оттук има баня. Чувствай се като у дома си.

Той мина покрай нея и отвори вратата на голям вграден гардероб.

– Оттук можеш да вземеш всичко. Мисля, че ще са ти по мярка, но съм сигурен, че няма защо да се безпокоиш, ако не са.

Грейс не можеше да повярва на очите си, гардеробът беше претъпан с рокли и костюми. Той сякаш не забеляза нейното удивление и

отвори чекмеджетата.

– Има всичко, от което се нуждаеш... дори дълги копринени чорапи. Ще имаш достатъчно време да се нагласиш добре.

– Но, аз не мога... – започна Грейс, изчервявайки се.

– Тези неща ще ти харесат много повече от полата на Криси Тейлър – каза той като се усмихна, – при това ще ги носиш с разрешение.

Той внезапно се обърна и погледна през прозореца.

– Бяха на сестра ми. Тя е мъртва. Не съм пипал нищо в стаята. Някога беше нейна. Няма смисъл да пазя тези боклуци. По-добре ги използвай.

– Но – каза Грейс, като отстъпи. – Не бих могла. Прекалено са хубави за мен... не, не мога...

Някакво странно изражение се промъкна в зеления му поглед, но бързо изчезна. Въпреки че Грейс го долови само за миг, то я озадачи, но когато го погледна отново, тя видя само спокойното насмешливо изражение в очите му, на което бе свикнала и се успокои.

– Тя не би имала нищо против. Ти щеше да я харесаш. Беше готова да помогне на всяко нещастно същество. Тя би искала тези дрехи да бъдат твои, така че не се дръж глупаво. Ще те оставя да се изкъпеш и да си избереш нещо, което ще ти подхожда. Обичам гостите ми да изглеждат добре.

Той се обърна към вратата, но тя го спря.

– Но аз нищо не разбирам – каза тя задъхано. – Защо правиш всичко това? Ти нищо не знаеш за мен. Защо правиш всичко това за една непозната.

– Обичам да помагам на хората – вметна той между другото. – Освен това, мисля че си в беда. Самият аз съм изпадал в беда и знам какво е да ти подадат ръка, когато всички други са срещу теб – засмя се той. – Освен това се чувствам и по-благороден.

Той прекара пръсти през сламено-русата си коса.

– Той също е в беда, нали? Интересен ми е. Имам чувството, че е лош, а лошите хора ме привличат. Зная, че е ненормално, но те са толкова по-интересни от обикновените хора, които човек среща всеки ден. Кой е той? Бих искал да ми кажеш.

– Не зная – призна тя с неохота. – Аз самата се чудех кой е той.

– Е, ще открием – каза Крейн. – Сега ще го сложа в леглото. Ти се изкъпи. Не се безпокой за нищо. Когато го настаня удобно, ще те нахраня. Самият аз още не съм закусвал и огладнях от тези вълнения.

Той отиде до вратата, спря се и я погледна напрегнато. Отново й се

стори, че долавя странно изражение в погледа му, но тъй като той стоеше с гръб към светлината, тя не беше сигурна.

– На вратата има резе – каза той. – Аз обичам резетата, а ти? Чувствам се сигурен.

Приятната усмивка озари лицето му и той излезе, като тихо затвори вратата зад гърба си.

Грейс остана загледана в таблата на вратата и изведнъж се почувства неспокойна. Протегна ръка и бързо пусна резето. То тихо се плъзна и тя видя, че съвсем скоро беше смазвано.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Излегната в дълбоката вана, Грейс забрави за Елис. Той се изпари от мислите ѝ като дим. Тя отпусна глава върху импрегнираната възглавница, а пръстите на краката ѝ почиваха под блестящите метални кранове. Тя се отдаде на умората и със затворени очи се остави да витае в един вакуум от сетивни удоволствия.

Банята беше малка, но луксозна. Светлозелените плочки по стените бяха разделени от широка ивица светец хром. Подът беше покрит със зелени и черни квадрати, а една дебела бяла рогозка лежеше пред малка зелена лакирана тоалетна масичка, отрупана с козметика, парафюми и тоалетни принадлежности.

По филмите Грейс често бе виждала такъв лукс, но мисълта, че самата тя може да има такава стая, спираше дъха ѝ.

Беше зашеметена от тази невероятна промяна. Само преди няколко часа стоеше свита в един влажен трап, облечена с чужди дрехи, мокра, мръсна и търсена от полицията. Сега беше чиста, временно в безопасност и влюбена.

Беше чела за любов от пръв поглед, беше виждала и по филмите, но никога не бе вярвала, че такова нещо е възможно. Но сега осъзна, че с нея се бе случило точно това.

Тя бе казала на Елис: „Никой не се е държал добре с мен“ и му бе благодарна за хвърления в лицето смачкан сладкиш, когато умираше от глад. За нея това беше проява на внимание, защото нямаше с какво друго да го сравни. После в живота ѝ се появи Ричард Крейн. Той беше мил, осигури ѝ невероятен разкош, предложи ѝ дрехи – не старите, захвърлени, ненужни дрехи, които ѝ даваха в миналото, а неповторими и модни дрехи – такива, каквито човек може да види по витрините на

бутиците в Уест Енд. Беше я спасил от полицията, беше я взел в дома си, без да я принуждава да му каже коя е и се държеше внимателно, без да я кара да се смущава от това, че е глуха.

Отначало приемаше с недоверие това внимание, но след като се успокои и започна да мисли по-трезво, тя се почуди, дали той също не се бе влюбил в нея. Може би това беше обяснението за неговата щедрост и желание да я закриля? Явно никой мъж не би се подложил на такъв риск за едно непознато момиче, освен ако не беше влюбен в него?

Както повечето необразовани момичета от по-низшите среди, Грейс беше романтичка. Тя поглъщаше евтините романчета, любимите филмови звезди обитаваха сънищата ѝ и тя си представяше как един ден ще се появи очарователният принц, който ще я спаси от бедността и ще я отнесе в един свят, изпълнен с любов, щастие и богатство.

Откакто изгуби слуха си, тя инстинктивно чувстваше, че ще ѝ бъде много по-трудно да си намери съпруг и дом. Но сега надеждите ѝ се възобновиха и въпреки здравия ѝ разум (защото Грейс, макар и мечтателка, не беше глупава и преценяваше трезво нещата), тя реши, че е възможно Крейн да се е влюбил в нея.

Знаеше, че не е красива, но може би Крейн не обръщаше внимание на красотата. Може би той веднага бе разбрал, че тя би направила всичко за него, би била безупречна стопанка на този прекрасен дом и предавна съпруга до края на живота си. При мисълта, че щеше да умре, да го остави да се грижи за себе си, стар и самотен, очите ѝ се напълниха със сълзи.

Тя въздъхна, затвори очи и за известно време се унесе в сладки сантиментални мечти.

Изведнъж си спомни за задълженията си. Не можеше да лежи във ваната и да мечтае, докато Ричард – тя вече мислеше за него като Ричард – се грижеше за Елис. Мястото ѝ беше край него.

Тя се измъкна от ваната, изсуши се набързо и въпреки че искаше веднага да отиде при него, не можа да устои да не спре за миг, за да се напудри с големия пух върху тоалетната масичка.

Застана гола пред голямото огледало. Дори с критичния си поглед установи, че тялото ѝ не е лошо и изведнъж я облада диво и необуздано желание да се отдаде на Крейн, в знак на своята обич и благодарност. Но в момента, в който тази мисъл мина през главата ѝ, тя я отхвърли. Камшикът на втория ѝ баща беше оставил следи в съзнанието ѝ. Той ѝ бе втълпил, че майка ѝ е била уличница и се е отдавала на всеки мъж, който я е пожелал. Грейс бе приела, че това е най-големият грях, който

една жена може да извърши и че нито един почтен мъж няма да я уважава, ако тя му се отдаде.

С чувство на вина тя бързо намъква копринения халат и седна пред огледалото. Току-що измитата ѝ коса беше мека и вълниста. Все още разстроена, прокарва гребен през гъстите букли и ги прибира с фиби. Поколеба се дали да си сложи червило. Устните ѝ бяха толкова бледи, че тя реши да се направи колкото се може по-красива, поне за да достави удоволствие на Ричард.

Когато се върна в спалнята, тя нахлузи роклята, която беше избрала – тъмносиня, с дълго и тясно остро деколте и тричетвърти ръкави. Погледна се в огледалото и беше приятно изненадана от промяната. Роклята беше като излята по нея и на Грейс ѝ беше трудно да повярва, че това е самата тя, очарована, че изглежда толкова привлекателна.

Но сега не беше време да се труфи и като се погледна за последен път, издърпа резето и отвори вратата.

По мириса на пържен бекон разбра къде е кухнята и когато приближи до една полуотворена врата, изведнъж се смути и се изплаши от срещата си с Крейн. Ами ако откриеше в погледа му, че е сгрешила? Че той не я харесва? Ами ако той, въпреки усилията, които беше положила не я намери за привлекателна?

Тя плахо бутна вратата и пред погледа ѝ се откри една красиво обзаведена кухня – в бяло и ярко синьо, снабдена с всякакви най-модерни приспособления.

Крейн стоеше край една електрическа печка, с цигара в уста и вилица в ръка. Той погледна с усмивка към вратата, когато чу Грейс да приближава, но след като я видя, усмивката замръзна на лицето му и той изтръпна.

Настъпи дълго мълчание. Грейс се смрази като видя как лицето му пребледня. В очите му бе изписан ужас, устата му висеше отпуснато и той не можеше да си поеме дъх.

Вилицата се изплъзна от ръцете му и лекото ѝ изтрополяване на пода го стресна, той се опита да се съвземе и изкриви устата си в усмивка.

Грейс отстъпи, с ръка към устата и широко отворени от ужас очи.

– Помислих, че е Джули – каза той, все още със сковано лице и ужас в очите. – Аз, аз наистина помислих, че си Джули... – и изведнъж той се втурна към коридора, а тя остана загледана втрънено след него.

Грейс едва успя да се овладее. Тя взе вилицата и механично заобърща парчетата бекон в тигана.

От електрическият чайник започна да излиза пара и тя направи кафе. Опитваше се да приготи закуска без да мисли. Когато всичко беше готово, тя бе възвърнала самообладанието си и не трепна при появяването на Крейн. Той също се бе съвзел, в погледа му отново се четеше онова мило и весело изражение, но Грейс се отдръпна от него, когато я доближи и се опита по лицето му да отгатне какво става.

– Наистина много съжалявам, че те изплаших така – каза той. Дъхът му миришеше на бренди и тя трепна и се отдръпна още назад.

– Моля те, прости ми – продължи той. – Бях се замислил и не чух кога си влязла. Това беше една от любимите й рокли и ти изглеждаш съвсем като нея. Странно, но тя по същия начин прибираще косата си. Изкара ми акъла.

– О! – възкликна тя, изпълнена със съжаление, забравила уплахата. – Аз също съжалявам. Не знаех... – Несъзнателно тя хвана ръката му.

– Беше глупаво от моя страна – каза той, потупа я по ръката и се отдръпна. Жестът беше приятелски, но това, че той така очевидно избягваше допира ѝ, я нарани.

– Разбираш ли, Джули умря едва преди няколко месеца и ми липсва, много ми липсва и ти като се появи така изведнъж, ми се стори... – за миг спокойното изражение в очите отново премина в ужас, но той бързо се овладя, – че тя се е върнала.

Той вдигна каничката с кафе.

– Хайде да ядем. Умирам от глад, предполагам, че ти също – и той бързо я погледна. – Така ме изплаши, че дори не успях да ти кажа колко добре изглеждаш. Просто си чудесна.

Тя веднага разбра, че откакто се бяха срещнали, той за първи път говореше неискрено, че изобщо не мислеше, че тя изглежда чудесно и че му се искаше тя да не бе слагала точно тази рокля. Беше толкова разочарована, че ѝ се доплака, като се обвиняваше, че бе развалила може би един прекрасен и за двамата момент.

– Ти занеси яденето, а аз ще взема кафето и препечените филии – продължи той, като тръгна към вратата.

Тя взе бекона с гъби и го последва в дългата и тясна всекидневна. Той бе сложил масата, остави млякото и хляба, взе яденето от нея и го постави на котлона.

– Хайде да ядем.

Но тя искаше първо да се преоблече.

– Ей сега ще дойда – каза тя и изтича до стаята си.

Тя набързо издърпа роклята през главата си, при което наоколо се

разпръснаха безброй фиби за коса, и я захвърли на леглото. Изтича до гардероба, отвори го и свали от закачалката една обикновена, евтина памучна рокля на ярки квадрати. Облече я, отиде до тоалетната масичка, разчеса косата, за да бухне и я остави разпусната. Знаеше, че с тази рокля не изглежда толкова привлекателна, но нямаше друг избор. Не искаше да рискува да получи още някой неискрен комплимент от Крейн, нито пък искаше да му напомня за сестра му.

Тя се върна във всекидневната, спря отвън, за да приглади роклята си, отвори вратата и влезе.

Крейн я погледна и лицето му моментално светна.

– Какво мило дете си – каза той. – Да направиш всичко това, само защото аз се държах като глупак. Ела и седни. Тази рокля ти отива. Знаеш ли, ти си едно хубаво малко същество... но може би някой друг вече ти го е казвал.

Грейнала от радост Грейс разбра, че този път комплиментът беше искрен. Той продължи преди тя да отвърне нещо.

– Не ми каза как се казваш.

– Грейс – каза тя, поколеба се, като си спомни, че във вестника беше споменато името ѝ и реши да излъже, – Грейс Стюърт.

Той се усмихна.

– Хубаво историческо име. Мога ли да те наричам Грейс?

Тя почервеня.

– Да – каза тя, като гледаше в чинията си. – Да, разбира се.

Този път той се засмя.

– Скоро ще трябва да си поговорим сериозно, но преди това имаме много работа. Ти се храни, а аз, щом свърша със закуската, ще скрия носилката. Никой не трябва да я вижда тук.

Тя изведнъж се сети за Елис.

– Как е той?

Крейн поклати глава.

– Зле е, но аз го настаних в леглото и той се чувства удобно. Може би ще е добре да го наглеждаш, докато ме няма. Няма да се бавя. Той още е в безсъзнание и бълнува. Знаеше ли, че говори немски? Той не е немец, нали?

Тя чувстваше, че той я наблюдава внимателно.

– О, не... казва се Дейвид Елис. Аз... аз видях картата му за самоличност.

– Странно. Говори някакви глупости на немски... Грейс го погледна изумено.

– Глупости?

– Няма значение – каза рязко Крейн, изпи кафето и отмести стола си. – Извини ме, но ще изляза. Искам да скрия някъде тая носилка, преди някой да усети, че е изчезнала. Ще взема и дрехите, които ти взе от клуба.

Тя понечи да стане, но той ѝ махна с ръка да остане на мястото си.

– Остани да се нахраниш. Сигурно си много гладна. Като се върна, ще поговорим.

Тя остана на масата дълго след като вратата хлопна и разбра, че той бе излязъл и я бе оставил сама с Елис.

Какво ще се случи с нея? Какъв план щеше да измисли, когато се върне? Сега тя не беше сигурна, че той я харесва. Не забеляза блясък в очите му и все пак той се държеше толкова мило и съпричастно. Ядосано прехапа устни, като си спомни как го бе изплашила. Съвсем нормално беше за него да реагира така, въпреки че той също я изплаши. Той беше мъртвешки преbledнял... ужасен..., сякаш беше – ... но тя се спря. Виновен? Как можеше да мисли, че той се е почувствал виновен? Беше ли лоялно от нейна страна след всичко, което бе направил за нея? Тя бързо стана, разтреби масата, постави чиниите, чашите и остатъците от закуската върху подвижната масичка и я избута до кухнята.

Помисли си, че трябва да погледне Елис, въпреки че сега за нея той не означаваше нищо. Мислите ѝ бяха погълнати изцяло от Крейн. Елис беше един досадник, който можеше да обърка плановете на Крейн за нея.

Тя отвори вратата на спалнята и влезе.

Елис лежеше по гръб, лицето му беше зачервено, а ръцете му бяха свити в юмруци, отпуснати до тялото. Когато тя се приближи до леглото, той отвори очи и я загледа.

– Чаках те – промълви той с отслабнал глас. – Къде беше?

– Ще се оправяш – каза тя като се наведе над него. – Болен си, но ще се оправяш.

Тя говореше без да мисли, и осъзнаваше, малко засрамена, че не я беше грижа какво щеше да стане с него.

– Откъде знаеш, че ще се оправя – дива ярост блесна в очите му.

– Трябва да се успокоиш... – започна тя и гласът ѝ заглъхна в сподавен стон, когато Елис я сграбчи за гърлото. Той я привлече към себе си и тя се просна на леглото, безпомощна в силните му ръце.

– Уличница! – озъби ѝ се той. – Въобще не ти пука за мен, след като видя един хубав мъж. Ще му се продадеш, нали? Знам ви аз. Всички

уличници сте еднакви. Ще се продадеш за дрехи и храна. Не те интересува какво става с мен. Мислиш ли, че него го интересува? Той ще ме изхвърли... ще ме предаде на полицията... за да може да получи това, което иска от теб.

Ужасена, Грейс замахна сляпо към него и го удари в лицето.

Ръцете му освободиха гърлото ѝ и той се отпусна назад, изтощен от усилията, които положи, за да я хване.

Тя се отскубна от него и се опря на стената, пребледняла и задъхана.

– Грешиш – каза тя. – Ще се грижа за теб... Казах ти го и ще удържа на обещанието си, но не може да говориш по този начин. – Изведнъж тя се ядоса. – Как се осмеляваш да говориш срещу него. Той е добър! Чуваш ли? Той е добър. Ти дори не знаеш какво означава това.

Елис затвори очи.

– О, млъкни – отвърна той презрително. – Той иска само едно нещо от теб и ще го получи, малка глупачке. Махай се от очите ми.

– Не трябва да говориш така – каза тя изумена. – Искам да ти помогна, но няма да го направя, ако говориш така и освен това за теб е вредно да се вълнуваш. Трябва да се успокоиш.

Елис я отпрати с ръка и изведнъж целият се скова.

– Какво е това – попита той, заслушвайки се. – Навън има някой.

Грейс изтича до прозореца и надникна през белите муселинови пердета. Сърцето ѝ се преобърна като видя една висока фигура в полицейска униформа да приближава бавно към къщата.

– Полицията е – каза тя и отскочи назад.

Елис ѝ се озъби.

– Направи нещо, глупачке. Донеси ми нож или нещо друго. Няма да ме приберат жив.

Тя сякаш доби кураж от надигацията се у него ужас.

– Стой тихо – каза тя. – Няма да го пусна вътре. Ще се опитам да го задържа с приказки, докато Ричард се върне...

Елис яростно ѝ прошепна:

– Дай ми някакъв нож...

На вратата рязко се звънна и после два пъти се почука. Пребледняла, без да поглежда Елис, Грейс излезе от спалнята и тръгна по коридора към вратата.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Инспектор Джеймс беше сух шестдесетгодишен мъж с посивяла коса, който по време на войната 1914 – 1918 година бе служил като батальонен старшина.

Беше висок, строен, с внушителна фигура и когато се спря на прага, вперил пронизателния си поглед в Грейс, с любопитство, но не с нахалство. Несвързаният рапорт на П.С. Роджърс събуди любопитството му, а поверителният разговор, който проведе с г-н Уест и г-н Малкълм, го шокира.

„Представи жената за своя сестра“ – бе казал г-н Уест, а г-н Малкълм се бе усмихнал презрително: „На мен тя не ми минават. Разбира се, беше облечена добре, но от пръв поглед се вижда, че е поредната му бройка. Приличат си толкова, колкото си приличаме ние с теб и освен това тя ми напомня на някоя невзрачна продавачка“.

„И на всичко отгоре, бе добавил Малкълм двамата са сами там.“

Въпреки, че беше обезпокоен от кражбата в клуба, Джеймс беше много по-изненадан да разбере, че в селото става тайно прелюбодеяние и той се надяваше, че с един добре премерен намек ще сложи край на недостойната връзка, преди клюката да се разнесе из селото.

Инспектор Джеймс смяташе, че висшите класи са длъжни да дават пример за морално поведение и тъй като Крейн беше доста богат млад мъж, макар и да не проявяваше особен интерес към обществения живот на селото, бе човек с голямо влияние. Той смяташе, че е непристойно за Крейн да живее с една млада жена, макар и представена за негова сестра, слухът скоро щеше да се разнесе и моралът в селото месно можеше да бъде подкопан.

Инспектор Джеймс очакваше да види някоя русокоса красавица, с яркочервен маникюр, вероятно загърнатата с плътно прилепнал по тялото домашен халат. Следователно остана доста изненадан и объркан, когато се озова лице в лице с Грейс. Веднага видя, че тя не е от висшата класа и разбра защо г-н Уест и г-н Малкълм бяха изказали някои съмнения. Тази млада жена просто не можеше да бъде никаква роднина на Крейн.

За разлика от Роджърс, той не се подведе от облеклото ѝ. Пред него стоеше едно момиче от низшата класа, без особени маниери, облечено в доста скъпа, но наистина (и тук той беше малко разочарован) скромна рокля, с изключителна фигура и хубави крака (инспектор Джеймс имаше слабост към хубавите крака, но пазеше тази малка тайна за себе си).

Въпреки че младата жена изглеждаше нервна, нямаше нищо безсрамно в нея и Джеймс си помисли, че щеше да му бъде приятно, ако собствената му дъщеря беше толкова скромна, колкото изглеждаше тази млада жена.

– Добро утро, госпожо – каза той, като отдаде чест и наклони тънкото си като клечка тяло. – Надявам се, че не ви безпокоя с това ранно посещение, но може би ще ми дадете някаква информация за обира рано тази сутрин в клуба за голф. Аз съм инспектор Джеймс и това е моят район. Досега мога да кажа, че не съм имал никакви неприятности и тази кражба разваля рекордния период от петнадесет години без престъпление. – Бегла усмивка се появи на лицето му. – Сигурен съм, че ще ме разберете, госпожо, но напоследък хората са малко изнервени и не трябва да ги оставяме да си мислят, че идва вълна от престъпления. Достатъчно престъпления стават в Лондон сега, не искаме да се пренесат и тук.

Той засука сивия си мустак и поклати печално глава.

– Само по един начин може да се пресече вълната от престъпления, госпожо – продължи той, без да сваля очи от преbledнялото и напрегнато лице на Грейс. – Веднага трябва да се предприемат действия за арестуване на нарушителя и ето защо, госпожо, аз дойдох тук. Всякакви сведения, които можете да ми дадете, ще бъдат запазени в тайна и използвани дискретно.

Високата, слаба фигура понечи да влезе вътре и Грейс отстъпи, хипнотизирана от мекия глас и монотонния поток от думи.

Докато се осъзнае, Джеймс вече беше в антрето и затваряше входната врата зад себе си.

– Добре си живеете тук, госпожо, – каза той, като хвърли поглед наоколо. – Не всяко младо семейство може да се похвали с толкова хубав дом. Като гледам повечето нови къщи и отвратителното масово обзавеждане си мисля че е по-добре човек да не сключва брак.

Той се отпрати към всекидневната.

– Много мило от ваша страна, че ме пуснахте да вляза, госпожо – продължи той. – Измокрих се от дългото ходене, а и не съм вече толкова млад, макар че не трябва да се оплаквам, като се има предвид, че четири години съм се бил по окопите и два пъти съм изхърлян от силни експлозии.

Той отвори вратата на всекидневната и отстъпи, за да мине Грейс.

– Аз... аз нищо не знам за кражбата – извика Грейс, изпаднала вече в паника.

Инспекторът явно не я чу. Избра си най-удобния стол и се отпусна на него с въздишка на облекчение.

– Много уютна и хубава стая, ако мога така да се изразя, госпожо, – каза той и изведнъж я стрелна с пронизателен поглед. – Предполагам че говоря с госпожа Ричард Крейн?

– О, не – каза Грейс и почервения. – Аз не съм г-жа Крейн.

Джеймс вдигна вежди. Изглеждаше толкова изумен, че за няколко мига не продума нищо...

– Не сте г-жа Крейн? – каза той най-накрая. – Колко странно. Обикновено не греша. Много странно, наистина. Разбрах, че г-н Крейн живее с една млада дама и естествено предположих, че е съпругата му. Бях дочул, че наскоро се бил оженил, или го бъркам с някой друг? – и той поклати глава. – Може би. Страхувам се, че това е от старостта. Някога имах много силна памет, но вече започна да ми изневерява – той отново поклати глава. – Наказанието на старостта.

Грейс стоеше до вратата с отмалели колене, а сърцето ѝ биеше силно. Тя не продума нищо, изчакваше.

– Може би сте госпожица Крейн? – продължи Джеймс и лицето му се озари с надежда.

– Аз съм г-жа Джули Брюър – каза отчаяно Грейс, спомняйки си името, с което Крейн я бе представил на секретаря на клуба. – Аз съм сестра на г-н Крейн.

– Разбирам – каза Джеймс, като я гледаше замислено. – Значи сестра? Ясно.

Настъпи мъчително и дълго мълчание, после Джеймс продължи.

– Е, г-жа Брюър, може би можете да ми помогнете. Разбрах, че сте била на игрището рано тази сутрин. Вярно ли е?

– Да.

– В колко часа?

– Около девет.

– Около девет – повтори Джеймс и извади един бележник от джоба си. – Мисля, че трябва да го отбележа. Както вече ви споменах, паметта ми не е това, което беше. Значи сте били на игрището около девет. С г-н Крейн ли бяхте?

– По това време бях сама – каза Грейс, като гледаше във всички посоки, само не и в инспектора. – Г-н Крейн ми беше обещал да ме учи да играя, а аз захсънях. Успях се и той тръгнал без мен. Опитах се да го намеря, когато вашият полицай ме видя.

– Ясно – каза Джеймс, кимайки с глава. – Разбрах, че сте глуха? –

продължи той внимателно след кратка пауза. – Не сте чули, че полицаят ви вика?

Грейс отмести поглед.

– Да, глуха съм – каза тя с горчивина.

– Колко жалко – каза Джеймс, като я наблюдаваше. – От войната?

Грейс кимна.

– И докато бяхте на игрището, видяхте ли някой друг освен г-н Крейн?

– Само г-н Уест, г-н Малкълм и полицаия.

– Никой друг?

– Не.

– Сигурна ли сте? Разбрах, че г-н Крейн видял един мъж с вързоп под мишница. Вие видяхте ли го?

– Не.

– Значи с нищо не можете да ми помогнете, г-жа Брюър? – попита Джеймс и замислено потупа с пръст бележника си.

– Съжалявам. Моля да ме извините сега, но имам работа.

Синият поглед се смрази. Инспектор Джеймс не беше свикнал да бъде пъден от хора от низшата класа.

– Всичко с времето си, г-жа Брюър – каза той. – Искам да взема някои ваши данни, в случай че ми се наложи да ви видя отново. Бихте ли ми казали адреса си?

– В момента живея тук – каза Грейс като сви ръцете зад гърба си в юмруци.

– Дълго ли ще останете?

– Да.

Искаше й се да му кажете да си гледа работата, но униформата му я спираше.

– Още нещо – каза Джеймс, изправяйки се на крака. Сега той беше абсолютно убеден, че тази млада жена не беше сестра на Крейн. Не си приличаха, а освен това всеки можете да види, че въпреки хубавите й дрихи, мястото й не е в тази луксозна едноетажна къща.

– Мога ли да видя картата ви за самоличност, госпожо? Като правило винаги искам картите за самоличност, за да знам броя на посетителите, които прекарват известно време в селото. Помага в много случаи.

Грейс почувства, че пребледнява. Всичко се завъртя пред очите й, знаеше, че Джеймс я наблюдава с подозрително любопитство и тя направи усилие да се съвземе.

– Да, можете – каза тя глухо и се обърна към вратата. Бихте ли

почакали. Ще я донеса.

– Извинявам се, ако ви затруднявам, госпожо, но наистина ще ми помогнете – каза Джеймс и изведнъж на лицето му се изписа съмнение, Ако тази млада дама наистина се казваше Джули Брюър и ако Крейн изведнъж се върнеше, той можеше да изпадне в неловко положение.

Грейс излезе от стаята и затвори вратата зад гърба си. За миг тя изпадна в луда паника. Искаше ѝ се да се махне от къщата, да избяга преди да е станало твърде късно, но си помни за Елис, който лежеше безпомощно в леглото и тя се пребори със страха си.

За миг се поколеба какво да направи, после реши да се посъветва с Елис. Може би той щеше да измисли някакъв изход, но когато тръгна по коридора, входната врата се отвори тихо и влезе Крейн.

Грейс въздъхна с облекчение и се затича към него. Той веднага разбра, че нещо не е наред и бързо вкара Грейс в кухнята.

– Какво има? – попита той със светнали от възбуда очи.

– Тук има един полицай – едва изрече тя. – Аз му казах, че съм Джули Брюър и той иска да види картата ми за самоличност.

Лека усмивка озари лицето на Крейн.

– Инспектор Джеймс?

Тя кимна и се прилепи до него.

– Няма нищо – каза той и леко я отблъсна от себе си. – Не се страхувай. Сега ще се оправя с него.

Той извади някаква карта за самоличност от портфейла си. Въпреки увереността му, ръката му потрепери.

– Ето, вземи тази. На Джули е. Забравих да я предам. Научи я и влез с нея. Остави ме да поговоря с него около минутка и после влез. Всичко ще се оправя.

За няколко секунди Грейс остана втрещена в картата за самоличност, почти без да съзнава, че Крейн я бе оставил и бе влязъл във всекидневната. Прочете данните: *Брюър, Джулия. 47 Хейс Мюс, Бъркли Скуеър, Мейфелър.*

Тя почака в антрето, а ѝ се искаше да чуе какво става и стаята. Ричард каза, че всичко ще се оправя. Тя сляпо му вярваше и когато влезе в стаята, вече не се страхуваше.

Инспектор Джеймс стоеше в средата на стаята. Изглеждаше притеснен. Крейн му говореше с тихия си, сух глас. Веселото изражение бе заменено от суров, ядосан поглед.

– Е, няма какво повече да говорим за това, инспекторе. Мисля, че превишихте задълженията си – казваше той в момента, – но да оставим

нещата до тук. Ето картата за самоличност на г-жа Брюър. Добре я погледнете, за да не съчините после някоя друга абсурдна теория. Той се обърна към Грейс.

– Джули, покажи на инспектора картата си за самоличност – каза той. – Явно, дори в това малко село се държи на бюрократичните порядки.

Грейс подаде мълчаливо картата, Джеймс я взе и почти без да я поглежда, я върна обратно.

– Благодаря ви, госпожо, и моля да ме извините – каза той с унила усмивка. – Г-н Крейн се подразни, и аз очевидно съм превишил правата си. Но вие трябва да простите на един стар човек, госпожо. Може би съм прекалено любопитен.

Той извади един огромен златен часовник, погледна го и тръгна към вратата.

– Аз да тръгвам вече, – продължи той. – Отново приежете моите извинения, господине – каза той на Крейн, който кимна недружелюбно.

Джеймс отново погледна часовника, поколеба се, погледна Грейс.

– Надявам се, че не съм ви засегнал, госпожо? – каза той.

– О, не – прошепна Грейс, изгаряйки от желание той да си тръгне.

– Много мило от ваша страна. Може би искате да видите часовника ми? Доколкото знам е рядък екземпляр. Сочи не само времето, но и датата, има и много хубава мелодия. Бил е на моя прапрадядо – и Джеймс набута тежкия часовник в ръката на Грейс. – Много хора са му се възхищавали. Ще се съгласите, че си заслужава да го има човек.

Часовникът беше хладен и гладък. Грейс погледна Крейн, който леко й махна с ръка да я предупреди. Тя побърза да върне часовника на Джеймс.

– Много е хубав – каза тя, като усети, че нещо не е наред, озадачена защо Джеймс държеше толкова внимателно часовника си за халката в горната му част.

– Много, много хубав – съгласи се той докато пхаше часовника обратно в торбичката от замша.

– Е, аз трябва да тръгвам. Няма смисъл да ме изпращате. Приятен ден – и той изчезна преди някой от двамата да успее да се помръдне.

Когато входната врата се затвори зад него, Крейн бързо пристъпи напред.

– Надявам се, че не си регистрирана в полицията – каза тихо той. – Инспекторът току-що взе отпечатъците ти върху часовника.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стрелките на малкия френски часовник върху полицата на камина-та приближаваха десет без петнадесет. С наострени уши и свит от притеснение стомах, Елис чакаше измъчен и нетърпелив.

Какво правеха? Защо не идваха. Той бе чул боботеция глас на инспектор Джеймс, когато при влизането си в къщата, той бе казал, „Много мило от ваша страна, че ме пуснахте да вляза, госпожо“, при което Елис изпусува, че Грейс беше толкова безразсъдна. (За какво го пусна вътре?) Чу как вратата на всекидневната се затвори, после се проточи дълга тишина, много по-изнервяща от какъвто и да било шум.

Елис се опита да се изправи, но разбра, че силите му стигат само да вдигне главата си. Никога не се бе чувствал така безпомощен и залостен в капан, от страх лицето му се бе обляло в пот. По-късно чу отварянето и затварянето на вратата на всекидневната и си помисли, че полицаят сигурно ще влезе в стаята му. Той се притисна към леглото със свити юмруци и нервно потръпващи устни, но пакнищо не се случи. След миг чу стъпките на някой по покритата с чакъл пътечка в двора и външната врата се отвори. Позна тези стъпки. Крейн! – помисли той, целият пламнал. Какво щеше да се случи сега?

Отново настъпи дълг мълчание, после чу объркани гласове в антрето и усети, че сърцето му ще се пръсне. Не можеше да повярва на ушите си, когато чу думите на Джеймс: „Е, аз трябва да тръгвам. Няма нужда да ме изпращате. Приятен ден.“ Искаше му се да скочи до прозореца, за да се увери, че инспекторът наистина си бе тръгнал и той прокле своята безпомощност. После чу Крейн да казва на Грейс: „Надявам се, че не си регистрирана в полицията. Той току-що взе отпечатъците ти върху часовника.“

Свършето е стях! Елис вдигна свитите си юмруци, лицето му се изкриви от ярост. Малката глупачка се беше хванала на най-изтъркания полицейски трик. Бе лапнала въдицата и край с тях, капут! – както би казал Хирш. Само след няколко часа щяха да се върнат въоръжени и то защото тази малка глупачка...

Той се надигна с усилие и всичко се завъртя пред очите му.

– Елате тук – изкрещя той. – Не си шушукайте отвън. Елате, проклетите да сте и двамата!

Настъпи кратко мълчание, после вратата на спалнята се отвори и влезе Крейн. Пребледняла и уплашена, Грейс го следваше.

– Скъпи приятелю, не се вълнувай толкова – каза Крейн укорително. – Знаеш, че си доста зле.

Елис му се озъби.

– Чух те какво каза отвън – изкрещя той. – Той й взе отпечатъците, нали?

Зеленият поглед се смрачи.

– Няма защо да се безпокоиш за това. В полицията ги нямат.

Крейн погледна Грейс и в гласа му трепна нотка на съмнение.

– Ти ми каза, че ги нямат, нали?

Грейс гледаше умолително Елис да мълчи.

– Няма – каза тя, а ръцете й неволно се вдигнаха към гърдите, които сякаш се задушаваша. – Не... те... не, нищо подобно.

Елис я гледаше изпитателно, измъчван от ревност. Той почти не можеше да разпознае раздърпаната, мръсна повлекана, с която бе стоял в трапа, която седеше на пода, реवेशе и тъпчеше в устата си евтината храна, която той й бе подхвърлил. Памучната карирана рокля очертаваше фигурата й, измитата й коса хвърляше златисти отблясъци. Изведнъж я пожела силно, усети физическо влечение, което си мислеше, че никога повече нямаше да изпита. Сега беше сигурен, че тя се бе влюбила в това богато, добре облечено конте. Той й беше дал дрехи, храна и подслон и тя беше готова да се продаде. Тя за нищо на света не искаше Крейн да разбере, че е била в затвора. Толкова държеше на това, че дори беше готова да приеме риска да пусне полицаят да влезе, даже това да означаваше да ги хванат.

– Тя лъже – каза Елис. Достави му голямо удоволствие да спуска този надут мехур, да я види как промепя цвета си, как се отдръпва от него. Ще я научи той как да се облича и преструва на голяма дама. Тя отново щеше да падне на неговото равнище, веднага щом Крейн разбереше, че е обикновена крадла. – Скоро излезе от затвора. Джебчийка е.

Крейн стоеше неподвижно, с леко наклонена на една страна глава и гледаше мрачно. Настъпи дълга пауза, после той се обърна към Грейс.

– Вярно ли е това?

Безпомощна, тя избухна в плач и закри лицето си с ръце.

– Разбира се, че е вярно – каза Елис, – полицията я търси в момента.

Крейн не му обърна внимание. Той взе ръцете й в своите.

– Не се плаши – каза й той, когато тя го погледна. – Ще ти помогна, само искам да разбера дали е вярно. Има ли улики срещу теб?

– Хайде, излъжи – подхвърли Елис подигравателно. – Изкарай се

светица.

Никой от двамата не му обърна внимание. Допирът на топлите и здрави ръце до нейните я успокоиха. Грейс кимна мълчаливо и изхлипа.

– Да.

Крейн трепна, но запази самообладание. Той пусна Грейс и прокара пръсти през сламенорусата си коса.

– Положението се усложнява – каза той и Елис, който го наблюдаваше внимателно, видя, че е изплашен.

– Кажи й да излезе от стаята – продължи Елис. – Искам да говоря с теб.

Грейс се нахвърли върху Елис.

– Не! Ти ще му наговориш куп лъжи. Ти си жесток и изпълнен с омраза. Интересува те само собствената ти сигурност. Готов си да му кажеш всичко, само за да спасиш кожата си.

Крейн докосна ръката й.

– Моля те, иди си в стаята и почакай. Нямаме време за губене, ако искаме да се измъкнем от тази каша. Моля те, излез и бъди търпелива.

– Но ти не го познаваш добре – възкликна тя. – Той ще ти наговори лъжи за мен...

Тя изведнъж спря, долавяйки смутения му поглед.

– Добре – каза тя и вдигна безпомощно рамене. – Щом не искаш да ме слушаш, ще изляза.

Тя отново избухна в плач.

– Не ме интересува какво ще стане с мен! Всичко ми омръзна. Нищо не върви както трябва. Все се опитвах...

– Разкарай се, хленчеща малка уличнице! – изкрещя Елис, излязъл от кожата си и сграбчи настолната лампа, като понечи да я хвърли по нея.

С изненадваща ловкост Крейн изтръгна лампата от ръцете му и я постави на масичката.

– Престани – каза той рязко. – Остави я на мира.

Грейс изтича до стаята.

– Тя е влюбена в теб – каза злобно Елис. – Е, няма да я притежаваш. Тя е моя! Разбра ли? Стой настрана. Знам какво кроиш. Не си въобразявай, че ще направиш с нея каквото си пожелаеш!

Крейн придърпа един стол и седна край Елис.

– Остави това – каза Крейн спокойно. – По-добре да решим как да й помогнем.

Елис обузда гнева си. Имаше нещо в тези зелени очи, което го

поразяваше.

– Да ѝ помогнем? Свършено е с тази глупачка! Как можем да ѝ помотаем? И не забравяй, че е моя. Хората обикновено не си играят с мен. Знаят, че ще им излезе скъпо.

– Кой си ти тогава? – попита Крейн с неприкрит сарказъм.

– В момента говорим за нея, не за мен – каза Елис. – Тя е крадла. Казава се Грейс Кларк. Избягала е от Помощните женски веонновъздушни сили и е прекарала десет дена в Холъусей за кражба. Дватамата се сдушихме, след като я спасих от полицията. Видях я как краде от чантата на една жена. Ако не бях аз, тя вече щеше да е в пандиза.

Прокара ръка по потното си чело.

– Длъжна ми е, неблагодарната уличница, но ще я наредя аз, ако се опита да ме измами.

– Наистина ли мислиш, че инспекторът искаше да вземе отпечатъците от пръстите ѝ, когато ѝ даде часовника?

– Това е стар номер – каза Елис и се отпусна на възглавницата. Беше изтощен, нямаше сили повече да се гневи, почувства се отмалял и потиснат. – Тя е от онези глупачки, които се хващат на подобни стари трикове. Тя се хвана и на твоите номера.

– Мен ме остави – каза Крейн. – Предполагам, че ще поиска справка за отпечатъците ѝ. Ще отнеме ли много време?

Елис вдигна рамене.

– Не знам. Обикновено не си губят времето. Със сигурност ще знае до утре, може би днес.

– Освен ако преди това не се добера до часовника – каза Крейн, все още владеещ се.

Елис се втренчи в него.

– Ти? Защо ще си пъхаш носа? И как мислиш да направиш това?

– Ако човек се понапругне, няма нищо невъзможно – подметна Крейн. Няма смисъл да взема часовника и да изтрия отпечатъците, трябва да ги заменя с тези на някое друго момиче. Ако направя това, Грейс ще излезе с чисто досие.

Елис погледна със завист и възхищение този огромен и пълен млад мъж.

– Хитра идея – каза той. – Искаш да кажеш, че ще се опиташ да изиграеш такъв номер?

Крейн кимна.

– Това е единственият начин да я спасим.

Той бавно вдигна глава и спря спокойните си зелени очи на Елис.

– И теб също.

Елис се усмихна презрително.

– Мен няма за какво да ме хванат. Търсят нея.

Крейн отново кимна.

– За твой късмет.

Той потри носа си и внезапно смени темата на разговор.

– Явно се осъзнаваш колко си болен. Имаш висока температура.

Сигурно си хванал пневмония.

Елис вдигна припряно ръце.

– Издръжлив съм. Ще се оправя.

– Тя каза, че не искаш доктор – продължи Крейн. – Но и да искаш и да не искаш, аз ще повикам. Не искам да умреш тук. Ще ми създадеш доста проблеми.

– Не искам доктор – озъби се Елис. – Ще се оправя. Безпокойството ме тормози. Ти и това момиче... говорите... говорите... говорите. Не ме оставяте на спокойствие. Как искате да се оправя?

– Не се страхувай. Докторът е дискретен, а и не живее в района. Ще го докарам с кола. Ще му кажа, че си ми приятел. Не е необходимо да знае кой си.

Елис изсумтя и погледна Крейн, който стана и отиде до прозореца. Изведнъж целият изтръпна и се втренчи в широко-копчестия му гръб.

Какво искаше да каже той? Не е необходимо да знае кой си? Какво имаше предвид?

– Защо да не знае кой съм? – попита Елис с безпокойство. – Казах ти, че мен няма за какво да ме търсят.

– Търсят ви двамата за кражба. Видях го във вестника, когато се връщах, след като скрих носилката. Описанието ти е точно, а дават и нейното пълно име. Ударил си някаква стара жена.

– Не съм я докосвал – каза Елис тихо. – Грейс го направи. Изплаши се, удари я, преди да успее да я спра. Мога да обясня всичко в полицията. Била е в затвора, регистрирана е. Търсят нея, не мен.

Крейн се доближи до леглото.

– Интересен си ми, защото си напълно деградирал – каза той. – Това е твоята втора природа, нали? Защо преди малко каза, че тя е твоя? Какво право имаш?

– Прекарахме заедно нощта – каза злобно Елис. – Да не я мислиш за светица?

– Това не ти дава никакви права над нея и освен това не ти вярвам.

– Защо да те лъжа? – отвърна сърдито Елис. – Казвам ти какво се

случи. Не е светица и аз я имам. Ето защо казвам, че е моя. Не ми ли вярваш, че казвам истината?

Крейн се усмихна.

– Измяната е като да повярваш на лисица... – изрече той, като наблюдаваше внимателно Елис.

– Измяна? – повтори Елис и кръвта му се смрази.

– Шекспир има подходяща фраза за всякакъв случай – каза Крейн, отправяйки се към вратата. – Скоро ще си поговорим отново. А сега имам работа.

– Измяна? – повтори отново Елис. Той не искаше да повярва, че Крейн знае. – Не разбирам за какво говориш.

– Така ли? – каза тихо Крейн. – Ти си Едуин Кушман, изменникът. Сгреша, когато каза, че полицията няма за какво да те търси. Знаят достатъчно, за да те обесят, а това никак не ми изглежда малко. – Той отново се усмихна и излезе от стаята.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сега Елис не обръщаше внимание на подканващото тиктакане на френския часовник върху камината. За него времето бе спряло. Той лежеше в леглото с пламнала глава, с парализиран от ужас разсъдък, без да усеща тялото си.

Крейн знаеше! Само това му беше в главата. Крейн знаеше, че той е Кушман. Те двамата бяха единствените живи хора, които знаеха и какво ли щеше да предприеме Крейн, се питаше той.

„Скоро ще си поговорим отново“ – бе казал той с онова особено изражение на странните си зелени очи. Какво имаше предвид?

Елис се сви в леглото. Нямахше изход. Той беше безпомощен и макар неохраняван от никого, свободен дори да погледне през отворения прозорец, той беше затворник, прикован към леглото от счупения си крак. Крейн можеше да направи с него, каквото поискаше, да го изнудва, да го предаде на полицията – всичко. Но може ли един богат и образован човек като него да се възползва от такава ситуация? „Това е единственият начин да я спасим, теб също“ – бе казал той. Дали искаше да им помогне да избягат? Ако е така – защо? Какво ставаше в главата на този човек? Какво кроеше той?

Елис изпсува докато се мъчеше да разреши тази загадка, а стрелките на малкия френски часовник бавно се движеха напред.

Имаше нещо в този огромен, пълен човек, което убягваше на Елис. Той беше доста тих, спокоен, уверен и въпреки това от време на време изглеждаше изплашен. Уплаха, която Елис много добре познаваше, болезнено прикритата уплаха, която се откриваше само по треперенето на ръцете и помрачаването на погледа.

От какво се страхуваше той? Ако Елис откриеше причината, щеше да има оръжие, с което да се защитава. Ако Крейн беше направил нещо нередно и Елис го откриеше, тогава той можеше да го държи в ръцете си.

Осъзнавайки, че това е възможен изход от положението, Елис изкрещя на Грейс, но после изсумтя яростен и разочарован, като си спомни, че тя не може да го чуе и я зачака с напрегнато от възбуда и раздражение тяло.

Малко след дванадесет – Крейн беше излязъл вече от час и половина – вратата на стаята се отвори и влезе Грейс. Въпреки че беше бледа, със зачервени очи, изглеждаше привлекателна и на Елис се прииска да я сграбчи и да я привлече на леглото до себе си, да усети дъха ѝ в лицето си и гърченето на допряното до неговото нейно тяло, в усилията ѝ да се отскубне.

– Искаш ли нещо за ядене? – попита Грейс, застанала в долната част на леглото, достатъчно далеч от Елис.

– Да ям? – отвърна той ядосано. – Разбира се, че не. Можеш ли да мислиш за нещо друго освен да се натъпчеш? Ела, искам да говоря с теб.

Грейс не помръдна. Тя скръсти ръце и го загледа упорито. Елис беше изумен от тази промяна в нея. Досега я бе смятал за покорно, безволево същество, което той можеше да тъпче, да се отнася с нея както си иска, сигурен, че ще му се покори само при едно щракване на пръстите. Но сега тя беше един нов човек, властна и уверена в себе си.

– Какво искаш – попита тя, като го гледаше право в очите.

– Малка, долна крадла – каза той злобно. Няма какво да важничиш, само защото си се издокарала така. Като те вкарат в затвора, бързо ще ти смачкат фасона...

– Ако това искаше да ми кажеш, аз си тръгвам – прекъсна го Грейс.

Само да можеше да я хване, помисли си Елис, почервенял от гняв. Как си позволяваше тази уличница да го прекъсва, когато говори той? Не беше ли карал четиридесет милиона души, може би и повече, да затаяват дъх по цели нощи, омагьосани от думите му по ефира? А тази никаквица, само защото бе облякла прилична дреха, си позволяваше да го

прекъсва. Само да можеше да я пипне, щеше да разкъса роклята ѝ, да я влачи за косата из стаята, да...

– И не ме гледай така – каза твърдо Грейс. – Не ми е приятно. Приличаш на див звяр.

„Почакай!, каза си Елис на ум, сега тя може да ми е полезна, но ще дойде време, когато ще си разчистя сметките с нея.“

За миг той затвори очи, успокоявайки изкривеното си от злоба лице.

– Аз съм болен – измънка той. – Ти не ми обръщаш никакво внимание. И кракът, и главата ме болят, а ти ме наричаш див звяр.

Грейс си спомни подобните на клещи ръце, стегнали гърлото ѝ и не се впечатли от новото му хленчене. Остана на мястото си, готова да избяга от стаята.

Той отново отвори очи и я погледна намръщено.

– Поне седни, ако не искаш да се доближаваш до мен. Не искам да ми стърчиш така, като че ли всеки момент ще хукнеш да бягаш.

– Какво искаш – каза тя, без да се помръдва.

Той отново трябваше да запази самообладание. Ръцете го сърбяха да я сграбчи, искаше му се да излее гнева си върху нея.

– Този тип Крейн – каза той. – Нямам му доверие. Има нещо потайно в него.

Упоритото изражение в погледа ѝ се смени с враждебност.

– Той е мил – каза тя. – Ти не можеш да разбереш това.

– Не му вярвам – повтори той, като се опитваше да не издава яда с гласа си. – Играе някаква скрита игра. За какво му е да ни помага? Мислила ли си за това? Рисува да отиде в затвора за това, което прави за нас. Защо? Задай си този въпрос. Какво крои?

Грейс се усмихна. Елис се стресна от загадъчната ѝ самодоволна усмивка. – Съдиш за другите по себе си – каза тя тихо. Добър е. Затова ни помага.

– Не бъди толкова наивна – скръцна той със зъби. – Има някакъв план. Нещо се крие зад всичко това. Той се страхува от нещо. Не си ли забелязала как треперят ръцете му и онова странно изражение в погледа му? Не ми харесват очите му... приличат ми на котешки... като че ли вижда в тъмното. И кой е той? Как е получил парите си? Защо живее сам?

– Не зная – каза твърдо Грейс, но в съзнанието ѝ се прокрадна нотка на съмнение. Спомни си ужасения поглед на Крейн, когато я видя в онази рокля. Помислих си, че е Джули... Е, тя нямаше да каже това на

Елис. Не беше негова работа.

– Един богат мъж като него щеше да има слуги – продължи Елис, – а той живее сам. И тази рокля. Той ти я даде, нали?

– На сестра му е – каза Грейс рязко. – Тя е мъртва.

Елис прехапа долната си устна, замисли се. Сега научи нещо.

– Сестра – повтори той. – Чудя се. Коя ли е била?

– Казвам ти, сестра му – троснато отвърна Грейс. – Защо все се рошиш? Не е твоя работа.

– Ти се застъпваш за него, нали? – каза той подигравателно. – Но аз не му вярвам. Има нещо подозрително...

– О, престани – намеси се Грейс и нервно пристъпи напред. Тя се доближи до него и той ловко, като змия, сграбчи китката ѝ. Тя се дръпна назад, с широко отворени от ужас очи, но макар, че беше слаб и главата му щеше да се пръсне от усилието, той не я изпусна и се озъби.

– Влюбена си в него, нали, малка глупачке? – изпъшка той и я привлече бавно към себе си.

– Пусни ме – извика тя, като го удари по ръката, но той не я изпусна и най – накрая свободната му ръка хвана долния край на роклята ѝ.

– Ще я съдере, ако се съпротивляваш – каза той. – Наистина ще го направя.

Тя се остави да я придърпа към себе си, пребледняла и ужасена.

– Остави ме на мира – извика тя – Пусни ме.

– Седни – отвърна ѝ той. Тънката му, подобна на граблива птица ръка, се уви върху роклята ѝ. – Ако дръпна, ще се разкъса.

Тя седна на ръба на леглото.

– Само защото ти е дал някаква рокля си мислиш, че е прекрасен – каза Елис. – Не бъди глупава. Има нещо зад цялата тази работа. Зная. Сигурен съм. Нямах да го прави, ако не очакваше нещо от това. Защо е уплашен? Какво крие? Трябва да разбереш, преди да се е върнал. Претърси къщата. Погледни в бюрото му. Прочети писмата. Трябва да разберем какво се крие зад всичко това. Направи го сега. Ако потърсиш по-добре ще намериш нещо – писма... или нещо друго, което ще ни помогне.

– Но аз не мога – отвърна тя изумена. – Не мога да направя това. Къщата е негова... добър е...

– Престани да повтаряш колко е добър. В тия времена никой не е добър, освен ако няма нещо на ум. Трябва да го направиш, иначе сме загубени. Хайде. Потърси в спалнята. Там ще намериш нещо.

– Не мога след всичко, което направи за нас – каза Грейс. – Няма да

го направя. Нахално е...

Елис опъна по-силно полата ѝ. – Ти си крадла. Защо ще те е грижа? Претърси чекмеджетата му. Може би там ще откриеш нещо, което си заслужава да откраднеш.

Пламнала, Грейс замахна и го прасна в лицето. От резкия и силен удар очите му се замъглиха. За секунда той отпусна ръката си и Грейс моментално отскочи. Тя се облегна на стената и двамата се загледаха – тя беше ядосана и уплашена, той – изненадан и озлобен.

– Ще съжаляваш за това – каза той с ръка на бузата. – Да удариш един болен човек! Дадох ти храна, нали? Спасих те от полицията. А ти ме удряш. Очаквах поне малко благодарност.

Грейс закърши ръце.

– Съжалявам – каза тя през сълзи. – Не трябваше да го правя, но ти каза толкова жестоки, нечовешки неща. Заслужи си го, но не трябваше да те удрям в това състояние. Наистина съжалявам...

– Няма значение – каза меко Елис, като усети, че решителността ѝ отслабва. – Иди в стаята му и претърси чекмеджетата. Не мисля за себе си, а за теб. Може да те нарани по някакъв начин.

– Не може – отвърна Грейс. – И аз няма да направя това.

– Вярваш в него, нали? – продължи Елис. – Тогава докажи, че няма нищо. Ако не откриеш нещо подозрително в стаята му, тогава аз ще повярвам, че е добър и че е един чудесен човек. Дори ще се извиня, че съм мислил лоши неща за него. Така е справедливо, нали? Просто ми го докажи.

– Знам, че няма да открия нищо – каза Грейс, омеквай-ки. – И освен това, не мога да вляза в стаята му. Не трябва...

– Ако си толкова сигурна, че няма нищо, защо се колебаеш? – попита Елис, като я наблюдаваше внимателно. – Но и ти много добре знаеш, че има нещо в този човек, само че ти си се размекнала към него. Ти си като щраус, който си заравя главата в пясъка. Ако си толкова сигурна, отиди в стаята му и провери.

– Добре – извика Грейс. – Ще ти го докажа. Няма нищо нередно, просто ти си злобен и подозрителен – и тя изтича до стаята, като затръшна врата зад себе си.

Няколко минути търси стаята на Крейн. Най-накрая я откри в другия край на коридора, който минаваше през цялата къща. Беше голяма стая, с широк, издаден навън прозорец, с изглед към градината. Така си представяше тя неговата стая – покривалото на дивана беше в черно и златисто, мебелите бяха от светъл дъб, а килимът – винен.

Застана на прага, огледа се, крайниците ѝ отмаяха. Помисли си, че някой ден можеше да спи тук, да дели заедно с него този разкош.

Неуверено и силно развълнувана тя влезе в стаята, остави вратата отворена и премина по дебелия персийски килим до скрина. Поколеба се преди да отвори едно от чекмеджетата. Опита се да убеди Елис и себе си, че не трябва да се рови из нещата на Крейн и въпреки това ѝ се искаше. Искаше да докосне дрехите му, да види всичко, което беше негово, с надеждата, че това ще ги сближи.

В горното чекмедже видя грижливо подредени ризи и носни кърпи, нежно ги докосна, и крайниците ѝ отново отмаяха.

Гледаше дрехите му с наслада и задоволство. Прегледа всички чекмеджета, като откриваше само скъпи и луксозни дрехи.

От скрина отиде да вградения гардероб. Там откри костюми, палта, шапки, вратовръзки, обувки – всичките бяха скъпи и почти нови. На тоалетната масичка имаше две чекмеджета и Грейс бързо отиде до тях, нетърпелива да се върне при Елис и да му каже, че е сгрешил.

Тя отвори едно от чекмеджетата, спря се за миг и видя един тънък и дълъг нож с бяла костена дръжка, оставен в празното чекмедже. Ножът изглеждаше зловещ, остър и смъртоносен. По тънкото му острие личаха червени петна, ръждивочервени петна от кръв.

Уплашена тя отстъпи назад и дълго остана загледана в ножа. Не смееше да помисли защо той беше там. Затова изтръпнала от ужас, тя затвори чекмеджето. В този момент видя Крейн в огледалото. Той стоеше на прага на вратата и я наблюдаваше. Тя не се помръдна, нито издаде никакъв звук, а остана загледана в отражението му, с туптящо от ужас сърце и пресъхнали устни. На лицето му бе изписана странна, изкривена усмивка, която я изплаши.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дребничкият дебел индус влезе така тихо в стаята, че Елис го усети чак когато го видя край леглото.

За миг му се стори, че малкият, тъжен мъж е някаква халюцинация, но осъзнавайки, че не е, изведнъж се сепна и на лицето му се изписа уплаха.

– Аз съм д-р Сафки, – каза дребният мъж с тих и съскащ глас. – Съжалявам, ако съм те стреснал.

Но мислите на Елис бяха насочени към Крейн. Ако тази чернилка

беше докторът, значи Крейн се беше върнал и сигурно бе хванал Грейс да рови из нещата му. В този момент Крейн влезе в стаята. Изглеждаше съвсем спокоен, въпреки че беше малко пребледнял (или това беше от слънчевата светлина). Доближи се до леглото и се усмихна на Елис.

– Д-р Сафки ще се погрижи за теб. Можеш да му се довериш. Много е способен.

Елис погледна индуса. Големите влажни, зачервени очи изглеждаха тъжни, малките месести устни бяха отпуснати надолу, дебелият топчетата брадичка придаваше нерешителност – човек, който не вдъхва доверие, помисли си Елис, но се чувстваше твърде отпаднал, за да се безпокои за такива дреболии. Изпитваше вътрешно задоволство от факта, че този човек е черен. Чувстваше превъзходството си над него. В края на краищата тези чернилки не си бяха спечелили правото да живеят в цивилизацията. Бяха като папагалите, които просто имитират белите хора, нито една идея не можеше да се роди в дебелия им глави.

Д-р Сафки хвана китката на Елис и притисна малките си пръстчета към пулса му. От доктора се носеше остра кисела миризма, която отблъскваше Елис. След малко д-р Сафки пусна китката, извади стетоскоп от един вътрешен джоб и го окачи на врата си.

– Би ли разгърдил малко пижамата си – прошепна индусът.

Елис се разкопча. Къде ли беше Грейс? Какво се бе случило с нея? Крейн беше ли я заварил в стаята? Затова ли беше толкова бледен? Докторът постави малката, студена фунийка на стетоскопа върху слабите му гърди, помести го, спря, помести го отново.

Мазната кръгла глава, ухаеща на отвратителен парфюм, беше на няколко сантиметра от носа на Елис. Косата му имаше пърхот.

„Докторе, излекувай се“, помисли си Елис и изведнъж се захили.

Неочакваният звук стресна Крейн. Д-р Сафки въздъхна и каза вежливо.

– Моля те, не се дръж така, пречиш ми да ти поставя диагноза.

Елис почервеня от яд, но се овладя. Какво му ставаше? Сигурно беше побъркан – а може би по-лошо от това, което си мислеше. Погледна с омраза мазната черна коса, дощя му се да я отблъсне от себе си, да ги изпусва и двамата, да се отърве от тях.

Д-р Сафки се изправи, кръглото му лице беше безизразно. Той сгъна стетоскопа и го остави настрана. Колосаните маншети изшумоляваха при всяко негово движение.

– Сега ми се струва, че трябва да погледна крака ти – каза той и дръпна одеялото, като разкри хилавото тяло на Елис, облечено в хубава

пижама в черно и златисто.

Крейн стоеше край прозореца, полуобърнат и гледаше към градина-та. Елис погледна огромните рамене – опасен тип, помисли си той и си спомни за Скрегър. Той също имаше раменете на Крейн, но можеше да го пребори. Знаеше всички хватки – беше научен от суровата школа на живота, а не като това конте, което се разлагаше сред лукс и ароматизирана вода.

Внимателно го завиха отново.

– Кракът изглежда чудесно – промърмори д-р Сафки. – Много добре е наместен. Въобще няма да го пипам.

Изведнъж Елис се развълнува – момичето беше умно. Бе направила много за него. Не можеше да я вини, че се е влюбила в този богат плейбой. Момичета от нейната среда и без образования бяха лесна плячка за мъже като Крейн.

– Много си издръжлив – каза д-р Сафки – Досега положението ти трябваше да е безнадеждно. Но не си мисли, че си вън от всякаква опасност, просто нещата вървят много добре. Отвори черната чанта от марокен, която бе взел със себе си и постави едно шишенце с таблетки на масичката до леглото.

– Взимай по едно от тези на всеки два часа. Утре ще си по-добре. Ще се видим отново.

Елис кимна навъсено и погледна Крейн, който се отдръпна от прозореца.

– Добре свършена работа – каза той. – Много ти благодаря. Той тръгна с дребния индус към вратата.

Д-р Сафки се спря и погледна Елис.

– Много си мълчалив, млади човече – каза той. – Няма ли да кажеш нещо за себе си?

Елис сви тънките си устни и отмести поглед.

– Стеснителен е – каза Крейн и изведнъж се засмя. – Сигурно има силен комплекс за малоценност.

Д-р Сафки кимна:

– О, разбирам го. Всеки от нас крие в себе си някакъв малък предател. Моят предател е екстравагантността.

– А знаеш и моя – каза Крейн и изведнъж погледът му стана странен.

– Да, знам го – отвърна д-р Сафки и за миг на лицето му се изписа отвращение. Елис го наблюдаваше и забеляза тази промяна. Той знае, помисли си Елис. Има нещо скрито и този индус го знае.

Крейн леко се засмя. Не беше съвсем спокоен.

– Е, не трябва да те задържаме, докторе, сигурно имаш работа. Ела да го видиш утре. Може би тогава ще каже нещо. Има забележителен глас – и той отново се засмя.

Елис скръцна със зъби. В гърдите му се надигна дива омраза към този огромен, красив мъж.

Д-р Сафки кимна.

– Ще дойда – каза той и се обърна към Елис. – Не трябва да се вълнуваш за нищо. Ако искаш да се оправиш бързо, трябва да се успокоиш и да не се вълнуваш.

– Трудничко ще му е да изпълни съвета ти – каза Крейн, като погледна Елис с дружелюбна усмивка. – Но всички доктори са еднакви. Така лесно раздават съвети, въпреки че не мисля, че очакват да ги изпълниш. Просто успокояват съвестта си – потупа Сафки по пълното му рамо. – А някои доктори имат особен вид съвест, нали приятелю?

– Вероятно – отвърна докторът, отново натъжен и излезе от стаята, последван от Крейн.

Грейс чакаше в антрето. Тя хвърли бърз поглед към двамата мъже, които се приближаваха към нея и отмести очи, когато срещна спокойният поглед на Крейн.

– Това ли е младата дама, която е наместила крака му? – измърмори д-р Сафки.

– Да – отвърна Крейн. – Запознай се с д-р Сафки – обърна се той към Грейс. – Ще те зарадвам, че нашият приятел не е толкова зле, колкото си мислехме. Докторът смята, че ще се оправи и се възхищава от начина, по който си се справила с крака му. – Той докосна д-р Сафки по рамото. – Това е Джули Брюър.

До този момент д-р Сафки гледаше Грейс мило и с любопитство. Така й се възхищаваше, че Грейс, въпреки тревогата си, се почувства поласкана, но когато Крейн каза: „Това е Джули Брюър“ дребничкият мъж рязко отстъпи назад и шоколадовата му кожа преbledня. Погледна Грейс, после Крейн, промърмори нещо под носа си, отиде до входната врата, отвори я и без да се обръща, забърза надолу по пътеката.

Грейс и Крейн останаха за миг загледани след него, после Крейн вдигна рамене.

– Странно човече... Май че не си пада по жените – и той отиде до Грейс, застана пред нея и я погледна в очите.

– Време е да си поговорим – каза той. – Да отидем във всекидневната.

Тя тръгна пред него и двамата се настаниха в кресла един срещу друг.

– Той ти каза да претърсиш стаята ми, нали? – попита Крейн.

Побиха я тръпки.

– Не трябваше да го правя – каза тя. – О, как ми се иска да не го бях правила...

– Но нали той те накара да го направиш? – попита той отново, като че ли държеше да чуе нейното оправдание.

– Да.

– Е, не се безпокой. Не мисли, че ти се сърдя. Някои хора много държат да не се ровят из личните им вещи, но не и аз. Е, донякъде. Не бих искал всички да разберат какво откри в онова чекмедже.

Грейс се сви от ужас.

– Моля те, не говори за това...

– Искам да говоря за това. След като си го видяла, трябва да ти обясня. Иначе можеш да си помислиш, че съм убиец или нещо друго, също толкова ужасно.

– Разбира се, че не си мисля такова нещо – побърза да каже Грейс, като стискаше ръцете си от притеснение. – Нямах работа там...

– Ти не знаеш нищо за мен, нали? – каза Крейн, като се облегна назад и кръстоса краката си – и все пак чувствам, че не съм ти неприятен.

– Аз, аз съм ти благодарна... – започна да заеква Грейс.

– Само благодарна? – очите му ѝ се усмихнаха окуражително. – Нищо повече от благодарност? Знаеш ли, мразя благодарността – като състраданието е.

– Ти беше толкова добър към мен – каза тя, цялата зачервена. – Аз, аз... разбира се, че те харесвам.

– Но само защото се държах мило към теб? Не заради самия мен? – той стана, приближи се до нея и ѝ протегна ръката си.

Тя остана неподвижна, загледана в голямата, пълна ръка, напрегната и въпреки това отмаляла от физическа възбуда.

– Искам да ме харесваш – каза той нежно. – Защото аз те харесвам. Смела си и освен това си хубава. Харесва ми начина по който вървиш, по който държиш главата си, по който ме гледаш. Необикновен е. В момента, в който те видях – изплашена... сама в клуба... ти ме заинтересова.

Грейс сложи ръката си в неговата. Почти не съзнаваше какво прави. Случи се това, на което тя се бе надявала. Той ѝ се обясняваше в любов.

– О, аз наистина те харесвам – каза тя.

Топлата и силна ръка стисна нейната, после той се отдръпна от нея.

– Радвам се да чуя това – каза той, като се облегна на камината. – Сега мога да ти говоря като приятел, а не като чужд човек. – Знам, че този нож те изплаши – сестра ми се самоуби с него.

– О – възкликна Грейс, настръхнала цялата и сграбчи облегалката на креслото. – Колко ужасно... колко мъчително е било за теб.

Той направи неспокойно движение.

– Наистина беше ужасно. Разбираш ли, ние значехме много един за друг. Израснахме заедно, живяхме тук заедно, деляхме всичко помежду си. Тя беше част от живота ми – той внезапно се обърна и тръгна към прозореца. Тя го наблюдаваше, но няколко минути той остана с гръб към нея, после пак така внезапно се върна. – Още не мога да се съвзема – каза той и прокара пръсти през сламенорусата си коса. – Извинявай, че съм така развълнуван. Но тя беше чудесен човек и единственият ми истински приятел – гласът му секна и той се загледа в Грейс. – Напомни ми за нея. В момента, в който те видях...

Грейс не можеше да намери думи да изрази чувствата си. Искаше й се да заплаче, да отиде при него и да го прегърне, да му каже колко съжалява за случилото се, да изрази готовността си да направи всичко, за да му помогне, но просто си беше глътнала езика и не можа да каже нищо.

– Тя се омъжи за един, който се оказа абсолютна свиня – продължи той. – Няма да се впускам в подробности, прекалено са отвратителни, за да ги споменавам. Напусна го в първата брачна нощ и дойде да живее при мен, но нещастиято вече беше станало. Тя не можеше да освободи съзнанието си от зверското му поведение и горкото момиче се побърка. Стоя тук един месец, за което знаеше само Сафки. Той се държа чудесно, непрекъснато ми помагаше и ние се надявахме, че тя ще се оправи. Но не се оправи... самоуби се – той си пое въздух и удари с юмрук по камината. – Беше ужасно. Можеш ли да ме виниш, че се опитах да прикрия всичко? Тя имаше много приятели, а не можех да понеса и мисълта за клюките, които щяха да тръгнат, ако бях съобщил за смъртта ѝ в полицията. Сафки извади смъртен акт – естествена смърт, и никой не знае истината. Съжалявам, че видя ножа. От месеци лежи там. И досега не съм събрал сили да го пипам, а и не съм се приближавал до това чекмедже, откакто се случи всичко това – той бръкна в джоба си, извади оттам една златна табакера, запали цигара и хвърли клечката в камината. – Е, вече знаеш. Освен мен, ти и Сафки сте единствените, които знаете. Ще запазиш ли тайната ми?

– О, да – каза Грейс с насълзени очи. – Разбира се. Наистина много съжалявам. Никога няма да си простя, че влязох в стаята ти, но той толкова настояваше...

– Той не ме харесва, нали? – попита Крейн, като я наблюдаваше внимателно.

– Не. Казва, че в теб има нещо... няма ти доверие.

– Но ти имаш, нали?

– Да. Знаех, че няма нищо...

– Аз съм самотен – прекъсна я изведнъж Крейн. – Не можеш да си представиш колко съм самотен. Сега дори няма с кого да поговоря. Някой, който наистина ме разбира. Тя винаги беше до мен, а сега... – той вдигна рамене. – Радвам се, че си в нейната стая. Не можеш да си представиш колко ми напомняш за нея.

– Радвам се – отвърна Грейс, без да е уверена, че казва истината.

Само за това ли я харесваше той, защото му напомняше за сестра му? Не харесваше ли нещо в самата нея?

– Хайде – каза той и тръгна към вратата. – Нека да поговорим с Елис. Имам да ти казвам и други неща, а той също трябва да ги знае. Имах малко работа.

Когато тя се приближи до вратата, той я прегърна през рамо.

– Ти дори не попита за часовника. Май че не мислиш за себе си?

– Коя съм аз? – отвърна Грейс. – Аз нищо не представлявам. Винаги съм била едно нищо...

– А не би ли искала да се промениш? – каза Крейн и ѝ се усмихна. – Мечтала ли си някога да имаш такъв дом? Да имаш пари, които да харчиш, да се почувстваш поне малко щастлива?

Тя го погледна с радост и изумление.

– О, да – отвърна тя.

– Е, понякога и мечтите се сбъдват – каза той мило, – но нека сега да отидем при Елис.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Към шест часа лъчите на силното вечерно слънце обгърнаха градината в мараня. От леглото си Елис виждаше тъмните, ясно очертани и неподвижни сенки на дърветата върху моравата. Цветята изглеждаха по-ярки, а небето беше безоблачно и приличаше на лазурен чадър.

Елис беше сам вече три часа. От време на време той чуваше

гласовете на Грейс и Крейн в градината и два пъти бе успял да ги зърне как се разхождат из моравата, близо един до друг и как тя го поглежда, за да разчете думите по устните му. Но откакто ги видя за последен път, бе изминал повече от час и той се питаше къде бяха и какво правеха.

Хапчетата на д-р Сафки успокоиха треската му и сега разсъдъка му беше по-ясен, бе и с изострено чувство за самосъхранение. Съвсем ясно осъзнаваше положението си – несигурно и опасно, зависимо от бъдещите действия на Крейн.

Елис беше доволен от възможността, която имаше – да лежи спокойно и да крои планове, да прецени кой е най-добрият начин за действие.

Крейн се бе справил с отпечатъците смело и блестящо. Въпреки че само им бе загатнал за това, което бе направил, Елис разбра, че Крейн е близък с дъщерята на инспектор Джеймс. Очевидно имаше голямо влияние върху нея и бе успял да я убеди да се добере до часовника, да изтрие отпечатъците на Грейс и да ги замени с нейните. Очевидно тя бе направила това, без да иска обяснение, а Крейн не бе споменал с какво я бе възнаградил за риска ѝ. Той просто каза, може би малко загадъчно: „Тя ми е длъжна и знам, че мога да разчитам на нея. Наистина беше много просто. Така че и двамата няма за какво да се безпокоите. Познавам Джеймс. Когато получи отговор от полицията, че отпечатъците върху часовника не са регистрирани, той ще забрави цялата история. Той е човек с установени принципи и приема сериозно докладните записки. И двамата ще можете да останете тук колкото пожелаете.“

Поне изглеждаше, че близката опасност е предотвратена, но Елис не беше доволен. Крейн не бе споменал нищо за неговото бъдеще, нито пък бе подметнал нещо за Кушман. Държеше се настрана от Елис и говореше с него само в присъствието на Грейс. Елис усещаше, че Крейн крои нещо и само изчаква удобен случай. Това чувство го безпокоеше.

Знаеше едно със сигурност – Крейн бе хитър. Доказваше го и начинът, по който се бе справил с дъщерята на инспектора. Дори Елис не беше способен да извърши нещо с такъв финес и хитрост, а се гордеше, че притежава тези умения.

А и Грейс. Промяната ѝ за един ден беше просто фантастична. Изведнъж бе станала хубава, в угасналия ѝ поглед сега се четеше блясък. Новите дрехи много я променяха и Елис не можеше да си избие от главата мисълта как, стисната за гърлото, лежи прикована до него на леглото. Искаше да я види отново, поглеждаше нетърпеливо часовника и се чудеше колко ли време ще мине преди тя да дойде и да го попита дали

иска нещо.

Несъмнено бе положила големи грижи за него. Малко момичета можеха да се справят с крака му като нея, та дори този дебел, дребен, мургав доктор беше впечатлен.

Елис си спомни момента, в който реши да я спаси от затвора – когато крадеше от чантата на жената и тя я видя. Тогава той почувства, че нейната съдба щеше да бъде свързана с неговата. Инстинктивно беше разбрал, че си заслужава да ѝ помогне и че тя стократно ще му се отплати. Беше самотен, имаше нужда от някого, но отначало сметна, че се е натъкнал на една страхлива, цивреца малка уличница. После се оказа, че е сбъркал в преценката си. Гъсеницата се бе преобразила в пеперуда – от тази промяна целият настръхваше.

Елис направи гримаса. Да не би да се влюбваше в момичето? Винаги анализираше трезво чувствата си и затова и сега се замисли над въпроса. Възможно беше. Казват, че омразата се превръща в любов, а той доста грубо се бе държал с нея, дори я бе мразил. Сега чувствата му се променяха, Странно беше за един толкова груб и безчувствен мъж като него да се влюби в такава сополанка, като Грейс, и въпреки това – беше факт. Не можеше да го отрече. Нямаше да е лошо, ако сега тя влезе и бъде мила с него. Не искаше сантиментални сцени, не понасяше подобни неща, но не би имал нищо против тя да седи до прозореца и да му говори. Беше му все едно какво ще каже – тя бе толкова неграмотна, че с нищо не можеше да го заинтересува, но той искаше да слуша гласа ѝ, да я гледа, да я чувства близо до себе си.

Размърда се с безпокойство. Тя бе влюбена в Крейн. Виждаше се от пръв поглед. Той беше хубав, богат, с изискани маниери – точно в такъв тип мъж би се влюбило момиче като Грейс. Беше естествено. Тя е млада, глупава, без собствени критерии, повлияна от филмите – какво можеше да се очаква от нея? Но всичко това няма значение, стига Крейн да не прояви интерес към нея. Това вече бе опасно. Ако Крейн се държи както подобава, скоро щеше да я постави на мястото ѝ. Но ако си пада по жените (както всеки огромен и пълен мъж, какъвто е, помисли си Елис с горчивина), тогава ставаше опасно, макар че, помисли си Елис в желанието да отхвърли по-вероятното предположение, мъж като Крейн би си избрал някоя модна красавица като фотомоделите по страниците на „Воуг“. Крейн можеше да си избере някоя изискана танцьорка от Лондон, някоя мадама от онези по хотелите в Уест Енд, които се продаваха просто за приятно прекарване на времето – истинските жени, тези, които не бяха вчерашни, знаеха как да се обличат, как да доставят

удоволствие на мъжете, а не глухи малки глупачки като Грейс.

Грейс подхождаше на Елис. Колкото и да е странно, той реши, че тя е неговият тип. Преди никога не бе помислил дори да си търси момиче, но сега, след като се съсредоточи, реши, че Грейс е точно за него.

А Крейн? Крейн не излизаше от главата му. Естествено, мъж като него не би се занимавал с Грейс. Ами ако станеше обратното? Ами ако той беше една от онези свини, които обичаха да се забавляват с невинни и наивни момичета като Грейс? Имаше такива мъже. Ако Крейн беше един от тях? Ако сега се опитваше да ѝ направи нещо? По лицето му изби пот. Ще го убие! Елис се надигна, замахна яростно с ръка и отново легна. Хубаво си решил да убиеш Крейн, но как ще го направиш? Беше на половината на Крейн, а освен това бе и прикован към леглото. Няма да е лесно. Трябва да го измисли добре.

А пък можеше и да не се налага да го убива. Няма за какво да се напряга, ако Крейн не прояви интерес към Грейс. Безсмислено е. Ще изчака и ще види. Ще го наблюдава.

Вече минаваше седем, когато Грейс и Крейн се върнаха в къщата. Входната врата се затвори и той чу Крейн да казва нещо с тих глас. Грейс се засмя. Този смях бодна Елис право в сърцето. Той започна да се върти в леглото, цялата му нечиста душица се измъчваше от ревност. Изчакваше и се ослушваше с надежда, че ще дойдат при него, но те не идваха. След малко чу затварянето на друга врата, след което в къщата настъпи дълго мълчание.

Лежеше без да мърда, нещастен, самотен, не сваляше очи от часовника и ги чакаше да дойдат. „Болен съм, мислеше си той, и се мъча, а на тях не им пука. Въобще не са се сетили за мен през целия следобед. Може и да имам нужда от нещо, но те са толкова погълнати един от друг, че въобще не ги е грижа за мен. Човек не би се отнесъл и към едно болно куче така, както те се отнасят към мен.“

Когато наближи седем и половина, той чу леките стъпки на Грейс и после вратата се отвори.

Тъкмо се канеше да се оплаче, да я наругае, че го бе забравила, но сърдитите и остри думи застинаха в гърлото му. Той почти не можа да я познае, когато тя застана на прага със зачервено лице и светнали от възбуда очи. Беше облечена във виненочервена рокля, долната част на която свободно и елегантно се спускаше до земята, горната част бе изрязана около рамената и разкриваше меката ѝ, бяла кожа, която го влуди повече от всякога. Косата ѝ бе прибрана нагоре, а по врата ѝ блестеше огърлица от диаманти.

Това беше друга Грейс – една очарователна жена, при вида на която Елис изпита дива ревност и изпадна в ужас. Той разбра, че облечена по този начин, с този външен вид, тя беше жена, която Крейн щеше да хареса. Тя не бе същата наивна, глупава сополанка, която той бе видял преди двадесет и четири часа. Тя вече бе нещо – истинска жена. Жената, която можеше да възбуди най-ниските страсти у всеки мъж.

– Харесваш ли ме? – каза тя развълнувано и се захили. – Той ме на кара да се облека така. Толкова е мил. Погледни тези диаманти. Истински са. Честна дума! Това са истински диаманти. Нали са прекрасни?

Елис все още не можеше да продума. Той я гледаше втренчено и я желаше, изпитваше огромна нужда да я запази за себе си.

– Знаех, че ще се изненадаш – продължи тя, радостна, че е предизвикала изумлението, изписано на лицето му. – Не повярвах на очите си, когато се видях в огледалото.

В този момент, под цялото това очарование, той прозря нейната невинност и инстинктивно почувства, че тя бе в опасност. Крейн бе намислил нещо. Беше съвсем ясно. Нямахме да я наконти по този начин, да ѝ даде диаманти, ако не иска да ѝ стори нещо лошо.

Той с отчаяние си помисли, че може да я загуби и забрави себе си, болката и вероятността да го обесят, ако полицията го хване – мислеше само за нея. Трабваше да ѝ отвори очите за опасността, да я убеди, че Крейн не е добър, а хитър и опасен. (А Крейн се бе осмелил да го нарече лисица! *Измяната е като да повярваш на лисица.* Той бе казал това, а за него не се ли отнасяше? На него човек не можеше да вярва дори и толкова.)

– Приближи се – каза Елис, като се мъчеше да говори спокойно. – Не мога да повярвам, че си същото момиче.

Грейс тръгна към него. Дългата ѝ рокля ѝ придаваше самоувереност и тя се движеше плавно, сякаш я дърпаха на колела. Тя застана до леглото и го погледна. Той разбра с горчивина, че тя не мисли за него. Когато се приближаваше към него, тя мислеше само за себе си, защото нямаше на кого друг в къщата да се покаже.

– Значи той ти даде диамантите? – каза той бавно, като и гледаше внимателно и с болка.

– Много е мил, нали? – каза тя радостно. – Разбира се, даде ми ги само за малко. На сестра му са, Джули, която е умряла.

Без да знае защо, Елис усети, че го побиват тръпки от ужас. Която е умрял а... Защо тези думи го плашеха? Сякаш изведнъж той видя бъдещето и видя, че я грози опасност. За миг му се стори, че вижда някаква

сянка между тях нещо – осезаемо, черно и страшно и той се надигна с мъка и махна предупредително с пръст към Грейс.

– Внимавай да не умреш и ти – каза той. – Той не ти желае доброто. Знаем го. Ти си ненормална, че приемаш неща от него. – После изведнъж, без да мисли за себе си, рязко ѝ каза – Махай се! Остави ме. Махни се от това място преди да е станало твърде късно. Чуваш ли? Захвърли тези неща и се махай!

Тя се втренчи в него, изумена от уплахата и отчаянието, които бяха изписани на лицето му.

– Какво си ме зяпнала? – възкликна той, като удряше с юмруци по юргана. – Изчезвай и се спасявай! Той ще ти стори нещо лошо. Сигурен съм. Има нещо в него. Нещо сатанинско... – той млькна, защото видя Крейн, който стоеше усмихващ се на вратата, но с мрачен поглед.

– Колко странна дума използва – сатанинско – каза той и погледна Елис, който му отвърна с поглед, изпълнен с омраза. – Не плаша бедното момиче – той закричи из стаята и застана до Грейс, която го погледна с безпокойство, леко пребледняла. – Нали изглежда чудесно? – продължи той, като ѝ се усмихна. Елис ги наблюдаваше и видя как лицето на Грейс светна и безпокойството изчезна от погледа ѝ, когато Крейн ѝ се усмихна.

Елис нямаше какво да каже, а и не можеше повече да ги гледа. Погледна отчаяно през прозореца, като стисна юмруците си.

– Е, как е, оправяш ли се? – попита Крейн весело. – Искаш ли нещо да ти донеса... може би една книга?

– Разкарай се – озъби се Елис. – Остави ме на мира.

– Странен човек – обърна се Крейн към Грейс и я поведе към вратата. – Ще му донесем нещо за вечеря. Може би това ще го успокои – той постави ръка върху голото рамо на Грейс. – Да му кажем ли? – продължи той, като я придърпа към себе си.

Грейс се отскубна и бързо излезе от стаята. Елис не видя лицето ѝ, но разбра, че беше смутена и засрамена. Но бе забелязал с ужас интимната милувка на Крейн.

Крейн изведнъж погледна Елис някак потайно.

– Тази вечер ще празнуваме – каза той и добави, преди да излезе от стаята: – Ще отворя бутилка шампанско. Можеш да ме поздравяш. Грейс обеща да ми стане съпруга.

ТРЕТА ЧАСТ

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като се изключеше боядисаната в синьо лампа над входа и синьо-белия надпис на вратата: „Полиция“, полицейският участък в Тейлъм приличаше на това, което всъщност беше – обикновена стара къща.

Предната стая беше превърната в канцелария (въпреки желанието на г-жа Джеймс), а останалата част от къщата бе предоставена за живееене на инспектора, съпругата му и дъщеря му Дафни.

Полицаят Джордж Роджърс седеше на твърдото дървено кресло пред бюрото на инспектора. След половин час той трябваше да тръгне на вечерната си обиколка. Не изгаряше от желание да я извърши с велосипед по горещите, прашни улици, задача, която трябваше да изпълнява зиме и лете, в дъжд и слънце, по два пъти на ден. Никога нищо не му се случваше и той отдавна се бе отказал от въодушевените си амбиции да арестува някого, да хване някой браконьер или дори да спаси от нападения някоя красива млада дама. Единственото, което искаше, бе да свърши обиколката и да се върне в участъка. Вече две години (откакто имаше късмета да го изпратят в Тейлъм) Роджърс се възхищаваше на Дафни Джеймс отдалеч. Пред по-близките си приятели беше готов да признае, че се страхува от нея, но това не му пречеше да бъде побъркан по нея. В най-песимистичните си моменти той осъзнаваше, че тя никога няма да бъде негова. Знаеше, че не е от нейната класа. Ако ставаше въпрос за това, никой от селото не беше от нейната класа, с, изключение, разбира се, на богатите. В Тейлъм тя беше като орхидея сред бурени. Мястото ѝ не беше да живее на село и това тя винаги му го казваше. Имаше външен вид и тяло за сцената, за филмите на Холивуд.

Роджърс знаеше, че са приятели с Крейн. Точно с тип като Крейн можеше да се очаква Дафни да се държи благосклонно, мислеше си непростанно Роджърс. Крейн имаше огромен „Буик“, 38 конски сили, луксозно обзаведен дом, обличаше се добре, имаше изискани обноски и много пари.

Но това не пречеше на Роджърс да обича Дафни и в този момент той слушаше звученето на гласа ѝ, докато тя говореше на майка си в кухнята.

Тежкия тропот на ботушите на инспектора по коридора, извади

Роджърс от унеса му и го накара бързо да се премести на собственото си малко бюро, което се намираше в най-ветровития ъгъл на стаята.

Вратата се отвори и влезе Джеймс. Носеше малка куриерска чанта, която току-що му беше предадена от Главния полицейски участък.

– Тези момчета действат доста бързо – каза той недоволно, като седна на бюрото си. – По-бързо отколкото когато бях млад. Разбира се, работата е малко претупана, както може да се очаква. Тези дни всичко се върши през куп за грош.

Роджърс измърмори нещо. Всичко това бе чувал и преди и не му беше интересно.

– Получихте ли си обратно часовника, господине? – попита той.

– Да, получих го – каза Джеймс. Засука мустак и се намръщи. – Отпечатъците не са регистрирани. За първи път ми се случва да не успея с този малък трик. Е, поне да се учиш. – Той впери пронизателните си сини очи в Роджърс. – Нека ти бъде за урок, момчето ми. Никога не си пъхай носа в работите на богатите и следващия път, когато си помислиш, че някоя млада дама, приятелка на г-н Крейн, е сгрешила нещо, ще съм ти благодарен, ако запазиш информацията за себе си.

– Разбрано, сър – каза Роджърс, като прикри доволната си усмивка. Знаеше, че Джеймс също бе заподозрял Грейс и бе разочарован, че нищо не излезе от уловката му.

Джеймс разрови съдържанието на куриерското куфарче.

– Сега пък какво ли са сложили, за да ми създадат работа? – промърмори той и извади един напечатан лист хартия, към който беше прикачела снимка. Загледа се внимателно в листа за известно време, после замислено го остави на бюрото. – Има едно странно съвпадение, много странно съвпадение, така да се каже – продължи той, като извади лулата си и я погледна печално. Улови погледа на Роджърс. – Ще те помоля за малко тютюн. Един млад човек като теб не бива да пуши толкова много. – По-добре почакай да станеш на моите години и тогава си създавай проблеми с дишането. Никога не знаеш кога ще ти потрябва.

Роджърс беше свикнал да му подава торбичката си с тютюн. Бутна я по бюрото му. – Какво е странното съвпадение, господине? – попита той.

– Това тук – каза Джеймс и потупа напечатания лист. Взе торбичката и започна да пълни лулата си. – Това само идва да ти покаже колко трябва да внимаваш. Лондонската полиция търси една млада жена, двадесет и две годишна, средно висока, с кафява коса и очи, глуха, но добре разчита по устните, лежала е десет дена за кражба, а сега я търсят за

друга кражба и като съучастник в опит за убийство.

Роджърс почеса дебелия си нос.

– Глуха и разбира по устните, а? Снимката й там ли е, господине?

Джеймс му я подаде мълчаливо и също така мълчаливо Роджърс я разгледа.

– Знам какво мислиш, момчето ми, но грешиш – каза Джеймс спокойно. – Мислиш, че тази г-жа Брюър и Грейс Кларк са едно и също лице. Хайде, признай си. Нали това е хода на мислите ти?

– Не бих казал това, сър – каза Роджърс предпазливо, – но както и на вас, ми се струва, че съвпадението е много странно.

– И наистина е така – отвърна Джеймс. – Какво мислиш за снимката?

– Щях да кажа, че е същото момиче, ако вие не бяхте доказали обратното – отвърна Роджърс. – Сигурен ли сте за този часовник?

– Единственото нещо, за което съм сигурен в тези сложни времена, е че искам да чуя обръщението „сър“, когато млад полицейски служител се обръща към своите началници – отвърна Джеймс язвително и взе снимката от Роджърс, за да я разгледа отново.

– Слушам, сър – отвърна Роджърс невъзмутимо. Беше работил с Джеймс около две години и знаеше, че повече лае отколкото хапе. Въсъщност той харесваше Джеймс, възхищаваше му се, с удоволствие би го приел за тъст, въпреки че беше достатъчно дискретен, за да му позволи да се досети за което и да е от тези неща.

– Да, сигурен съм за часовника – каза бавно Джеймс, – и освен това, аз самият бих казал, че това е същото момиче, ако не знаех тези подробности. Това само доказва, колко внимателен трябва да бъде един полицай.

– Но абсолютно ли сте сигурен за отпечатъците, сър? – настоя Роджърс.

– Сигурен съм, че младата дама държи часовника – каза Джеймс със сарказъм. – Това означава, че си е оставила отпечатъците. Сигурен съм, че го сложих в кутия и го предадох в Главния участък. Също така съм сигурен, че в Главния участък са открили върху часовника три женски отпечатъка и че те не са регистрирани – той се почеса по брадичката и продължи: – Ако младата дама у г-н Крейн е Грейс Кларк, тогава как така в Ярд нямат отпечатъци от нейните пръсти. Отговори ми на това и аз ще повярвам, че тя е Грейс Кларк, но не и преди това.

– Предавам се, сър – каза Роджърс, като почесваше кръглата си глава и се пулеше на снимката. – Приликата е невероятна.

Докато той говореше, Джеймс бе разпечатал големия червен печат на гърба на илика с надпис: „Секретно“. Извади някаква бележка и махна на Роджърс да мълчи, докато той чете.

Роджърс го наблюдаваше с голям интерес. Преди известно време бяха получили „Секретен“ плик от Главния участък, това беше по време на войната, във връзка с някаква информация за шпионаж.

– Дяволите да ме вземат! – каза рязко Джеймс, остави бележката и погледна изумено Роджърс. – Сега, внимавай, момчето ми, трябва да ти предам информацията, но ще мълчиш! Знам ви аз младите. Винаги се опитвате да впечатлите приятелките си и да си придадете важност, но тук работата е секретна, разбрано? И не трябва да се разпространява.

– Ясно, сър – каза Роджърс, като започна да се стяга.

– Тази млада жена, Грейс Кларк, е видяна за последен път в компанията на мъж, познат като Дейвид Елис – каза Джеймс, като размахваше бележката. – Тук дават описани-ето и гледай добре да го научиш. Но ето секретната информация. Този Дейвид Елис по всяка вероятност е Едвин Кушман, ренегатът, за когото е известно, че е избягал от Германия и се смята, че се намира в тази страна. Разбра ли нещо от това?

Роджърс беше изумен.

– Кушман? Този, който предаваше по ефира за немците?

– Точно този – отвърна мрачно Джеймс. – Ще е добре за Тейлъм, ако успеем да го пипнем, нали?

– Да, наистина, сър – каза Роджърс и в главата му почна да се върти мисълта за повишение. Дори може да го прехвърлят в Ярд, ако хване Кушман и тогава може да се ожени за Дафни.

– Мога ли да видя листа, господине?

– Всичко с времето си, момчето ми – отвърна Джеймс, докато бавно разглеждаше бележката. Роджър видя, че лицето му се помрачи от по-нататъшния текст. – Хм, като че ли не може да е в нашия район. За последен път е видян на Кингс Крос и се смята, че е заминал на север.

– Но нали е бил с Грейс Кларк, сър?

– Така казват. Разпознал ги е един шофьор на такси. Явно са ударили хазайката по главата – малко останало да я убият, след като офейкали.

Роджърс се приближи до бюрото на инспектора и прочете бележката през рамото му.

– Странно, момичето да е тук, а той да е на север, нали, сър? – каза замислено той.

– Кой е казал, че тя е тук – сонна му се Джеймс. – Внимавай,

момчето ми. Вече ти доказах, че тя не е тук. – Двамата мъже размениха погледи – в очите им се четеше съмнение. – Ако не бяха тези проклетите отпечатащи... – продължи Джеймс, като въртеше мустака си. Отново взе снимката. – Прилича на нея, но на тия снимки въобще не може да се разчита. Ако не беше глуха...

– Момент, сър – каза развълнувано Роджърс. – Г-н Крейн е видял някакъв човек да се навърта около клуба. Имам описанието му в бележника си. – Извади оръфания си бележник и го запрелиства. – Ето, сър. Млад, около деветнадесетгодишен, висок с тъмна коса, син костюм, кафяви обувки, зелена риза и черна вратовръзка. Бил е без шапка и леко е накуцвал. Това прилича ли на описанието на Кушман?

– Съвсем не – отвърна Джеймс малко кисело. – Кушман е под един и шейсет, слаб, тридесет и пет годишен, с жълтеникавочервена коса, предполага се, че сам си е направил белег с нож от дясното око до брадичката, за последен път е видян с кафяво сако, бяла риза и синя вратовръзка.

– Дали г-н Крейн е забелязал белега – почуди се Роджърс, опитвайки се да не изпусне тази следа.

– Ти по-добре изчезвай на обиколка, момчето ми – каза кратко Джеймс. Усети, че Роджърс вече прекалява с идеите. – С тези разсъждения ще направиш някоя беля. – Той прибра листовете в чекмеджето на бюрото си и ги заключи. – Г-н Крейн е човек с голямо влияние. Не трябва да го засягаме. Остави тази работа на мен. Трябва да се подходи с такт, а тактът, позволи ми да ти кажа, е моята силна страна. Просто остави всичко в мои ръце.

– Добре, сър – каза Роджърс, твърдо решен да направи обратното. – Тогава, ако нямаш нищо друго, господине, аз ще тръгвам.

Джеймс се почеса по брадичката и се загледа в ботушите си.

– Чудя се, коя ли е тази г-жа Джули Брюър – каза той замислено. – Не знаех, че г-н Крейн има омъжена сестра, а ти?

– Не, сър, но това не означава, че няма. Не знаем много за него, нали?

– За сега не – тихо каза Джеймс, – но няма да ни навреди ако си отваряме очите.

– Предполагам, че няма, сър – каза Роджърс малко объркан.

Джеймс взе лондонския телефонен указател, погледна една от колонките с имена, изсумтя и затвори книгата.

– Тук е, същият адрес, като в картата ѝ за самоличност. 47. Хейс Мюс, Бъркли Скуеър, Мейфеър. Бива си го адреса. Трябва да сме

внимателни, Роджърс, но мисля, че можем да направим няколко дискретни запитвания.

– Да, сър – каза Роджърс и кръглото му, червено лице светна.

– Не мисля, че трябва да действваме чрез Ярд. Няма смисъл да започваме нещо, което няма да можем да свършим – каза Джеймс и стана. – Утре имам свободен ден. Може би ще отскоча до Лондон. Да, ще се поразходя, дори може да отида до Съмърсет Хаус. Бил ли си някога в Съмърсет Хаус, Роджърс?

– Не бих казал, сър – отвърна Роджърс. – Там регистрират раждания, смърт и завещания, нали?

– Бракове също. Бих искал да науча нещо за г-н Брюър, както и за г-жа Брюър – каза Джеймс. – Хайде, изчезвай, момчето ми и остави това на мен.

– Разбрано, сър – каза Роджърс, докато в главата му се въртяха собствените му планове. – Значи няма да ви видя до утре вечер.

– Точно така. Огледай се наоколо, не закъснявай сутринта и слушай, Роджърс, не се навъртай около къщата на Крейн докато ме няма, ясно ли е? Това е заповед.

Роджърс кимна, но лицето му помръкна.

– Добре, сър – каза той, но докато караше по селската улица Хайстрийт реши, че веднага щом свърши с обиколката ще хвърли един поглед на къщата на Крейн.

„Кой знае, мислеше си той ухилено. Дори мога да открия Кушман там. Бога ми! Каква изненада за бедния стар Джеймс – за него и неговия Съмърсет Хаус“.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше пълнолуние и голямата луна, която спокойно се носеше по чистото небе, превръщаше нощта в ден. Белият, прашен път, който се виеше през Тейлъм и се отправяше към хълмовете, се открояваше на лунната светлина, като фосфоресцираща лента.

Полицаят Роджърс изкара колелото от дървения навес зад къщата и го забута по градинската пътечка към пътя. Съдържателят на местната кръчма, Кейзи, мина случайно.

– Излизаш ли? – попита той с изненада. – И без униформа, а?

Роджърс му се ухили, наведе се над лампата и оправи димящия фитил.

– Ще направя едно посещение – смигна той.

– Как ми се иска да дойда с теб – каза мрачно Кейзи. – Но май вече ми е минало времето да ухажвам. Внимавай, Джордж. Ако могат, ще те пипнат.

– Ще внимавам – отвърна Джордж, праметна крак през колелото и се настани на твърдата седалка. – До скоро, Кейзи – и той започна да върти педалите по криволическия път.

До къщата на Крейн имаше около три километра и Роджърс не бързаше. Познаваше добре района и искаше да изчака лупата да се издигне малко по-високо над горския пояс, обграждащ мястото, където живееше Крейн. Нямаше намерение да опипва пътя си в тъмното, нито да използва електрическо фенерче. Ако стигнеше до къщата след половин час, светлината щеше да бъде точно подходяща за него.

Той мина покрай къщата на инспектор Джеймс и със задоволство забеляза, че във всекидневната свети. Значи инспекторът слуша новините в девет часа. Сега нямаше вероятност да излезе някъде, тъй като Роджърс добре познаваше навичките му – обичаше да си ляга рано.

Когато стигна до края на градината, Роджърс забави ход, слезе от колелото и надникна през прозореца на Дафни. Светеше, но жълтите транспаранти бяха спуснати. Той почака малко, с надеждата, че ще види поне сянката ѝ върху транспаранта, но тя не се появи. Въздъхна разочаровано, качи се отново на колелото и продължи.

Въпреки че беше спокоен и уравновесен по характер, Роджърс усети лека възбуда, когато излезе от селото. Много неща зависеха от това, какво щеше да открие в дома на Крейн. Откакто бе разбрал, че Дафни се среща скришом с Крейн, без да казва на баща си, че се вози в големия „Буик“, Джордж намрази този огромен, пълен мъж. Не беше негова работа да казва на Джеймс какво прави дъщеря му, въпреки че един или два пъти се беше изкушил, но в последния момент се отказа, тъй като не знаеше как инспектора ще приеме клюки за дъщеря си.

Имаше нещо в Крейн, което Роджърс не харесваше. Не знаеше какво точно. Външно изглеждаше съвсем почтен човек. Той участваше в отбора по крикет и на игрището се отнасяше с Роджърс като с равен. Играеше добре и бавните му отбивания бяха спечелили много мачове, докато яростни-те подавания на Роджърс губеха. Но имаше нещо в този човек – може би две лица. Беше малко вероятно, че се държи любезно, защото те харесва, по-скоро – защото можеше да има някаква полза от това. С такова чувство бе останал Роджърс от няколкото срещи, които бе имал с този човек.

Освен това се държеше доста свободно с жените. По едно време в къщата често идваха момичета в луксозни коли с лондонски номера и стояха до късно, дори повечето оставаха през цялата нощ. Роджърс бе виждал тези коли, паркирани на пътеката пред къщата, докато правеше вечерните си обиколки. Един – два пъти той бе виждал момичетата в градината – елегантни, недостъпни, привлекателни. Роджърс се разтревожи, когато Дафни се сприятели с Крейн. Бяха се срещнали на местната танцова забава и Роджърс няколко пъти я бе мернал в „Буика“, беше я виждал и в местното кино с Крейн. Това не му харесваше.

Но можеше ли Крейн съзнателно да дава подслон на изменник, като Кушман? Малко вероятно. Крейн имаше добра репутация от времето на войната. Бил е един от пилотите в битката за Англия, награден е с два ордена за специални бойни заслуги – свалил единадесет вражески самолета, самият той е свален два пъти. Но никога не можеш да бъдеш сигурен. От тези богати безразсъдни типове човек може всичко да очаква. Можеше да подслони Кушман само за идеята, а освен това може и да не знае, че това е Кушман.

Роджърс зави по стръмната пътека, която водеше към Крейн. Слезе от колелото, изгаси лампата и започна тихо да го бутва нагоре, като се придържаше към тревната площ.

Луната, която напомняше лицето на старец, тъкмо бе започнала да се издига над дърветата. Хвърляше различни тъмни и светли сенки. Роджърс, който някога беше скаут и знаеше как да се движи дебнешком, беше уверен, че ще стигне до къщата, без да го забележат.

Подпря колелото на живия плет, на няколко метра от големите дървени порти, внимателно ги отвори, влезе и сви в шубрака, който ограждаше пътеката, водеща към къщата.

Лунната светлина проникваше през дърветата и Роджърс добре виждаше пътя пред себе си. За човек с неговите размери (беше едър и мускулист) той се движеше изненадващо тихо и бързо и когато се доближи до къщата, изпита силно вълнение и желание да приключи с тази задача. На границата на храсталака и обширната морава спря и погледна към осветените прозорци. Нямахте транспаранти или пердета, които да му пречат и от мястото си виждаше какво става в трапезарията на Крейн.

Крейн и Грейс седяха на една маса, която се намираще в нишата край издадения навън прозорец. Два абажура бяха поставени от двете страни на масата и в тяхната светлина Роджърс виждаше отблясъци от сребърни прибори и кристални чаши.

Крейн беше облечен официално. Беше наклонен напред, бе облегал лакти на масата и подпираше брадичката си с ръка. Очевидно говореше на Грейс, която седеше на другия край и бе отпуснала ръце върху гравираните облегалки на стола.

Роджърс ги наблюдаваше със завист. Точно такава стая искаше да предложи на Дафни. Тя щеше да бъде очарована от кристалните чаши, среброто, цветята и абажурите. Край лакътя на Крейн имаше кана с червено вино, което блещукаше като рубин на светлината и Роджърс видя как Крейн я вдигна и наля вино в чашата си. Той вдигна каната и се усмихна на Грейс, която поклати глава, сложи ръка върху чашата си и също му се усмихна.

Роджърс си промърмори нещо. Чудесна картинка, но що се отнася до него, само си губеше времето. Съжеляваше, че не бе взел бинокъл. Искеше да разгледа Грейс отблизо.

Той клекна и пропъзля през моравата, като не сваляше очи от прозореца. Движеше се бързо и тихо и стигна под прозореца точно когато Крейн се изправи и отмести стола си. Грейс вече беше тръгнала към вратата и когато Роджърс се надигна внимателно, за да надникне вътре, той видя само гърба ѝ и как Крейн ѝ отваря вратата и я пуска да мине.

Когато тя излезе от стаята, Крейн се обърна, отиде до бюфета и извади пура от една златна кутия.

Роджърс видя как той откъсна парче от пурата, запали я и замислено загледа тлеещия ѝ край. Ясно виждаше Крейн – имаше някакво странно изражение на лицето му, което Роджърс не харесваше. Забавно, цинично и подигравателно изражение, жестоко и неприятно за гледане. Крейн погледна към вратата, усмихна се отново и си наля още една чаша червено вино. Седна на масата, отпусна се и дългите му, дебели пръсти започнаха да си играят със столчето на чашата.

Роджърс го наблюдава няколко секунди, после се почуди къде ли беше отишла Грейс. Трябваше да надникне в другите осветени прозорци и той бавно се обърна и започна да пълзи назад към сенчестите прикрития. По средата на моравата усети инстинктивно опасност и погледна назад. Моментално той се просна на мократа трева и замръзна на мястото си. Крейн стоеше на прозореца и гледаше в неговата посока. Очевидно бе станал в момента, в който Роджърс бе тръгнал и сега Роджърс не смееше да мръдне, сърцето му туптеше силно и той се чудеше дали Крейн го вижда.

За щастие той лежеше под сянката на две дървета, които се намираха в средата на моравата. Усещаше, че Крейн няма да го забележи. Беше

облечен в тъмен костюм, с тъмносиня риза и вратовръзка. Трудно можеше да го забележи човек. Затова остана да лежи там неподвижно и да наблюдава Крейн. След миг започна да диша по-спокойно. Явно Крейн не го бе видял, тъй като той просто изхвърли пепел през отворения прозорец, върна се отново на масата и седна.

Роджърс въздъхна с облекчение. Малко оставаше да го пипнат – наистина много малко, и за в бъдеще трябваше да избягва подобни ситуации. Постъпи лекомислено и ако го бяха пипнали щеше да си го е заслужил.

Без да се отдалечава от сенките, той пропълзля към най-близкия прозорец. Коленете на панталоните му се намокриха от росата по тревата, но той не обръщаше внимание на това, изцяло погълнат от желанието да направи някакво разкритие.

Надникна и с изненада видя Грейс, застанала близо до прозореца. Той беше само на няколко сантиметра от нея и веднага се наведе, но следващият поглед, който ѝ хвърли, го окуражи. Тя не гледаше през прозореца, а стоеше с профил към него и говореше с някого, който не се виждаше.

Роджърс я разгледа внимателно. Светлината осветяваше лицето ѝ и за миг той се поколеба. Наистина, приличаше на момичето от снимката, но той не можеше да се закълне, че това е Грейс Кларк. Разбира се, роклята и прическата може би я променяха и той се опита да си спомни чертите на момичето от снимката и да ги сравни с тези, които виждаше в момента. Не можа да го направи.

„С кого говореше тя?“ – запита се той и усети ударите на сърцето си. Той се надигна, за да види по-добре в стаята. Погледът му се спря на едно легло и той се изправи, за да види кой лежи в него, въпреки че рискуваше да го забележат.

В момента, в който Роджърс видя Елис, разбра кой е. Белият, на места посинял белег от дясното око до брадичката, жълтеникаво-червената коса и суровото, подло лице не можеха да се сбъркат.

Роджърс остана втренчен в Елис, устата му бе пресъхнала от възнеение, сърцето му туптеше силно. Ето го предателят, помисли си той, в ръцете му беше. Трябваше само да го арестува и повишението му беше сигурно. Джеймс щеше да се отнесе великодушно към него. Щеше да забрави, че Роджърс бе нарушил заповедта. Това щеше да бъде голямо събитие за Тейлъм. Щяха да дойдат репортери от всички вестници. Щяха да завалят интервюта, снимката на Роджърс щеше да се появи по вестниците. Хората от секретните служби щяха да го потупат по рамото,

Ярд щеше да поиска да си поговори с него, дори можеше да го вземат в цивилния отдел. А после и Дафни. Щеше да гледа с друго око на него – човек, известен в цялата страна. Той изпъчи гърди. Мъжът, който арестува Кушман, предателя. Та той ще стане герой!

Коленичи отново и се подпря на ръцете си, но остана с вдигната глава, за да вижда какво става в стаята. Следващата стъпка беше малко деликатна. Трябва ли да потърси помощ или направо да го арестува? Беше достатъчно едър и уверен в себе си, за да се справи сам със задачата. Ако извикаше Джеймс по телефона, трябваше да раздели с него заслугите. По-добре направо да влезе и да го арестува. Крейн нямаше да му създаде проблеми. Не можеше да си позволи в положението, в което се намира. А явно и самият той не знаеше, кой е този човек. Може би Роджърс трябваше първо да се срещне с Крейн, да му обясни всичко и да му предложи помощта си. После, след арестуването на Кушман, щеше да помоли Крейн да извика Джеймс по телефона. Роджърс се ухили доволно, като си представи изражението на инспектора.

„Заслужава си човек да види лицето на стария вълк – помисли си той, докато наблюдаваше Грейс, която ходеше из стаята. – А и момичето. Нея също я търсят. Това е най-големият късмет в живота ми.“

В този момент той чу изшумоляване зад гърба си и изведнъж, без да знае защо, за първи път изпита невероятен ужас. Беше толкова изплашен, че дори не посмя да се огледа наоколо, сви се и зачака, а сърцето му заседна в гърлото като буца. Усети допир до гърба си и разбра, че ще се случи нещо ужасно. Понечи да извика от ужас, но преди да успее, преди да се втурне сляпо към осветения прозорец и безопасността, той получи тежък удар между раменете. Пареща болка прониза тялото му.

Той падна по очи върху мократа трева и пръстите му се забиха в напорната цветна леха.

Знаеше, че ще умре и се опита да извика, но само някакъв дрезгав стон достигна до ушите му и той разбра, че с него е свършено. Устата му се напълни с кръв и той се почувства като удавник, после ярко осветеният прозорец сякаш се втурна към него с невероятна скорост и експлодира в лицето му.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Инспектор Джеймс бе застанал в най-отдалечения край на гарата в Тейлъм, с мрачен поглед и с ръце в джобовете. Искеше да избегне

всякакъв контакт с когото и да е от другите пътници, тъй като имаше достатъчно проблеми за разрешаване.

На път за гарата Джеймс мина край дома на Роджърс и се запита дали е станал вече, но реши, че не е и удържа на изкушението да хвърли едно камъче към запердения прозорец. Знаеше, че Роджърс щеше да се оправи сам през деня – не беше лошо момче, помисли си той. Можеш да му повериш някаква работа и знаеш, че ще бъде свършена. Не вършеше нищо през пръсти. Може би беше малко упорит и прекалено много идеи се въртяха из главата му, но беше усърден и лоялен, а за един полицаец беше важно да притежава тези две ценни качества.

По време на пътуването до Лондон, Джеймс бе изцяло погълнат от мислите си. Въпреки че на Роджърс беше само намекнал, че има нещо нередно в това, което става в дома на Крейн, вътре в себе си беше напълно убеден, че момичето, което се представи за Джули Брюър, е всъщност Грейс Кларк. Беше твърде практичен, за да приеме съвпадението, че може да съществуват две момичета, и двете глухи, двадесет и две годишни, с кафява коса и очи и със същата форма на носа и устата. Но в същото време допускаше възможността за едно такова случайно съвпадение и преди да предприеме някакви действия, беше решил да докаже със сигурност, че такова случайно съвпадение не съществуваше.

Дълго през тази нощ той остана буден и замислен за тайнствените отпечатьци. Пъргавият му ум започна да се досеща каква би могла да бъде причината за появата на нерегистрирани отпечатьци върху часовника.

Нямаше нещо, станало в селото, което да не беше известно на Джеймс. Въпреки че Роджърс си мислеше, че инспекторът не знае за връзката на Дафни с Крейн, инспекторът я бе надушил. Отначало не виждаше нищо лошо в това, богат, млад мъж като Крейн да развежда дъщеря му с голяма, лъскава кола. Джеймс знаеше, че Дафни превишава качествата на останалите момичета от селото и въпреки че не одобряваше съвременното ѝ поведение и разсъждения, знаеше, че тя има глава на раменете си и няма опасност да си навлече някоя беля. Но с течение на времето, той започна да се съмнява, дали в края на краищата това беше нормално. Отваряше си очите и стигна до заключението, че връзката можеше да се окаже опасна. Той изпадна в трудна ситуация, Дафни отдавна бе тръгнала по свой собствен път – беше своенравна и упорита, готова да се противопостави при всеки опит на родителите си да я контролират. Имаха една-две неприятни кавги и г-жа Джеймс бе заела, разбира се, страната на дъщеря си. Джеймс, който искаше да има мир в

дома му, бе вдигнал ръце и не се реши да говори с Дафни за Крейн. По-късно, Крейн като че ли се отдръпна и Дафни не се виждаше с него. Джеймс остана с надеждата, че връзката е прекъсната.

Но дали наистина бе така, почуди се той, докато гледеше през прозореца на купето. Лицето му беше мрачно. Ами ако Крейн се беше свързал с Дафни и я бе убедил да изтрие отпечатъците и да ги замени с нейните? Тази идея изведнъж му дойде на ум през нощта и тогава веднага я отхвърли като абсурдна. Но тя продължи да му се натрапва. Ако това се беше случило, тайнството около отпечатъците се разбулваше. Дафни можеше да се добере до часовника. Джеймс го пакетира и го остави в спалнята, докато беше по задължения сутринта и го изпрати в Истууд по следобедния влак. Да, тя много лесно можеше да смени отпечатъците върху часовника, но това беше нещо – ако го беше направила, – за което трябваше да се мъчи. Не можеше да позволи подобно нещо да се разбере в Главния участък – самият той можеше да си изпати лошо.

Известно време Джеймс остана свит в ъгъла, в очите му се четеше болка. Как можеше да се случи такова нещо! Собствената му дъщеря! Малка глупачка. Е, това оправяше нещата – ако го беше направила, щеше да я научи той нея. Носеше със себе си снимката от отпечатъците върху часовника и една малка хромова кутия, която Дафни държеше на тоалетната си масичка. Щеше да я занесе до Ярд и да накара експерт по отпечатъците да сравни снимката с отпечатъците по кутията. Ако съвпадна, подозренията му щяха да се оправдаят. После щеше да отиде до Хейс Мюс и да провери тази Джули Брюър. Може би беше ходила при Крейн и бе забравила картата си за самоличност в къщата, а Крейн я бе дал на Грейс Кларк.

До вечерта ще има всички необходими факти, за да я арестува. Ами този Дейвид Елис, за когото се предполага, че е Едвин Кушман? Къде е той? Беше ли оставил Грейс Кларк? Може би тя го беше изпратила на някой влак за севера, а сама бе тръгнала за Тейлъм? Или пътуването до Кингс Крос е било заблуда и двамата са пристигнали тук? Ако е така, къде е Елис?

Джеймс се замисли. Въртеше се нещо в ума му, което го озадачаваше. Защо носилката за първа помощ бе изчезнала от клуба? Отначало си мислеше, че с нея е било удобно да се пренесат откраднатите неща, но носилка се носи от двама човека. За това ли беше използвана тя или някой от двамата беше наранен? Може би това е Кушман? Момичето го беше довякло с носилката и подслонило в гората, а после бе отвело Роджърс в обратна посока, където се бе срещнала с Крейн. Той, по една

или друга причина, решил да я приюти? Джеймс се почеса по брадичката. „Не трябва да отивам чак толкова далеч – помисли си той, – но теорията е интересна.“

Когато пристигна на Педингтън, той отиде директно в Скотланд Ярд и се отправи по дългите коридори към отдела по отпечатъците. Там откри стария си приятел, Тед Едуардс. Бяха постъпили в полицията по едно и също време, а бяха служили и заедно в един и същи полк по време на войната 1914–1918.

Едуардс беше огромен, пълен, добродушен мъж, с червеникава коса и светло лице на лунички. Когато видя Джеймс, се усмихна.

– О, красавецо – каза той стихия си, хрипящ глас. – Не очаквах да видя смачканата ти физиономия в една прекрасна сутрин като тази. Какво те води насам? Работа?

Джеймс, който не беше в особено весело настроение, кимна с кисел вид.

– Лична работа – каза той. – Искам да погледнеш тези отпечатъци и да ми кажеш дали са еднакви. Раздвижи се малко Тед, нямам време.

Жълтеникаво – червените вежди се вдигнаха и Едуардс погледна с изненада.

– И смени тъпата си физиономия – озъби се Джеймс, като постави хромовата кутия на бюрото на Едуардс. – Прави те по-тъп отколкото си.

Едуардс се ухили.

– Май си станал накриво тая сутрин? – каза той, като взе кутията и я намаза с прах за отпечатъци. – Все едно, винаги си бил такъв.

Джеймс извади лулата си, напълни я и закрачи нервно из стаята. Присъдата на Едуардс щеше да бъде от огромно значение. Не само щеше да изостри отношенията вкъщи, но можеше да доведе и до арестуването на Едуин Кушман.

Настъпи моментално мълчание, после Едуардс каза:

– Същите са.

Джеймс попита:

– Сигурен ли си?

– Разбира се, че съм сигурен – отвърна Едуардс с широка усмивка. – Някога да съм бъркал?

– Не – каза тихо Джеймс, взе кутията и снимката и ги сложи в джоба си. – Е, благодаря ти, Тед.

– Какво има? – попита Едуардс и изведнъж кръглото му лице стана сериозно. – Нещо не е наред ли, Джо?

– Нищо непоправимо – отвърна Джеймс. – Е, аз трябва да тръгна.

Благодаря ти за помощта, Тед.

Едуардс изсумтя нещо и изпрати с поглед инспектора до вратата – стройната осанка беше малко отпусната, нямаше и и живата походка.

„Остаря вече, помисли си той. Жалко. Биваше си го на младини. Е, всички трябва да се примирим с това.“

Коридорът се стори много дълъг на Джеймс. Значи Дафни беше паднала часовника, както и предполагаше. Малка глупачка! Как е могла да направи подобно нещо. Е, никой не трябва да разбере. Необходимо е всичко да се потули. Трябва отново да вземе отпечатъците на Грейс и този път грешка няма да има. Тя явно е Грейс Кларк. Но дори и сега, той беше предпазлив. По-добре щеше да бъде, ако вземе отново отпечатъците ѝ, а после предприеме някакви действия. Но трябва и да внимава. Май че Крейн изцяло е замесен в тази история. А може и той да е опасен. Беше доволен, че предупреди Роджърс да не приближава къщата. А на него това му беше хубавото, че се подчинява на заповеди. Разбира се, своенравен е и енергичен и ако Джеймс не му беше наредил да стои настрана, можеше да си науми да ѝ хвърли един поглед. Но сега не трябваше да ги плашат – във всеки случай все още не. Не, Роджърс щеше да се подчини на заповедта и Джеймс щеше да има време да обмисли плана си. Следващият път всичко трябваше да стане без грешка. Щеше да измисли уловка и да хване и Крейн, и Грейс Кларк, а ако и Кушман се уловеше в капана, толкова по-добре.

Биг Бен отмерваше единадесет часа, когато Джеймс излезе от Скотланд Ярд. Кимна на дежурния полицаи, който вяло му отвърна. Тези младоци, помисли си печално Джеймс, не са като от едно време. Вече нищо не е както преди. Трябва да бъдем в крак с времето.

Спря едно минаващо такси и се качи.

– 47 Хейс Мюс, до Бъркли Скуеър – каза той.

– Разбрано шефе – отвърна шофьорът и подкара бързо колата по Имбенкмънт, после нагоре по Уайтхол към Трафалгар Скуеър.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Хейс Мюс беше успоредна на Чарлз стрийт. Мюс беше една от типичните задни улички в Мейфър. От двете страни спокойно бяха наредени гаражи, над които имаше места за живеене – така наречените апартаменти. Калдъръмът и извитите комини правеха улицата още живописна. Трима-четирима шофьори, по ръкави, чистеха колите си и

оживяваха малко това, иначе тихо и затънтено място.

Инспектор Джеймс закричи по улицата и усети върху себе си погледите на шофьорите, които го гледаха с вял интерес. Той искаше бързо да свърши работата си и да се върне в Тейлъм, тъй като имаше за какво да поговори с дъщеря си и изгаряше от нетърпение да ѝ го каже.

Номер 47 беше един гараж, с апартамент отгоре, както всички останали гаражи на улицата. Въпреки това се отличаваше. Вратата беше боядисана в яркочервено и бе обкована с лъскаво хромово покритие. Рамките на прозорците също бяха боядисани в яркочервено и две хубави сандъчета за цветя, обсипани с ярки цветове, придаваха на гаража все още по-весел вид.

Безспорно номер 47 беше най-добре поддържаният апартамент и Джеймс го погледна с уважение. Знаеше силата на парите и макар че изведнъж се сети, че изпълнява служебния си дълг, той първо позвъни.

Изчака търпеливо, като усещаше подигравателните погледи на шофьорите. След около минута позвъни отново, но пак никой не отвори. Той отстъпи назад и погледна към прозорците, но запердените стъкла не издадоха нищо.

– Малко е раничко за тая работа, приятел – подхвърли един от шофьорите. Той беше дребен, с малки страхливи очички, тънки устни и странно деформирани уши, завити навътре, без долна месеста част.

Джеймс се обърна хладно към него.

– На мен ли говориш момче? Шофьорът се ухили.

– Да не би да трябва да ти иска разрешение? – отвърна той с ръце на хълбок. – Казах, че е малко раничко за тая работа, а мога и да добавя, че мъж на твоите години трябва по-добре да го знае.

– Какво искаш да кажеш? – попита тихо Джеймс, макар че започна леко да настръхва.

– Хайде, старче – отвърна подигравателно шофьорът. – Знаем за к'во си тук.

– О, така ли? – заяде се Джеймс, вече наистина ядосан. – Не знам за какво говориш, но ако не ми обясниш веднага, ще ти се стъжни.

Лицето на шофьора помръкна и доби застрашителен вид.

– Виж к'во, старче. Внимавай с кого говориш. Ако не беше вече готов за гробищата, щях да ти цапна един.

С ледена усмивка Джеймс извади служебната си карта.

– Погледни я добре – каза той спокойно, – може би ще се сетиш да се държиш прилично.

При вида на полицейската карта, шофьорът веднага промени

поведението си.

– Дявол да го вземе, ченге! – възкликна той. – Що не каза по-рано. За пръв път виждам такова ченге. Взехте за някакъв скапан фермер, да пукна ако не е така.

– Няма значение за какъв си ме взел – каза Джеймс, като впи проницателните си сини очи в него. – Я по-добре ми кажи ти кой си, как се казваш?

– Сем Уайт – отвърна мъжът с уплашен поглед. – Не си търся белята, господине. Просто се помайтапих.

– Майтапите ти не са много удачни – отвърна рязко Джеймс. – По-добре обясни какво имаше предвид. Малко раничко за какво?

– Е, само се пошегувах – отвърна Уайт като тъпчеше с крака на едно място. Останалите шофьори размениха лукави погледи и се заслушаха. – Като те видях да звъниш, помислих, че си един от клиентите й.

– Така ли – отвърна Джеймс и му просветна. Той удържа усмивката си. – Значи тя е една от онези, така ли?

– Точно така, шефе – отвърна Уайт, като побърза да се докара.

– От много висока класа, но пак си е една от тях.

Джеймс погледна към апартамента.

– Можех да се досетя – промърморя той почти на себе си.

– Прави си добра реклама, а?

Уайт се ухили смутено.

– Е, сигурно си заслужава. Викат й Алената дама. Парчето си го бива, но няма и да те погледне, ако не можеш да й дадеш поне няколко стотака.

– Сигурно още не е станала – каза Джеймс.

– Нищо подобно, шефе, няма я. Повече от месец не съм я виждал.

Джеймс се намръщи. Да не би все пак да беше момичето, което живееше у Крейн? Съмняваше се. Не приличаше на професионална проститутка – по-скоро беше съвсем обикновено момиченце.

– Е, жалко. Исках да говоря с нея. Да знаеш случайно къде може да е отишла?

– Не, шефе, но една жена идва редовно да чисти, може би тя знае.

– И кога ще се появи?

– Всеки момент – Уайт огледа улицата. – Обикновено идва към десет часа.

Джеймс извади снимката на Грейс от джоба си.

– Това ли е тази Брюър?

Уайт погледна снимката и избухна в смях.

– Тая? Изключено! Тя прилича толкова на Джули, колкото аз на Еди Лармар.

Джеймс изсумтя и прибра снимката. Това като че ли изясняваше нещата. Значи момичето не беше Джули Брюър, въпреки че имаше нейната карта за самоличност. Явно и Крейн беше замесен в цялата работа. Той я бе представил като Джули Брюър, макар че тя можеше и да е откраднала картата и да се бе представила пред Крейн за Джули Брюър. Джеймс все повече се убеждаваше, че момичето е Грейс Кларк. Имаше ли смисъл да виси тук, за да разбере още подробности или направо да се връща в Тейлъм? След като се поколеба за миг, реши да проучи по-добре въпроса. Искаше, по възможност, да открие, как Грейс Кларк се бе добрала до картата на Джули. Да разбере дали случайно Крейн не познава Джули.

– Ето я – каза Уайт, като посочи палеца си към една жена, която идваше забързана към тях.

– Добре, сега отивай да си гледаш работата и стой настрана, – каза Джеймс, изведнъж влязъл в ролята на полицаей. – И за в бъдеще си дръж езика зад зъбите.

– Разбрано, шефе – отвърна покорно Уайт и тръгна към старомодния „Даймлер“ и продължи да го чисти.

Джеймс погледна жената, която идваше към него. Беше мрачна, с груби черти и когато се приближи, погледна го с подозрение.

Джеймс кимна.

– Добро утро. Търся г-жа Брюър.

– Няма я – отвърна рязко жената.

– Тогава искам да говоря с вас – отвърна Джеймс, с остра нотка в гласа си.

Тя му хвърли един поглед.

– Полиция? – попита тя вече с каменно изражение.

– Точно така. Сега ще влезем вътре да поговорим, за да не слухтят тези маймуни.

– Не, няма – тросна му се жената. – Казвай каквото има да казваш и се махай. Нямам време за разговори с ченгета.

– Може да се окаже нещо много сериозно – опита се да я убеди той от позицията на поста, който заемаше. – Не може да говорим на улицата.

Жената се поколеба.

– Добре, влез тогава – тя отключи вратата. – Но само за малко. Имам много работа.

Въпреки студеното ѝ и мнително поведение, личеше си, че е разтревожена и когато я последва по стръмните стъпала, които водеха към апартамента, Джеймс усети, че визитата му не бе чак толкова нежелана, колкото жената се опитваше да я изкара.

Тя го въведе в луксозно обзаведен хол и застана враждебно пред камината. След като хвърли един поглед наоколо Джеймс остана изумен от скъпото, направено с великолепен вкус обзавеждане. Цветовата гама беше подбрана много умело, а мебелите очевидно струваха хиляди лири.

– Господи! – възкликна изумено той. – Тази жена знае да си създава удобства!

Жената махна с досада.

– Какво искаш? – попита тя. – Хайде, казвай каквото има и изчезвай.

– Нека като начало да чуя името ти – каза Джеймс, като постави внимателно шапката си на един стол и извади бележника си.

– Г-жа Фаулър, въобще ако това те засяга.

– От колко време е изчезнала г-жа Брюър.

Жената отмести поглед.

– Не си спомням да съм казала, че е изчезнала? Няма я.

– Хайде да говорим откровено – каза Джеймс. – Много добре знаеш, че е изчезнала. Намерихме картата ѝ за само личност.

Г-жа Фаулър си пое въздух.

– Картата ѝ за самоличност? – повтори тя с ужас в очите.

– Къде? Как я открихте?

– Открихме я – отвърна Джеймс, решен да не издава нищо. – Така че можете да помогнете, ако нещо ѝ се е случило.

Г-жа Фаулър изведнъж седна.

– Какво може да ѝ се е случило? За какво намекваш?

– Не намекам за нищо. Изчезнала е, картата ѝ за самоличност е намерена и това означава, че може да е и нещастен случай.

Настъпи дълга пауза, после г-жа Фаулър каза тихо:

– Какво искаш да знаеш?

– От колко време е изчезнала?

– Около четири седмици.

– Може ли малко по-конкретно? Кога излезе оттук?

Г-жа Фаулър се замисли за миг, отиде да погледне някакъв календар.

– Събота. 10 юли.

- А сега сме 20 август. Хм, каза ли къде отива?
- Каза, че отива някъде в провинцията за две-три седмици.
- Сама?
- Е, не. От време на време излизаше със свои приятели, джентълмени. Предполагам, че е тръгнала с някой от тях.
- Може ли да си малко по-ясна. Все пак не съм вчерашен. Тя е проститутка, нали?
- Г-жа Фаулър се наежи.
- Не е някоя уличница, ако за това намекваш. Имаше приятели, джентълмени и ако ги забавляваше и те ѝ подаряваха по нещо за това, няма нищо нередно, нали? И ако искаш да знаеш, тя се движи из най-висшите кръгове. Та само преди месец, лорд...
- Добре, добре – намеси се бързо Джеймс. Испитваше ужас да се рови из кирливите ризи на аристокрацията. – Значи възнамерявала да прекара няколко седмици в провинцията?
- Г-жа Фаулър кимна.
- Спомена ли къде отива?
- Тя не обсъжда плановете си с мен – отвърна малко рязко г-жа Фаулър.
- Но каза, че ще се върне след няколко седмици? Не е споменавала, че може да остане повече?
- Трябваше да се върне на 26 юли, тъй като се бе уговорила да прекара уикенда със сър Чарлз...
- Няма значение с кого е щяла да прекара уикенда – каза бързо Джеймс, като си помисли, че тази млада жена май че е развратила половината аристокрация. – Да е писала или да се е обаждала?
- Нямах никаква вест от нея. Изненадах се и малко се разтревожих, когато не се върна на 27. Сър Чарлз много се ядоса.
- Предполагам – каза сухо Джеймс. – Отсъствала ли е друг път толкова дълго?
- Никога, затова се безпокоя. Познавам Джули отдавна и не бих искала да си сменям работата, но ако не се върне, ще ми се наложи. Не мога да живея от нищо.
- Имаш ли представа с кого е излязла? Искам да кажа, видя ли я, когато тръгна? Зърна ли придружителя ѝ?
- Излезе както обикновено. Бях в кухнята, когато „Буикът“ се появи и аз ѝ пожелах приятно прекарване.
- „Буик“ – повтори Джеймс и целият настръхна.
- Точно така. Една голяма, черна кола, дълга колкото улицата.

Никога не съм виждала джентълмена. Той никога не излизаше от колата, само натискаше клаксона и Джули слизаше. Много пъти съм поглеждала от прозореца, но никога не съм го виждала. А и прозорците са такива, вижда се само горната част на колата.

– Не се сети да запишеш номера? – попита Джеймс, като си мислеше за големия, черен „Буик“ на Крейн, в който Дафни се возеше.

– За какво, по дяволите? – отвърна г-жа Фаулър. – Нямам си друга работа, та ще записвам номерата на колите. Дори и през ум не ми е минавало.

– Значи този приятел – с „Буика“ – е идвал и преди?

– О, да. Идваше около два пъти на месец, Джули излизаше и прекарваше нощта с него. Никога не е казвала къде отсядат, но той беше щедър. Веднъж ѝ подари кожено палто.

– Да си чувала името му?

– Джули го наричаше Дик. Чувала съм я да говори с него по телефона. Да не би да мислиш, че той ѝ е сторил нещо лошо?

– Не знам – отвърна Джеймс, като се опитваше да прикрие надигаштата се възбуда. Сигурно е Крейн. Същото малко име и същата кола. Той е. – Младите дами, с толкова много приятели, джентълмени – продължи той мрачно, – си търсят белята и понякога я намират. Г-жа Фаулър пребледня.

– Тогава направи нещо – каза тя, като се изправи. – Намери ги.

– Ще ги намеря – каза Джеймс и извади снимката на Грейс от джоба си. – Някъде да си виждала тази млада жена?

Г-жа Фаулър поклати глава.

– Коя е тя?

– Няма значение – отвърна Джеймс с облекчение. – Ако разбере нещо, ще те известя.

Той слезе по стръмните стълби и излезе на уличката.

Шофьорът Уайт, го погледна въпросително, но Джеймс не му обърна внимание. Тръгна бавно към Бъркли Скуеър, изцяло погълнат от мислите си. Изведнъж пред него изникна още един проблем.

Какво се бе случило с Джули Брюър?

Спря едно такси.

– Съмърсет Хаус, – каза той на шофьора и седна отзад. Лицето му беше мрачно, а в очите му се четеше тревога.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Генерал-майор, сър Хю Франклин Стюард, отличен с орден за специални бойни заслуги, главен комендант и началник на полицията в областта, се занимаваше с розите, когато му съобщиха, че е пристигнал инспектор Джеймс.

Хю, висок, белокож мъж към седемдесетте, въздъхна със съжаление и каза, че идва след минута. Винаги някой се тревожи за нещо, помисли си той. Като че ли няма никакво спокойствие в днешно време. Какво ли по дяволите иска този човек? Сигурно идва по личен, а не по служебен въпрос. Джеймс нямаше право да контактува пряко с началника на полицията по служебни въпроси, трябваше да мине по канален ред.

Хю остави ножицата за подрязване, огледа подредените-редици розови храсти и бавно се запъти към огромната къща, която бе станала твърде голяма за него, откакто изгуби тримата си сина във войната, а дъщеря му скоро щеше да се омъжва.

Инспектор Джеймс чакаше в антрето. Изглеждаше притеснен и бе застанал мирно под красивата глава на един тигър, застрелян от сър Хю преди около четиридесет години в провинция Бенгалия.

– Добро утро, Джеймс – каза сър Хю и кимна приятелски. – Напоследък не съм те виждал. Май за първи път идваш тук?

– Да, сър – каза Джеймс, като гледаше също така притеснено, както и се чувстваше.

– Един стар, хубав дом, но вече много голям за нас, а и данъците са доста високи. Ще трябва да помислим за нещо по-малко, но трудно ще го открием, а и розите ще ми липсват. Видя ли ги като идваше по пътеката?

– Да, сър, много са хубави.

Хю грейна.

– Наистина, не са лоши – отвърна той. – Султаните на Занзибар и лейди Ештаунс може би са най-хубавите, макар че полковник Харисън е уверен, че има нещо, с което може да ме изненада. Не си виждал розите му, нали?

Джеймс се отпусна на другия крак и отвърна, че не е.

Хю му хвърли бегъл поглед, усети се, че Джеймс явно не е дошъл да обсъжда рози и въздъхна.

– Стига сме говорили за рози – каза той, сложи ръка върху рамото на Джеймс и го заведе в кабинета си – уютна стая, пълна с книги, цветя

и ловни трофеи. – Понякога дотягам на хората, когато стане въпрос за рози. Седни и се чувствай като у дома си. – Погледна инкрустиралия часовник върху полицата на камината и видя, че минава шест. – Няма да е лошо да пийнем по нещо – продължи той и извади една бутилка уиски от чекмеджета в бюрото си. – По това време не е за уиски, но мисля, че за случая си заслужава, нали? Първото ти посещение, а?

Джеймс се изкашля. Оценяваше жеста на сър Хю да го накара да се почувства удобно, но искаше най-сетне да поговорят по същество. – За мен не, сър – каза той притеснено. – Все пак благодаря ви. Аз, аз искам да обсъдя с вас един важен въпрос...

– Глупости – каза Хю, докато наливаше доста голямо количество уиски в две чаши, които също бе извадил от бюрото. – Притеснен си като млада невеста, Джеймс. Хайде, глътни това и се успокой. Няма защо да се плашиш от мен. Аз например много повече се страхувах от моя военен устав, отколкото от някой посетил ме генерал.

Скованата физиономия на Джеймс не се отпусна. Той взе уискито, но го остави на бюрото.

– Благодаря ви, сър, може би след малко – каза той. – Дойдох тук, защото смятам, че трябва да се посъветвам първо с вас.

Става дума за служебен въпрос, сър.

Сър Хю се отпусна в мекото кожено кресло зад бюрото.

– Но, Джеймс, защо не вървим тогава по каналния ред? Не трябва ли първо да докладваш в Главния участък или вече си го направил?

– Не, сър – отвърна Джеймс. – Знам, че е необичайно, но и обстоятелствата са необичайни. Може би трябва да приемете този разговор за неофициален. Много се нуждаю от съвета ви.

Хю потри брадичката си и погледна към тавана. Представи си един вбесен директор в Главната полиция.

– Не знам какво да кажа, Джеймс – отвърна той. – Няма ли да е по-добре да направиш една докладна записка? Може да ни спести много неприятности по-късно. На началника няма да му хареса много, че си идвал направо при мен.

– Знам, сър – отвърна упорито Джеймс – но аз наистина смятам, че на този етап вие сте единственият човек, който може да помогне. Става дума за нещо, което засяга Военното разузнаване.

Хю трепна.

– Какво по дяволите искаш да кажеш?

– Може би ще е по-добре да започна от самото начало, господине. В края на краищата, така ще спестим повече време.

– Добре, започвай. Ако искаш, можеш и да си запалиш цигара. Наистина искам да се отпуснеш малко. Не хапя. – Хю се ухили и поклати глава, като видя, че Джеймс не се променя. – Хайде, разкажи ми всичко.

– Преди два дни, сър – започна Джеймс, – т.е. на 18 август, на Роджърс (той е помощникът ми, ако си спомняте) му телефонираха от Клуба за голф. Секретарят съобщи, че някой е нахълтал и оттам са изчезнали някои вещи.

Хю се намръщи.

– Но аз знам за това. Каква връзка, по дяволите, може да има такова дребно нещо с Военното разузнаване.

– Историята е малко дълга и заплетена, сър – каза Джеймс. – Ако ми дадете възможност да я разкажа, ще се опитам да не ви задържам много.

– Искаш да кажеш да не те прекъсвам? – отвърна Хю с усмивка.

– Добре продължавай, Джеймс. Обещавам да не си отварям повече устата.

– Благодаря, сър – каза Джеймс, като си играеше с мустака. – Та значи, Роджърс се огледал наоколо и от отпечатъци от стъпки и други следи по земята разбрал какво се е случило. Той е много добър в това отношение и аз с основание вярвам, че преценката му е била правилна.

Хю отпи малко уиски и кимна. Все още не проявяваше особен интерес, но слушаше по-внимателно.

– Вероятно – продължи Джеймс, – на 17 вечерта непознати мъж и жена са пристигнали на гарата край игрището за голф. Никой не ги е видял, но следите им може лесно да се проследят от гарата. На половината по стръмния склон са се скрили в един храст. Секретарят ми каза, че е работил до късно и те сигурно са се скрили от него, когато той е тръгнал към гарата, за да хване влака за вкъщи. След като той си отишъл, тези двамата се доближили до празния клуб, мъжът счупил едно стъкло и влязъл. Отишъл до входната врата, за да пусне жената, но по една или друга причина, тя избягала. Мъжът тръгнал след нея и изглежда, че са прекарали нощта в трапа на четвъртата площадка. По-късно, вероятно рано сутринта, жената се върнала в клуба сама. Между откраднатите вещи има и носилка. Фактът, че Роджърс не е открил други отпечатъци от мъжа след влизането му в трапа, показва, че сигурно му се е случило нещо и жената го е довякла до гората на носилката. Аз самият бях на игрището и открих следи, които потвърждават тази теория. Роджърс също е убеден, че именно това се е случило.

– Това момче Роджърс изглежда е умен полицаи – отбеляза той. –

От дълго време ли е с теб?

– Около две години, сър – отвърна кратко Джеймс. Искаше да продължи с историята. – Роджърс предложил на секретаря да претърсят гората и той се съгласил. Заедно с г-н Малкълм, който бил с тях, тъкмо се канели да тръгнат към гората, когато видели една млада жена, облечена в екип за голф, която се появила на върха на склона на четвъртата площадка и погледнала към тях.

Отначало това не им направило никакво впечатление, но в момента, в който тя ги видяла, побягнала в обратна посока.

– За да ги отклони от гората, а? – каза Хю, доволен, че се бе сетил за това.

– Възможно е, но Роджърс решил, че е по-добре да хване питомното, отколкото да хукне да гони дивото. (Извинете ме, сър, не искам да кажа нищо двусмислено.) Момичето бягало бързо и той й извикал да спре, но тя продължила и се скрила от погледа му. Когато отново хванал следите ѝ, е изненада я видял да играе голф с г-н Ричард Крейн.

Хю подскочи и се изправи от стола си, целият напрегнат. – С Крейн? Сигурен ли си? – Сега вече беше напълно заинтригуван и продължи: – Тогава, коя, по дяволите, е била тя?

– И това ще ви кажа – каза Джеймс, без да желае да избързва.

– Разбира се, след като Роджърс видял, че г-н Крейн познава младата дама, разбрал, че е сбъркал и почакал да дойдат секретаря и г-н Малкълм. Те повели разговора.

Хю отново отпи от уискито.

– Продължавай, човече, продължавай – каза той малко нетърпеливо.

– Г-н Крейн представил дамата като г-жа Джули Брюър, която както научих по-късно от него, е омъжената му сестра.

Хю вдигна вежди.

– Така ли ти каза? Не знаех, че има сестра.

– Г-н Крейн казал, че му е сестра, сър – отвърна тихо Джеймс. – После обяснил, че е глуха и въпреки, че може да разбира по устните, явно не е чула Роджърс. Затова той повярвал на думите му и се извинил.

– От тона на гласа ти разбирам, че Роджърс не е трябвало да повярва. На къде биеш? – попита Хю намръщето.

– Ако ми позволите, след миг ще стигна и до това, сър – отвърна Джеймс. – Г-н Крейн още си позволил да каже, че видял някакъв млад мъж да се промъква през игрището и го описал подробно. Роджърс веднага тръгнал в дадената посока, но не открил и следа от него.

– Има ли още много – попита Хю, като погледна часовника.

– Няма да ви задържа дълго, сър – каза Роджърс толкова тихо и сериозно, че Хю отново го погледна с интерес. – Роджърс ми докладва всичко с подробности и аз реших да посетя Крейн.

– За какво, по дяволите?

– Не повярвах напълно на обяснението на г-н Крейн за младата дама – отвърна Джеймс, като избегна погледа на Хю.

– Боже мой! – промърмори той, овладя се и леко тропна с чашата си с уиски по бюрото. – Добре, продължавай. Не повярва на обяснението на г-н Крейн – и какво направи?

– Така се случи, че когато отидох, г-н Крейн беше излязъл, сър, но аз проведох кратък разговор с младата дама, която твърдеше, че е г-жа Брюър. Не ми вдъхна много доверие, затова поисках картата ѝ за самоличност.

– Малко си прекалил, Джеймс, а?

– Държах се много тактично, сър – каза Джеймс убедително, – но не вярвах, че младата дама е г-жа Брюър. Помислих, че може да е замесена с кражбата в клуба и че г-н Крейн ѝ бе дал убежище, така да се каже.

– За първи път в живота си чувам такива глупости – възкликна Хю и почервеня. – Преди да кажеш още нещо за г-н Крейн, искам да знаеш, че ми е личен приятел и аз много го харесвам. Той е чудесно момче и ще ти кажа нещо, което искам за сега да се запази в тайна – ще ми става зет. Така че внимавай какво говориш и, престани да си измисляш абсурдни теории.

Настъпи тягостно мълчание. Джеймс погледна Хю с тъпо изумление.

– Ваш зет, сър? – повтори той замаяно. – Не знаех...

– Разбира се, че няма да знаеш. Никой още не знае. Искат да не се разбира до обявяването на годежа. Не ме питай защо. Днешните хора са пълни със странни идеи. Във всеки случай Ричард ще ми стане зет след около шест месеца и от него ще излезе един чудесен зет и съпруг. Знаеш заслугите му от войната?

Джеймс започна да върти мустака си.

– Да, сър – каза той унило. Размърда дългите си, слаби крака, почеса се по брадичката и започна да гледа във всички посоки, само не и в сър Хю.

– Хайде, човече, продължавай с историята си. Дотук си забъркал голяма каша. Трябва да говоря по този въпрос с г-н Крейн – да се извиня на сестра му – каза сър Хю намръщено. – За бога, не ми казвай, че още

си заплел нещата.

– Не мисля така, сър – отговори Джеймс. – Сега не знам как да ви го кажа, като знам за дъщеря ви...

– Защо да не знаеш? Разбира се, ако не си... Добре, продължавай. Сега мога да чуя и най-лошото.

– Сър, позволих си да взема отпечатъците на младата дама.

Хю простена.

– Скъпи човече... – започна той, но Джеймс избърза да го прекъсне.

– Направих го много тактично. Убедих я да разгледа часовника ми и така и взех отпечатъците. Сигурен съм, че тя не разбра за какво го направих, но изглежда г-н Крейн, който присъстваше, се е досетил. Изпратих часовника в Главния участък, за да проверят отпечатъците.

– И таз хубава – каза Хю, като стана и започна да крачи из стаята. – За пръв път чувам подобно нещо. Чудо е, че г-н Крейн още не е идвал при мен. Кога казваш се е случило това?

– Вчера сутринта, сър – отвърна Джеймс и се изкашля. Почуди се какво ли щеше да каже Хю като научи цялата история. Джеймс усети как по носа му потича струйка пот, извади кърпичка и попи лицето си.

– Не бяха регистрирани, сър – продължи той тихо.

– Разбира се, че не са били – отвърна ядосано Хю. – Веднага можах да ти го кажа.

– Но затова имаше причина, сър – каза Джеймс. – Часовникът беше обработен. Отпечатъците на младата дама бяха сменени с тези на моята дъщеря. Естествено, те не бяха регистрирани. Хю премигна.

– Дъщеря ти? Как се забърка тя в цялата история?

– По едно време, преди три-четири месеца, сър, съжалявам, че тряб-ва да го кажа, г-н Крейн и дъщеря ми бяха доста близки. Предполагам, че е убедил Дафни да изтрие отпечатъците и да ги смени с нейните.

Настъпи дълга пауза, после Хю каза с приглушен глас:

– Надявам се, че осъзнаваш какво казваш.

– За съжаление да, сър – отвърна мрачно Джеймс. – Опитях се да убедя Дафни да каже истината, но тя отрече всичко и въпреки това отпечатъците ѝ са върху часовника.

– Това въобще не ме интересува. Нямах право да твърдиш, че г-н Крейн е убедил дъщеря ти да направи подобно нещо – каза Хю в яда си. – Обвиняваш го в нещо много сериозно, Джеймс.

– Мисля, че г-н Крейн е бил много загрижен отпечатъците на младата дама, представила се като г-жа Брюър, да не бъдат проверени, за да

не се разбере истинската ѝ самоличност. Сигурен съм, че г-н Крейн, по причини известни само на него, е подслонил тази млада жена. Бях в Съмърсет Хаус, сър и се оказа, че той няма сестра. Проверих данните за семейството му.

Хю изведнъж се отпусна на стола. Заслужаваше си човек да види лицето му.

– Но това наистина е невероятно – каза той. – Ако не му е сестра, тогава коя, по дяволите, е тя?

– Предполагам, че сте видели секретния доклад за Кушман, който пристигна вчера, сър?

Хю погледна изумено.

– Разбира се, че го видях. Какво, по дяволите...?

– Спомнете си, че този Кушман е видян за последен път в компанията на една жена, идентифицирана като Грейс Кларк, излязла от затвора и търсена за кражба? Хю кимна.

– Мисля, че младата дама у г-н Крейн е Грейс Кларк – каза Джеймс и се подготви за избухването на буря.

– Ти не си с всички си – каза Хю, като стисна ръцете си в юмруци и погледна яростно Джеймс. – Казваш, че тя... но, по дяволите, току що ми каза, че се казва Джули Брюър и че си видял картата ѝ за самоличност.

– Джули Брюър е проститутка, сър – отвърна бавно Джеймс. – Проучих някои неща и разбрах, че г-н Крейн е поддържал връзка с нея. Тя е изчезнала, но мисля, че той се е сдобил с картата ѝ за самоличност и я е дал на Грейс Кларк.

– Какъв отвратителен намек – каза Хю, вече разгневен. Мисля, че прекали. Честно казано, не вярвам на нито една твоя дума. Трябва да говоря с началника ти за теб. Единственото обяснение е, че сигурно губиш разсъдък си и не знаеш какво говориш. Как се осмеляваш да кажеш, че г-н Крейн има връзка с проститутка!

– Наистина съжалявам, сър – отвърна Джеймс, пребледнял, но непоколебим. – Имам всички необходими доказателства, иначе не бих направил подобно изявление.

– Не ти вярвам! – извика Хю. – И не искам да слушам повече за това. Връщай се веднага в участъка си. Ще реша този въпрос с началника ти.

Джеймс се изправи. Застана пред Хю и го погледна право в очите.

– Има още нещо, сър – каза той спокойно, – и приключвам. Роджърс е изчезнал. Излезе снощи и предполагам, че е отишъл до къщата

на Крейн. Оттогава никой не го е виждал. Правя си сам заключения. Грейс Кларк е видяна с Едуин Кушман. Сега тя е у г-н Крейн. Кушман също може да е там. Той е опасен. Ако Роджърс го е открил, той може... Звучи драматично, знам, но може да е убил Роджърс. Погледнете досието му, сър. Той е убиец. Нещо се е случило с Роджърс. Затова дойдох при вас. Сега вие поемате отговорността, сър. Чакам заповедите ви. Какво да правя?

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

– Къде е той? – попита Елис, когато Грейс отвори вратата.

Светлината, която идваше от розовата настолна лампа, подчертаваше леко зачервеното ѝ лице. Очите ѝ блестяха и имаха някакво излъчване, което я променяше – правеше я по-красива.

– Допушва пурата си – в гласа ѝ звучеше някаква непозната нотка, която подсказва на Елис, че Грейс беше дори по-щастлива, отколкото изглеждаше. – Искаш ли нещо? – продължи тя. – Или да изгася лампата? Трябва да спиш.

„Колко е щастлива – помисли си Елис с горчивина. – Като си представя, че само преди няколко часа беше една мърла, готова да приеме всичко, каквото ѝ хвърлех, а виж я сега.“

– Няма ли да поговориш поне малко с мен? – попита я той с престорено покорство. – Цял ден съм сам. Не е много забавно. Но сега, разбира се, вие сте си двамата.

Тя влезе в стаята.

– Не мога да остана дълго – каза тя и затвори вратата. – За какво искаш да говорим?

Елис с мъка съдържаше гнева си. Нямахме смисъл да го излива, тя просто щеше да си излезе. Трябваше да говори с нея, да я убеди, да я спаси, ако може.

Преди около час Крейн бе казал: „Трябва да ме поздравиш. Грейс обеща да ми стане съпруга“ и бе оставил Елис сам и зашеметен. Той легна в леглото и слушаше гласовете им, докато вечеряха – чуваше жуженето им, внезапния лек смях, излитането на тапата от бутилката шампанско.

„Грейс обеща да ми стане съпруга.“ Тези думи го прорязаха като с нож. Какво искаше да каже той? Крейн няма да се ожени за момиче като Грейс. Елис бе сигурен в това. Той само я баламосваше, щеше да я прелъсти и с обещанието си за женитба искаше само да приспи бдителността ѝ. А тя беше глупава, необразована и романтична и му вярваше – и вярваше, че той я обича и иска да се ожени за нея, макар че се бяха срещнали за първи път само преди няколко часа.

Но как да я предупреди, как да попречи на Крейн да я нарани? Елис

и беше неприятен, нямаше му доверие вече. Крейн сигурно я бе настроил срещу него. Каквото и да й кажеше, щеше да е безполезно, но трябваше да опита.

Хайде, признай си, каза си той вбесен. Влюбен си в момичето. За първи път в живота си откри някой, който да те интересува. Не искаш никой да я нарани. Каква ирония, след като самият ти така я бе наранил – с грубите неща, които й наговори. А сега изведнъж си влюбен в нея и знаеш, че ако не действаш хитро, ще я изгубиш. Изпаднал си в паника. Би направил всичко, за да я запазиш за себе си. А иронията е, че тя пет пари не дава за теб. Тя те мрази. Нали виждаш безразличието в очите ѝ. Тя обича Крейн. За него мисли сега. Няма да ти повярва, че искаш да я спасиш от Крейн, във всеки случай няма да повярва, че Крейн иска да я нарани.

– Щял да се жени за теб – каза бавно Елис, като я наблюдаваше.

Тя отмести поглед и цялата почервения.

– Бих предпочела да не говоря за това – каза тя, като кършеше ръце.

– Това е... това засяга само Ричард и мен...

Елис стисна юмруци под одеялото. Искаше му се да извика: „Млъкни уличнице!“, но се овладя и каза спокойно:

– Но аз нищо не разбирам. Та вие се запознахте едва днес.

Той сигурно се шегува. Не искаш да се омъжваш за него, нали?

Тя загадъчно се усмихна и тази усмивка изплаши Елис. Той разбра колко безсмислено беше да я убеждава, да се I опитва да ѝ обясни, че всичко е един капан.

– О, да – каза тя. – Влюбил се в мен от пръв поглед. Така ми каза. Аз също го обичам.

На Елис наново му се прищя да избие сантименталните измишльотини от главата ѝ, но пак се овладя.

– Но той не може да се ожени за теб – продължи да настоява той. – Не си от неговата класа. Трябва да разбереш това. Той е богат, образован, джентълмен. Ти каква си?

Тя отново се усмихна загадъчно.

– Той каза, че това няма значение. След вечеря говорихме дълго за нас двамата. Знаеш ли, той е самотен. Има нужда някой да се грижи за него и то точно човек като мен. – Тя погледна замислено Елис. – Отначало не можах да повярвам. Преди никой не ме е искал. Но сега му вярвам. Искан някой да се грижи за това място. Не някоя светска красавица, както ги нарича той. Аз бих могла да го правя. Ще върша всичко за него. Ще се науча а..., а освен това той ме обича.

– Но ти няма да бъдеш щастлива – каза Елис, като се опитваше да открие някаква пукнатина в идилията, която тя си бе изградила. – За година-две всичко може да върви добре, но после ще напълнееш, ще загрубееш. Знаеш, че е така. Представи си майка си. След няколко години ще бъдеш като нея – напълно изхабена. Тогава той как ще те харесва?

Говореше наслуки, но успя да я накара да се изчерви.

– Няма да бъда като майка – каза тя ядосано. – Не знаеш какво приказваш. Тя е била лоша, не е правила нищо за баща ми. А аз бих направила всичко за него – за Ричард.

– Ще развалиш репутацията му. Ти си крадла – каза Елис, като усети, че бе успял да я засегне и продължи да дълбае. – Приятелите му няма да искат да се срещат с теб. За какво им е? Няма с какво да ги впечатляваш, нито имаш маниери, нито си забавна. Та ти дори не можеш да говориш правилно.

Тя се обърна.

– Няма да остана повече, ако ще приказваш по този начин.

– Не си отивай – каза той разтревожено. Ако си тръгнеш сега, той нямаше да има възможност да я спаси. – Казах ти, че не му вярвам. Въобще. Той е обещал да се ожени за теб с някаква цел. Сигурен съм. Той те желае. Не разбираш ли? – за миг се почуди каква дума да използва, поколеба се и продължи: – Той иска да те прелъсти, малка глупачке, а после да те захвърли. Знам, че това е намерението му.

– Не мога повече да те слушам – избухна тя, като го гледаше право в очите. – Ти си зъл. Така каза той. Предупреди ме да не те слушам. Ние се обичаме и твоите думи не могат да променят нищо. По-добре се оправяй и се махай. Не виждаш ли, че ни пречиш? Не те искаме. И двамата те мразим!

Тя изтича от стаята и затръшна вратата след себе си.

Елис се отпусна върху възглавницата, отчаян и ядосан. Той искате да и каже да остави Крейн и да тръгне с него. Той можеше да й осигури дом, тя щеше да се грижи за него, да му помага. Но беше безсмислено – тя нямаше дори да го изслуша.

Затвори очи, докато мислеше как да постъпи. Може би беше по-добре да говори с Крейн, да го предупреди да не й причинява нищо лошо, да го заплаши. Но той знаеше, че Крейн само щеше да му се изсмее. Защо Скрегър не беше тук – той щеше да му запуши устата и да отведе Елис и Грейс. Ако Грейс се откъснеше от влиянието на Крейн, щеше да се вразуми. Но как да се добере до Скрегър? Дали беше на онзи

телефон? Може би беше – малко вероятно, но възможно.

Къде ли беше телефонния указател? Как да го намери, без да събужда подозрение? И после как да се добере до телефона в хола? Само да се свърже със Скрегър, той ще...

Изведнъж му се стори, че някой го гледа и, без да обръща глава, погледна внимателно с крайчеца на околото си към прозореца. Единственото, което видя, беше отразената в стъклото на фона на нощта стая. Въпреки това беше сигурен, че някой наблюдаваше в стаята. Усети как му се изправя косата.

Не смееше да погледне към прозореца. На ум му дойде абсурдната идея, че ако не погледне натам, човекът, който надничаше, можеше да не го забележи. Полиция ли е? Кой можеше да бъде? Не бяха Грейс и Крейн. Чуваше ги как си говорят в другата стая.

Мигновено обхваналият го ужас парализира всичките му сетива. Можеше само да вижда. Навън, сред високите дървета се разнесе бухане на бухал, после отново настъпи тишина, но човекът отвън продължаваше да наднича, да се вира в него.

Елис понечи да извика Крейн, но нещо по-добро му дойде наум. Протегна треперещата си ръка и изгаси лампата. В стаята стана тъмно и той видя неясните очертания на дърветата и живия плет на фона на бледата луна. Видя и нещо друго. Нещо, което го вцепени, смрази кръвта му и спря дъха му. Навън, точно под прозореца, стоеше приведен човек, а главата и раменете му се очертаваха на фона на полумрака.

Елис нададе сподавен вик и се изправи като пружина в леглото. Видя две вперени очи и един сплескан към стъклото нос, но лицето беше безформено, сякаш не съществуваше. Гледката беше страшна, ужасяваща: две святащи очи, един сплескан нос и глава без лице.

Изведнъж тишината в стаята потрепери от ужас при появата на звук – лек и краткотраен, подобен на тихото драцене на мишки.

Прозорецът внимателно се отвори.

Елис усети полъх на горещ нощен въздух, две неясно очертани ръце се появиха на перваза на прозореца, а главата и раменете на човека отвън се приближиха към него.

– Не вдигай шум – прошепна д-р Сафки. – Аз съм. Не исках да те плаша.

Все още вцепенен от ужас, Елис едвам успя да запали лампата. Още не можеше да се освободи от шока в резултат на странната поява на дребния индус, по-скоро го бе приел за видение на лунната светлина. Лежеше и го гледаше втренчено, усещаше страха дълбоко в себе си и му

се чудеше.

Д-р Сафки провря глава и рамене през прозореца, но не се опита да се вмъкне по-навътре.

– Къде е той? – прошепна Сафки, като въртеше големите си, черни очи, а бялото около тях проблясваше.

– Да те вземат дяволите – озъби се Елис. – Изкара ми акъла. Какво искаш? Защо се промъкваш така към прозореца?

– Сссст! – изсъска Сафки уплашено. – Ще ни чуе. Говори тихо. Видях я. Чух го какво каза, затова се върнах да те предупредя.

Елис изведнъж настръхна и забрави собствения си страх.

– Какво имаш предвид? – запита той, като се наведе напред. Да ме предупредиш за какво?

– Него – каза д-р Сафки, като погледна към вратата. – Разбрах какво е намислил в момента, в който я представи като Джули Брюър. Трябва да я отведеш оттук. Разбираш ли? Каквото и да се случи, трябва да я отведеш оттук.

– Но защо? – попита Елис. – Ужасът, изписан на лицето на доктора се предаваше и на него. – Хайде, говори. Каж ми. Какво ще направи той?

Пълното лице се изкриви в гримаса, едрите рамене се вдигнаха.

– Не мога да ти кажа – прошепна д-р Сафки. – Нищо но мога да ти кажа. Но те моля да я отведеш оттук. Каквото и да правиш, отведи я – той се наклони над перваза и махна с топчестите си ръце умолително към Елис. – Не ги оставяй сами довечера. Тази нощ е опасна – мрак, тишина, сън... там се крие опасността.

Елис го наруга.

– Казвай, хайде! Какво ще направи той?

Чуха леки стъпки пред вратата.

Елис и д-р Сафки се сковаха.

– Не го оставяй сам с нея тази нощ – прошепна д-р Сафки умолително и изчезна в момента, в който вратата се отвори.

– Сам ли си? – попита Крейн, щом влезе в стаята. – Стори ми се, че те чух да говориш.

– Сам съм – процеди Елис през зъби и зачака.

Крейн огледа стаята и се обърна към Елис полуусмихнат.

– Всъщност си сам вече цял ден, нали? – каза той. – Искаш ли малко компания?

Той отиде до отворения прозорец и погледна навън, със скръстени отзад ръце.

Елис се загледа в колосаните маншети на вечерната риза на Крейн, видя червено петно върху бялата, лъскава материя и изведнъж му се догади.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

– Предполагам, че сам си го направил? – каза Крейн, като посочи белега на лицето на Елис. – За това се иска смелост. Самият аз не мисля, че бих оценил толкова високо живота си, че да преживея такава болка и обезобразяване. Ти си доста странно човече, нали?

Елис му се озъби.

– Не разбирам за какво говориш – каза той. – Защо не ме оставиш на мира? Болен съм. Не виждаш ли?

Крейн се отдръпна от прозореца, издърпа един стол близо до леглото и седна.

– Когато служех в Кралските ВВС, слушах предаванията ти в столовата. Всички го правехме. Добре ни забавляваше-продължи той. – Говореше абсолютни безмислици. Предполагам, че те са ти давали всичко и ти само си го изпявал. Колко ти плащаха, Кушман? Разкажи ми. Интересно ми е.

– Не съм Кушман – повтори Елис и по челото му изби студена пот. – Защо мислиш така?

Крейн се усмихна.

– Гласът ти – каза той. – Не може да го сбърка човек. Защо се плашиш? Няма да те предам. Не вярвам в така наречената справедливост. В края на краищата, това е друга форма на отмъщение. Сега ти си безвреден, Кушман. Можеш само да избягаш и да се скриеш някъде. Ако те предам на полицията, ще те обесят. Какъв смисъл има в това? Писано ти е да живееш сивия си жалък живот. Не мисля, че осъзнаваш какво си правил. Не си бил достатъчно умен, за да измислиш нещо за себе си. Предполагам, че в армията ти е станало тъпо-немците ти предложили топло местенце, решил си, че те ще победят и си се хванал с тях. Всеки малоумен глупак без чувство за дълг към страната си би направил същото – изведнъж той се засмя и отхвърли назад главата си. – Най-малко аз би трябвало да говоря за чувство за дълг. Във всеки от нас се крие по един малък предател. Помниш ли какво каза Сафки? Не вярвам в закона и реда. Смятам, че всеки от нас трябва да има възможност да определи сам съдбата си. Смятам, че с опасно да попречиш на някаква емоция, да

потиснеш така наречения криминален нагон. Смятам, че е вредно да се сублимират сексуалните импулси. Не вярвам в доброто и злото. Мисля, че са измислени от човека, за да управляват успешно скапаната ни социална система. Трябвало да бъдем свободни – добре, нека да бъдем. Ако някой ми открадне палтото, аз ще открадна палтото на някой друг. Ако някой убие брат ми, аз ще убия сестра му. Не си ли съгласен с мен?

– Какво искаш да ми кажеш? – каза Елис, като го гледаше яростно. – Не разбра ли, че не съм Кушман. Аз съм Дейвид Елис. Така че престани да дрънкаш глупости и ме остави на мира.

– Разочароваш ме – каза Крейн, като поклати глава. – Помислих си, че житейската ми философия ще те заинтригува. Повечето хора си мислят, че се шегувам, когато говоря така, но аз не се шегувам. Проблемът при теб е, че се страхуваш. Страхуваш се за жалкия си животоц. Единственото, за което се безпокоиш, е как да си запазиш главата. Няма да те предам. Хайде, признай си. Ти си Кушман, нали?

– Не – отвърна злобно Елис, като се изправи в леглото и го погледна диво. – Казвам ти, че не съм.

– Сафки беше отвън преди малко, нали? – каза Крейн изведнъж. Видях го от другия прозорец как пресече тревата.

Елис се скова.

– Приказки... приказки... приказки... – каза той ядосано. Само приказваш. Първо – едно нещо, после – друго. Не мога да те слушам повече.

– Той ти каза да я измъкнеш оттук, нали? – продължи Крейн. Гледате го подигравателно. – Но как би могъл да го направиш? Ти себе си не можеш да измъкнеш, да не говорим за нея.

Елис яростно стисна юмруци. Искаше му се да впие ноктите си в дебелото ухилено лице.

– Остави я на мира – каза той, като се стараяше да говори спокойно. – Добре ще те наредя, ако я докоснеш.

– Не разигравай драми – каза Крейн, като извади табакерата си. – Нищо не можеш да направиш. Дори и да успееш да се задържиш на краката си, нямаш никакъв шанс да успееш. Ще ти счупя врата без да ми мигне окото. – Извади една цигара, предложи и на Елис.

Почервенял от гняв, Елис изби табакерата от ръката му. Тя изхвърча и цигарите се посипаха по килима.

– Имаш отвратителни обноски – каза Крейн с укор. Той запали цигара и изхвърли клечката през отворения прозорец.

– Защо не можеш да обсъждаш всичко това спокойно? Цял ден с

нетърпение очаквам момента, в който ще си поговоря с теб. За бога, човече, успокой се и се дръж като нормален човек.

Елис се овладя.

– Намислил си някакъв гаден номер – каза той. – Но те предупреждавам, ако й сториш нещо, ще те накарам да си платиш за това.

– Нищо не можеш да направиш. Бедният Сафки също не може да направи нищо. Знам прекалено много и за двама ви – отвърна Крейн, като се облегна назад и се усмихна. – Ако той ме предаде, ще го предам и аз. Той знае какво ще се случи, но е безпомощен да го предотврати, защото иска да спаси кожата си. Ти ще бъдеш в подобно положение. Начинът, по който вървят нещата, ме забавлява. Знаеш ли, не ми пука какво ще се случи с мен. Знам, че рано или късно някой ще разбере какво става и ще си изпатя, но парите ми дават голяма свобода на действие и ще продължавам, докато ме пипнат. – Той изпусна кълбо дим към тавана и се ухили на Елис. – Аз не ценя живота си, за разлика от теб и Сафки. Ако ми кажат, че утре ще умра, въобще няма да ми мигне окото. Важно е само какво става в момента, бъдещето е прекалено несигурно. Винаги съм живял така и колкото повече остарявам, толкова по-малко ме е грижа какво ще се случи с мен.

Елис се смъкна още по-надолу в леглото. Беше объркан, изплашен и не знаеше как да се оправи с този човек.

– Не можеш ли да говориш ясно? – каза той най-накрая. – Стига с тия загадки. Какво си направил? Какво възнамеряваш да правиш?

Крейн се засмя.

– Най-после ти стана любопитно, а? Е, справедливо е, след като знам достатъчно за теб, за да те пратя на бесилото, и ти да знаеш толкова за мен. Не ми пука дали ще ме предадеш, Кушман, но ти доста ще се разтревожиш, ако те предам, нали?

– Не съм Кушман – каза упорито Елис. – Колко пъти ти го казах.

– Страхуваш се за подлия си, жалък животец. Сафки също. И на двамата ръцете са ви измърсени. Ти си предател, а непохватният Сафки прави неуспешни аборт. Четири живота му тежат на съвестта.

Сега Елис разбра защо Сафки се страхуваше да говори. Значи това било, помисли си той. Крейн го държеше в ръцете си, както държеше и Елис.

– Говориш прекалено много – каза той само. – Ако бях Кушман, а аз не съм, никога не бих ти казал. За луд ли ме смяташ?

– Ще ти вземат отпечатъците – каза Крейн, като вдигна огромните си рамене. – Само да извикам полицията и да кажа, че мисля, че си

Кушман. Ще проверят веднага, щом чуят гласа ти. Искаш ли да го направя?

Елис му се озъби.

– Няма ли да ме оставиш на мира? Ако съм Кушман какво те засяга това?

– От морална гледна точка – абсолютно нищо – отвърна Крейн, като загаси цигарата си в перваза. – Но от материална – да. Знаеш ли, трябва да се уверя, че няма да усложниш нещата. Ако знам, че си Кушман, ще те държа в ръцете си. Ето какво ще направя: ще се обадя на генерал-майор Франк-лин Стюард. Той е началник на полицейския участък. Познавам го добре и мога да го попитам за описанието на Кушман. Дори мога да му намекна, че знам къде може да го пипне. Стариият Франклин Стюард е ветеран от войната и няма да си поплюва. Мрази предателите и като стрела ще полети след теб. Представи си, че направя така – тогава ще видим кой какъв е.

– Добре – каза Елис, като гледаше през прозореца. Изведнъж му омръзна да се преструва. Така и така беше в ръцете му. След като беше решен да открие кой е, можеше да го направи. – Аз съм Кушман. – Призна го почти с облекчение. – И какво ще правиш сега?

– Май много време мина, докато се решиш, а? – каза Крейн. Погледът му беше лукав и пресметлив. – Казах ти, че няма да те предам. В общо не ме интересува какво ще стане с теб, и ако се държиш както трябва, никой няма да разбере, че си тук.

Елис го погледна внимателно – Крейн явно мислеше, това, което говореше. Не можеше да разбере този човек. Имаше нещо потайно, хитро у него, а говореше и толкова странно.

– Е, след като призна, че си Кушман, мога да ти разкажа нещо за себе си – продължи той, като се облегна назад и кръстоса крака. – Интересно ми е да видя реакцията ти. Рядко ми се случва да говоря за себе си. Сафки беше последният, на когото говорих. Беше много интересен. Всякакви научни идеи за мен му дойдоха в главата. Разбира се, ти си различен. Не си много образован, не си пълен с идеи, но може би имаш средна интелигентност. Можеш да хвърлиш малко светлина по въпроса.

Елис махна нетърпеливо.

– Защо все го усукваш? Говори. Конкретно. Какво си намислил? – каза той ядосано.

– Интересувам се от смъртта – каза Крейн с усмивка. Погледът му стана мрачен и въпреки че се опитваше да изглежда равнодушен, изведнъж се възбуди, стана напрегнат и несигурен в себе си. – Странно ли ти

се струва това?

– Собствената ти смърт? – попита Елис, настръхнал.

Крейн поклати отрицателно глава.

– О, не – каза той. – Собствената ми смърт въобще не ме интересува. Не ме интересува кога и как ще умра. Не, интересувам се от смъртта на жените.

Настъпи дълга пауза. Елис усети, че го побиват студени тръпки.

– Какво се опитваш да ми кажеш? – каза той най-после.

Крейн се усмихна. Това беше изкривена усмивка, която придаваше на лицето му странен и страшен вид.

– Интригуващо е, нали? Смъртта на жените. Имам предвид точно това, което казвам. Най-голямо удоволствие ми доставя да убия една жена. Аз съм това, което вестниците наричат чудовище. Интересно, нали?

Елис, стреснат от изражението на Крейн и от думите му, смотолевя:

– Искаш да кажеш, че убиваш жени?

– О, стига – каза Крейн и запали друга цигара. – Използуй главата си. Не го правя като на конвейер. Нямам възможност. Не можеш да си представиш колко е трудно да намериш момиче, без родители и роднини, които биха задавали неудобни въпроси. А освен това и полицията... Не, не на конвейер – все още. Но когато падне удобен случай, възползвам се от него-той изпрати струйка дим към Елис и махна небрежно с ръка. – Като начало съм убил само една жена: Нямам много с какво да се похваля, но до един-два дни се надявам да убия още една.

– Говориш за Грейс? – попита Елис, като усещаше ударите на сърцето си.

Крейн се загледа в него за няколко секунди, преди да отговори. Сега лицето му беше безжизнено, бледо, подобно на маска. Очите му бяха мрачни и сякаш дълбоко хлътнали навътре.

– Да, Грейс – каза той и се усмихна.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Откакто вода съзнателен живот – каза Крейн, като наля доста голямо количество уиски в една кристална чаша – винаги съм се възхищавал на смъртта. – Той вдигна бутилката и погледна въпросително Елис. Поне една капка? Няма да ти навреди.

– Не – каза кратко Елис. Главата му беше пламнала, а кракът го болеше. Чувстваше някаква лекота в стомаха си. Той не преставаше да си задава въпроса: „Подиграва ли се с мен или говори сериозно? Ако говори сериозно (а ми се струва, че е така) значи не е нормален. Дали наистина мисли да убие Грейс или по този начин иска само да ме тормози?“ Човек трудно можеше да приеме спокойния и сух тон на Крейн за сериозен.

Крейн бе излязъл за малко от стаята, за да донесе бутилка с уиски, сифон и две чаши. Докато го нямаше, Елис направи отчаян опит да стане от леглото. Трябваше да се добере до прозореца и да види дали Сафки още беше в градината, за да го помоли да не си отива, но тези усилия бяха непосилни за него. Той се надяваше, че ще успее да се довлече до прозореца, но откри, че дори не може да помръдне крака си от леглото.

Когато се върна, Крейн забеляза потта и изписаната на лицето му болка, разместените одеяла и се усмихна подигравателно, но не каза нищо.

Седеше край отворения прозорец, с чаша уиски в ръка, с цигара между дебелите пръсти и с кръстосани крака. Изглеждаше съвсем спокоен и говореше тихо и свободно, без да се колебае за нито една дума, сякаш многократно бе репетирал, като актьор, който учи ролята си.

– Като дете – може би съм бил на шест години – баща ми ме взе на лов – започна той, като се настани още по-удобно върху стола. – Спомням си колко интересно ми беше да наблюдавам как един чудесен фазан излетя от прикритието си, насочи се бързо към гората и падна като камък, когато баща ми го застреля. Аз взех в ръка птицата, усетих я топла и безжизнена и бях щастлив, че най-накрая успях да я докосна. Бях виждал толкова много фазани в полята и винаги изпитвах желание да ги докосна, но никога не успях и да се доближа до тях, а сега смъртта на птицата ми бе дала тази възможност. Чудиш ли се сега защо се интересувам от смъртта?

Елис нищо не каза. Той гледаше втренчено огромното, пълно лице, гледаше го объркано и с недоверие и се надяваше, че ако има търпение ще забележи в Крейн проявата на някакъв ясен и сигурен признак на лудост.

– Мислиш, че съм побъркан, нали? – попита Крейн, четейки мислите му. – Може би, но не чак дотам. Имам си своите чудатости. Сафки казва, че съм психопат. Един бог знае какво значи това, но не съм готов да ме прибере – във всеки случай, все още не.

Елис махна нетърпеливо с ръка.

– О, хайде по-живо – каза той раздражено. – Мислиш ли, че ще те слушам да ми разказваш за себе си цяла нощ?

– Не мога да го претупам – каза Крейн почти с извинителен тон. – Няма да е честно. Сафки казва, че събитията от детството ми оказват важно влияние върху сегашното ми поведение. Той разбира от тези неща. Предполагам, че е изследвал такива случаи.

Елис прокара пръсти през рядката си, жълтеникаво – червена коса. Беше мокра. Вратът и гърдите му също бяха мокри. За последните няколко минути целият бе облян в пот.

– Когато пораснах малко – продължи Крейн, – ми дойде наум, че ако пожелаеш нещо, което не съм в състояние да постигна, трябва само да го унищожа, за да го притежавам. – Той спря и погледна внимателно Елис. – Това е важно. Поне така казва Сафки. Това детско разсъждение е пряката причина за сегашното ми поведение. Всяко живо същество извън обсега ми трябваше само да умре, за да стане мое. Разбираш ли? Принципът е съвсем прост и даваше своите резултати. Например, имаше една ангорска котка, която живееше до нас. Винаги ми се искаше да я погаля, но тя беше едно враждебно животно, нервно и аз никога не успях да се доближа до нея. Един ден, вбесен от тази глупава котка, аз взех един остър нож и зачаках да излезе да се припиचा – нещо, което правеше редовно. Когато се беше излегнала на тревата, аз се приближих на няколко метра от нея и тъкмо когато тя понечи да побегне се прицелих с ножа. Нямах представа, че една котка можеше да се убие толкова лесно и след това прекарах един великолепен час, през който я прегръщах и галех чудесната ѝ козина. После котката изстина, вдърви се и ме изплаши. Никоой не помисли, че съм я убил аз, въпреки че суматохата, която се вдигна при откриването ѝ ме предупреди, че трябва да внимавам за в бъдеще.

Навън в тъмнината избуха бухал. Елис чу пърхане на криле, когато птицата прелетя през дърветата.

– Тези птици не се ловят лесно – каза Крейн, като погледна през прозореца. – Откакто съм тук успях да хвана само една. Ужасно грозни са, но пък интересни. – Той изхвърли наполовина изпушената цигара през прозореца, замисли се за миг и продължи.

– Учудвам се колко много животни съм убил преди да тръгна на училище. Научих се да чакам търпеливо и неподвижно да лежа в гората с часове, докато изчакам най-подходящия момент да скоча. Станах незаменим в дебненето на дивеч. Можех да убивам дори птици с ножа си, докато те подскачаха по земята и търсеха червеи. Имах чувството, че

ножът ми бе символ на сила. Никога не се разделях с него и когато тръгнах на училище в един пансион, го взех със себе си. – Той отпи малко уиски и остави чашата. – В училище един-два пъти едвам успях да се измъкна. Открих, че с ножа си можех не само да се доближавам до животните, но и да се отървам от хората, които ми досаждат. Имаше едно момче, което особено ме ненавиждаше и се опитваше да направи живота ми черен. Е, не успя. Предупредих го и след като той не се промени, аз го издебнах през една тъмна нощ и го промуших. – Крейн се усмихна. – Беше много забавно. Да можеше да видиш лицето му, когато той се втурна с рев към надзирателката. Нямаше представа кой го бе намушил, но кървеше като прасе. Дотогава няхах опит в намушкването и естествено, опитът ми излезе неуспешен. Острието на ножа се плъзна по едно ребро и просто нанесе една противна повърхностна рана. – Изведнъж лицето му се стегна и той добави злобно: – Жалко, че не го убих.

– Не искам да слушам всичко това – каза Елис. Болката в крака го тормозеше, а думите на Крейн бяха като капки студена вода, които падаха отмерено върху главата му.

– Но това вече ще ти е интересно – каза Крейн, като напълни отново чашата си. – Пряко е свързано със сегашната ситуация. Ще прескоча детството си, щом те отегчава. Дотук мисля, че ги разкрих мотива с ножа. Виждаш как всичко започна, нали? По-късно се появи интересът ми към момичетата. Като ме гледаш сега, не би повярвал, но аз се страхувах от тях. За мен те бяха недостъпни и аз отново бях объркан. Разбих ли до какво води това сега? Започнах да се питам дали щях да се страхувам, ако са мъртви. – Той спря, наведе се напред и се втренчи в Елис. Настъпи конфузно мълчание, после той продължи. – Една нощ се случи нещо, което стана, причина за всичките ми сегашни планове. Поневидимост Сафки каза така. – Той взе нова цигара, запали я и изхвърли клечката през прозореца. Елис забеляза, че ръката му трепери. – Бях на шестнайсет. С баща ми бяхме ходили на гости у едни приятели. Прибрахме се с колата, беше тъмно, а ние закъснявахме. Баща ми караше бързо – прекалено бързо. На един остър завой се сблъскахме с една кола. Катастрофата беше ужасна. Баща ми беше убит. Аз изхвърчах от колата, но няхах дори една драскотина по себе си. Шофьорът от другата кола също изхвърча. Беше жена и си счупи врата. – Той се размърда неспокойно и погледът му потъмня. – Отидох до нея, за да се уверя, че е мъртва. Само тя ме интересуваше. Смъртта на баща ми не означаваше нищо за мен. Аз я докоснах и тогава разбрах, че една мъртва жена не може да ме уплаши. – Той се опита да се усмихне, но нещо не се получи. Елис си помисли,

че Крейн изглежда ужасно. Правеше гримаси и се опитваше да изглежда безразличен, но ръцете му трепереха, а очите му шареха. – Тя беше едно малко, хубаво създание: около двадесетгодишна, руса, добре облечена, изискана. По нея нямаше никакви следи от кръв. Изглеждаше като заспала.

– Стига – каза рязко Елис. – Не ми се слушат подробности. Не ме интересуват.

– Както искаш – каза Крейн. – Няма да те отегчавам. Но тази случка ми подсказа някои идеи. Те не излизаха от главата ми, но с години не направих нищо, за да ги осъществя. От една страна се страхувах от полицията. Освен това, като че ли никога не се откриваше подходяща възможност. Винаги нещо ме спираше: или момичето имаше родители, или хората знаеха, че е излязла с мен, или тя не се съгласяваше да дойде там, където аз исках да я заведа. Не ми беше лесно, Кушман, но най-накрая успях. Джули се появи като по поръчка. Аз я убих.

– Лъжеш – каза Елис и за миг дъхът му секна – въобще не ти вярвам. Само се опитваш да ме тормозиш.

– Скъпи приятелю – каза Крейн намръщено, – не бъди такъв егоист. Разбира се, че не се опитвам да те тормозя. Просто след като знаеш истината, ме интересуват реакциите ти. Аз убих Джули Брюър и никой не знае за това, освен Сафки и ти.

– Сафки? – попита Елис.

– Сафки имаше лош късмет – каза Крейн, с леко зачервено лице и светнали очи. Уискито започваше да го хваща. – Дватама играехме заедно голф. Той ми беше забавен. Знаех какъв е и направих няколко проучвания. Разбрах достатъчно, за да го държа в ръцете си. Веднъж дойде да ме види и се изтърси точно в момента, в който Джули току-що бе издънала в една голяма локва кръв. (Не можеш да си представиш колко кръв изтече. Като я погледнеш човек, би си помислил, че е анемична, а направи такова отвратително петно върху килима ми.) Бедният Сафки! Отначало искаше да ме предаде, да извика полицията, но накрая успях да го убедя, че няма да е разумно. А като разбра, че знам достатъчно за него, веднага охладня и дори ми помогна да се отърва от тялото.

– А Грейс? – попита Елис, вече без да може да прикрива тревогата си.

– Грейс? – повтори Крейн и се изсмя. – Скъпи Кушман, та тя е уникална. Никога не съм срещал подобно момиче. Невероятна е. Явно е прекалила с евтините романчета и филмите. Направо е фантастичен начинът, по който разсъждава, (ако въобще може да се нарече

разсъждаване.) Вярва, че съм се влюбил в нея от пръв поглед. Наистина го вярва. Чувал ли си друг път нещо толкова абсурдно? – Той се превеи от смях и за малко не обърна чашата си.

Елис се размърда в леглото, очите му светнаха гневно.

– Свиня такава! – извика той. – Ти я подведе – накара я да мисли, че аз... че аз бих искал...

– О, я по-спокойно – каза Крейн изведнъж раздражено. – Не ме заплашвай, нищожество. Това момиче е побъркано. Даже не съм си направил труда и да я погледна. Вярно, че я подведох, но въобще не съм си помислил, че ще лапне въдицата. Искала да се грижи за мен. За мен! Как ще се грижи тя за мен? Та тая малка глупачка не може да се грижи за себе си.

– Значи нямаш намерение да се жениш за нея? – попита Елис, като не знаеше да се радва ли, да се ядосва ли.

– Да се ожения за нея? – отвърна Крейн. – За мърла като нея? Боже господи, не! За каква се мисли, по дяволите? Ще ти кажа нещо – и той се наведе напред, за да съобщи нещо поверително.

– Гласят ме да се женя за дъщерята на генерал-майор Хю Франклин Стюард, рицар на орден, награждаван за бойни заслуги и т.н. – той се ухили. – Тя е истинска светска красавица, студена, потисната и тъпа като гьон. Сигурно ще е забавно да забия в нея ножа си, въпреки че тя ще бъде последната убита от мен жена. Старият доста ще се понапругне, за да ме пипне, а когато е раздразел, той е като истински разярен лъв-поклати глава и се ухили. – Въпреки това идеята ме привлича. По-скоро бих я убил, отколкото да се ожения за нея. Казах ти, че въобще не ми пука какво ще стане с мен накрая, но преди това искам да се позабавлявам.

– А Грейс? – попита Елис, като почти не можеше да повярва, че Крейн говори сериозно. – Нека да поговорим за нея.

– Добре, хайде. Тя е най-трогателната малка глупачка, която някога съм срещал. Не можах да устоя да не си направя майтапа. Тя буквално погълна всичко, което й казах, повярва ми и като връх на всичко, аз паднах на колене край леглото и поисках ръката ѝ. – Той отново се изсмя. – Всяко друго момиче би разбрало, че го занасям, но не и тя. Само да ни беше видял. Не знам как съдържах смеха си. А най-големият майтап беше, че тя... тя прие – и отново избухна в такъв смях, че очите му се насълзиха.

Елис лежеше неподвижно и го наблюдаваше.

Ще те убия за това – мислеше си той, пламнал от гняв. – Ще бъде безмилостен. Не ме интересува какво ще стане с мен, но ще те накарам

да си платиш, ще те подреда преди тя да разбере.

Крейн избърса сълзите си, остави празната чаша на прозореца и се облегна на стола.

– Никога не съм се забавлявам толкова – призна той. – Наистина надхвърли всичките ми очаквания. Особено ми доставя удоволствие това, че никой не може да ме спре. Ти не можеш. Ако сега тя влезе и ѝ разкажеш каквото чу, няма да ти повярва. Мисли ме за светец, за най-романтичния влюбен. Няма да те изслуша – ако искаш, можеш да опиташ. Ще умра от смях, като чуя отговора ѝ.

Елис нищо не каза. Знаеше, че Крейн е прав. Грейс нямаше да му повярва.

– Ще се позабавлявам с нея един-два дни и после... – Крейн стана. – После ще се отърва от нея. Предполагам, че ще трябва да се отърва и от теб, но не по същия начин. Ще те изпратя при Сафки. Той ще се грижи за теб. Хубавичко ще си поговорите за мен. Той ще ти разкаже за Джули, а ти можеш да му разкажеш за Грейс. И двамата няма да направите нищо, освен ако не се предадете. А не мога да си представя да го направите. – Той протегна огромното си туловище и се ухили на Елис. – Трябва да признаеш, че действвах доста хитро. Реших да експериментирам с Грейс веднага щом разбрах, че е изпаднала в беда. Но не мислех, че е регистрирана в полицията. Това за малко да провали плановете ми. Разбира се, и двамата можех да ви предам на Джеймс, но тогава пък нямаше да се забавлявам. Е, добре изиграх стария Джеймс. Дафни – дъщеря му – веднъж беше пациентка на Сафки и знае, че това ми е известно, така, че прави каквото ѝ кажа. Доста умело подмених отпечатъците на Грейс с тези на Дафни, нали? Старият Джеймс никога няма да се досети. Лесно можеш да изиграеш полицията, ако имаш здрави нерви и акъл в главата си. – Той погледна през прозореца, за миг се загледа в мрака, после се обърна. – Един полицай слухтеше наоколо тази вечер – Роджърс. Играех с него крикет – един безвреден малоумник. Видя ме. Хванах го да наднича през прозореца ти. – Крейн погледна маншета си и забеляза червеното петно. – Нямах избор. Трябваше да се отърва от него. Трябва да си ми благодарен, Кушман. Спасих кожата ти.

Елис – пребледнял, настръхнал – не продума. Проследи с поглед Крейн до вратата.

– Не трябва да я карам да ме чака толкова – продължи той. – Тя се преоблича. Обзалагам се, че ще се опита да ме съблазни с някоя по-разголена рокля. Предоставих ѝ целия гардероб на Джули. Малката глупачка облече роклята, с която Джули беше вечерта, когато я убих. Доста ме

поизплаши. Не знаех, че съм толкова чувствителен. Но я съблече, когато ѝ казах, че не ми харесва, а сега се приготвя за голямата любовна сцена. Обзалагам се, че сърчицето ѝ се е разтуптяло и че в момента си представя, че е Джоун Бенет или някое друго, също толкова великолепно създание, готово да ми се отдаде изцяло. – Крейн отвори вратата и се усмихна подигравателно на Елис. – Е, вече знаеш нещо за мен. Помисли върху това, което ти казах. Утре също ще си поприказваме. – Помота се още малко на прага, докато наблюдаваше Елис, който лежеше като вцепенен. – Спи спокойно, Кушман. И не ни безпокой за около час. Не трябва да я карам да ме чака. Рицарите не постъпват така, нали? – Той отново се изсмя. – Утре всичко ще ти разкажа. – Спря се отново, погледна назад и добави: – Стига да не вижда лицето ми, мога да я наричам с всяко име, което ми дойде на ум. Доставя ми адско удоволствие. Тя обича да си слага главата на рамото ми и тогава ѝ говоря, само дето тя не разбира. Трябва да си там, за да ме чуеш.

Елис долавяше леките му стъпки по коридора. После го чу да отваря някаква врата, да я затваря. След това къщата замря и настъпи странна тишина.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Спалнята на Грейс бе осветена само от два малки абажура, които създаваха интимна, може да се каже напълно предразполагаща атмосфера, подсилена от един тежък парфюм, с който Грейс (без да подозира силата на аромата му) бе напръскала стаята.

Грейс се бе излегнала върху един подплатен шезлонг по средата на стаята. Беше облечена в черна, полупрозрачна рокля, която въобще не подходеше на младостта и невинността ѝ, макар че почти неприлично подчертаваше фигура-та ѝ. Босите ѝ крака бяха обути в алени пантофи, а косата ѝ бе прибрана с тънка червена панделка.

На пръв поглед изглеждаше като току-що излезла от страниците на „Искуайър“, но при едно по-внимателно вглеждане ставаше ясно, че бе само жалко подобие на тези примамливи жени. Тя патетично се опитваше да подражава на една изтънчена прелъстителка.

Беше гримирана доста неумело, ружът оформяше две кръгли петна на бузите ѝ, обилно намацаните с червило устни изглеждаха гротескни, миглите ѝ бяха слепени от гуша, който се бе разнесъл на черни точки по клепачите ѝ.

Въпреки че смътно усещаше, че нещо не беше наред в старанието да се превърне в изискана млада дама, достойна за един толкова прекрасен и сексапилен мъж като Ричард Крейн, тя почувства, че нищо повече не може да направи. Надяваше се, че той няма да се отнесе критично към нея и поне щеше да оцени усилието ѝ да му се хареса. Беше изнервена, сърцето ѝ биеше силно, устата ѝ бе пресъхнала, а ръцете ѝ бяха неприятно изпотени.

Той я бе помолил да му стане съпруга. Това беше най-неочакваното, най-прекрасното (но и най-стряскащото) събитие в живота ѝ. И след вечеря, докато го слушаше как ѝ говори и гледаше замечания му поглед, изведнъж бе решила да му се отдаде. Това не беше необмислена постъпка. Отначало изтръпна при тази мисъл, но после реши, че това е единственият начин да докаже любовта и благодарността си. Знаеше, че честността на една жена бе най-скъпото нещо, което притежава (не бе изчела купищата евтини списания за тоя дето духа.) Знаеше, че най-голямата жертва, която можеше да направи за своя любим, е да му се отдаде. Нищо по-голямо не можеше да му предложи. И щом той иска, тя е негова.

И така, след вечеря тя се оттегли, прегледа внимателно гардероба на Джули, избра черната разголена рокля като най-красивата, прекара известно време пред огледалото, докато се ровеше из многобройните кутии с козметични средства, лосиони за лице, сенки, моливи за очи и всякакви подобни мазила и после, леко притеснена да не би да се направи на плашило, се настани в шезлонга и зачака.

Беше оставила вратата полуотворена и в момента, в който видя Крейн да излиза от стаята на Елис, за миг я обзе паника. Прииска и се да побегне, да се скрие от него, но успя да овладее срамежливостта си и го зачака, притаила дъх.

Без въобще да поглежда към нея, Крейн бързо се насочи към стаята си, влезе и затвори вратата.

Тя се втренчи в затворената врата и изпадна в пълно отчаяние. Няма ли да дойде при нея? – запита се тя, стана от шезлонга и отиде да погледне в коридора.

После се сети, че може би той се преоблича и моментално се върна в шезлонга и зае прелъстителната си поза. Каква неопитна глупачка е, мислеше си тя – ядосано. Естествено, че той няма да се люби с нея с официалните си дрехи. Усети как лицето ѝ пламна при мисълта, че скоро ще лежи в прегръдките му и ще усеща устните му върху своите.

Мина повече от четвърт час преди Крейн да излезе от стаята си.

През това време Грейс се изтормози. Правилно ли постъпваше? А не следваше ли просто пътя на майка си? Естествено, щом се обичаха, той имаше правото да я пожелае щом тя го искаше? Тя все още не можеше да се реши и се страхуваше, когато Крейн пресече бавно коридора и надзърна в стаята ѝ.

Дъхът ѝ секна, когато го видя по халат и пижама. Той стоеше на входа, загледан в нея, а тя го гледаше като хипнотизирана. Но нежното и весело изражение в очите му ѝ помогна да се успокои.

– Привет – каза той. – Мислех, че вече отдавна си заспала.

– О, не – каза тя, и отново почувства как лицето ѝ пламва. (Дали той очакваше да я намери в леглото? Дали не беше сбъркала нещо и не го бе затруднила с това, че не бе легнала) – Не ми се спеше...

– Мога ли да вляза тогава – попита той, все още на вратата – или би предпочела да не влизам?

– О не, моля те – каза тя и протегна към него ръка, после изведнъж промени решението си и бързо я отдръпна. – Моля те, не си отивай.

Той затвори вратата зад себе си. Сгърчи нос от миризмата на парфюма.

– Обичаш ли парфюми? – попита той, като си помисли, че в стаята вони отвратително и се почуди дали да не отвори един прозорец.

– О, да – каза тя и затвори за миг очи. – Стаята ухае приятно, нали?

Той с усилие се въздържа да не направи гримаса, каза че ухае много приятно и се доближи до шезлонга.

„Боже господи! – помисли си той – прилича на клоун. Какво, по дяволите, е направила с лицето си?“ А на глас каза:

– Изглеждаш чудесно. Предполагам, че тази черна рокля си я сложила заради мен, нали?

Грейс избегна погледа му, искаше ѝ се лицето ѝ да не бе толкова зачервено.

– Аз... аз... а, не. Мислех... – тя се оплете и млъкна.

Крейн седна на края на шезлонга и ѝ се усмихна.

– Какво мислеше? – попита той нежно.

Тя седна изправено и го погледна. Очите ѝ с тревога разглеждаха лицето му, сякаш искаха да разчетат мислите му.

– Наистина ли искаш да се омъжиш за мен? – изгърси тя.

– Да, разбира се – каза той, като взе ръката ѝ. – Нищо не желая така силно, както теб. В момента, в който те видях...

– Да, зная. Каза ми го вече. Но просто не мога да го повярвам. Мислех си. Аз... малко съм глупавичка. Нямам опит, но знам, че мъжете...

искам да кажа, че не винаги искат да се оженят за едно момиче, въпреки че искат да... да... се любят с него. Ако ти наистина не искаш да се жениш за мен... – тя млъкна и отмести поглед.

Крейн погали ръката ѝ, после хвана брадичката ѝ и извърна лицето ѝ към себе си, за да го вижда какво ѝ говори.

– Хайде, кажи ми – каза той. – Моля те, кажи ми. Ако аз наистина не искам да се ожена за теб... какво тогава?

– Ти беше толкова добър и мил с мен... аз... бих направила всичко за теб, за да ти се отблагодаря.

– Какво те кара да мислиш, че не искам да се ожена за теб? – попита Крейн, като се доближи още до нея.

– Говорих с Елис. Той каза, че ще разваля репутацията ти, че няма да ти бъде добра съпруга и ти ще съжаляваш, че си се оженил за мен.

Дебелите пръсти обгърнаха китката ѝ. Тяхната топлина и сила възвърнаха увереността в Грейс.

– Трябва да съжаляваш Елис – каза нежно Крейн. – Самият той е влюбен в теб. Каза ми го. Ти си типът момиче, който мъжете лесно губят. Знаем колко много страда в момента, скъпа моя. Просто не знае какво говори.

– Влюбен в мен? – повтори Грейс, изумена. – О, но аз не мога да го повярвам. Той се държи толкова ужасно с мен... не като теб. Не, не мога да повярвам.

– Но е влюбен – каза Крейн, като я погали по китката. – Горкият човечец се побърква от ревност. Би казал всичко, за да ни попречи да се оженим. Даже в момента ме обвинява във всякакви фантастични неща. – Той се наведе напред и докосна с пръсти брадичката ѝ. – Казва, че ще те убия.

– Но как може да бъде толкова подъл! – каза Грейс, като отскочи назад. Студени тръпки я побиха. По някаква неизвестна причина, тя изведнъж отново видя Крейн в кухнята, с изкривено от ужас лице и чу думите му: „Помислих, че си Джули.“ Тя отново изтръпна.

– Но той не го мисли – каза Крейн, като я наблюдаваше внимателно. – Просто се е побъркал от ревност. Би казал всичко, за да провали щастието ни. Не се страхуваш, нали? Скъпа моя, не би могла да се страхуваш от мен?

Тя погледна в лицето, на което бе изписано само нежност и доброта и хвана ръката му.

– Не, не се страхувам от теб – каза бързо тя. – Няма да повярвам на нито една негова дума и ако ти наистина искаш да ме убиеш – направи

го. – Тя изведнъж протегна ръце и каза с треперещ глас: – Толкова много те обичам, Ричард. Можеш да направиш с мен каквото си поискаш – само, моля те обич ай ме поне малко.

„Невероятно – помисли си той. – Това момиче въобще няма акъл в главата си. Къде, по дяволите, се е научила да дрънка такива глупости?“ Но той хвана лицето ѝ с две ръце, наведе се напред и я целуна по устните.

За миг тя се поколеба дали не трябваше да устои на изкушението да му се отдаде. Спомни си за майка си, отново усети ударите на камшика, който бе врязъл в съзнанието ѝ мисълта, че прелюбодеянието е непроситим грях. Опита се да стегне тялото си, да отвърне глава, да се отдръпне. Усети как дебелите пръсти се плъзнаха по гърба ѝ и се спряха на хълбоците ѝ. Твърдите пръсти се впиха в нейните и сякаш изсмукаха силите ѝ. Омаломощена, тя се отпусна в ръцете му. Сега той я държеше здраво, едната му ръка бе на коляното ѝ, а с другата здраво притискаше здраво кръста ѝ. Тя беше безпомощна в силната му прегръдка и не знаеше какво ще направи той след това, но инстинктивно чувстваше, че това е само началото на върховно блаженство. После изведнъж ѝ се стори, че нещо не е наред, че устните му вече не притискат нейните. Ръката му бе вдигната от коляното ѝ, а здравата, топла прегръдка на кръста бе отпусната. Тя имаше чувството, че той я оставяше да падне, че се отдалечаваше от нея.

Тя отвори очи и го погледна с болка и укор. Видя, че той я гледа напрегнато и сякаш не я вижда или бе забравил за нея и когато тя го погледна, той се намръщи, сви устни и вдигна предупредително пръст, за да я накара да мълчи.

Разочарованието ѝ се смени с тревога.

– Не говори – каза той, с устни близко до нейните. – Има някой навън. Чух звук – като че ли някой пълзеше към вратата.

Объркването и изненадата в погледа ѝ се смениха с ужас. Пръстите ѝ сграбчиха китката на Крейн.

– Пълзи? – произнесе тя само с мърдане на устни, без да издава звук.

Той кимна, послуша се, и постави ръка върху устните ѝ.

– Ще отида да видя – каза той тихо. – Не се плаши. Няма да позволя на някой да те нарани.

– Не – смутолеви тя под ръката му, с широко отворени от ужас очи. – Не трябва! Може да пострадаш...

Той се отдръпна нетърпеливо, изправи се и с две бързи, тихи

крачки стигна до вратата. Опря ухо о вратата и се послуша. Грейс го наблюдаваше и изведнъж си помисли колко опасен и страшен изглеждаше, застанал там, неподвижен и напрегнат.

Тя се изхлузи от шезлонга, пристъпи няколко крачки напред, спря и продължи да наблюдава.

Крейн внимателно завъртя дръжката и откряна вратата. Той надникна в антрето и се скова.

С ръка на устата, Грейс се приближи до него. Сърцето и биеше толкова силно, че имаше чувството, че ще се пръсне. Крейн протегна ръка и хвана китката ѝ, дебелите, топли пръсти я успокоиха. Той откряна още малко вратата и посочи към антрето.

Елис беше на пода. Беше намерил телефонния указател на масичката в антрето и сега трескаво прелистваше страниците му, с треперещи пръсти. Беше прежълтял. Косата му лъщеше от пот, пижамата в черно и златисто бе прилепнала по слабия му гръб и Грейс виждаше неравните очертания на гръбначния стълб, подобни на редица от безформени мраморни топчета.

Крейн, който все още държеше Грейс за китката, го наблюдаваше, видя как махна победоносно с ръка, сякаш бе открил това, което търсеше, после бутна настрана телефонния указател и посегна към телефона.

Подобно на огромна, безшумна котка, Крейн се промъкна край него и взе телефона от ръцете му, точно когато Елис се канеше да вдигне слушалката.

– Не трябва да ставаш от леглото – каза меко Крейн и се усмихна.

Елис остана за миг неподвижен, изтръпнал от страх и почервенял от яд. После изведнъж нададе вик като на агонизиращо животно, сграбчи Крейн за глезените и заби нокти в месото. Наведе глава и се опита да ухапе крака на Крейн и за малко да успее, но той бързо сграбчи китката на Елис и без усилие отскубна пръстите му от глезените си. Изви ръцете зад гърба му, коленичи и се взря в лицето му.

– Скъпи приятелю – каза той със суров тон, – какво ти става?

Държиш се като побъркан и плашиш Грейс.

– Върви по дяволите! – извика яростно Елис, без да може да помръдне, безпомощен в желязната прегръдка на Крейн. – Пусни ме! Ще те убия за това. Няма да я докоснеш. Няма да ти позволя.

Крейн погледна през рамото си към Грейс и вдигна рамене, като срещна изумения ѝ поглед.

– Виждаш ли какво имах предвид? – каза той. – Или е побъркан, или наистина е много болен. Какво според теб трябва да направя с него?

Когато Грейс застана в светлината, Елис се обърна към нея.

– Той ще те убие – каза той възбудено. – Послушай ме. Той ми се похвали какво ще направи с теб. Единственият ти шанс е да изчезнеш оттук веднага. Ще те убие, както е убил другата жена. Той е луд. Не разбираш ли... убива просто за удоволствие.

Грейс коленичи край него и го погледна със съжаление.

– Болен си – каза тя нежно. – Не трябва да се напрягаш. Той няма да ми стори зло. Та нали се обичаме. Моля те, не говори такива лоши неща.

– Истина е – каза задъхано Елис, вече губейки контрол. – Мисли да те убие, доверчива малка глупачке. Остави ме мен! Бягай! Махай се! Той е убиец. Не разбираш ли?

Грейс потрепери от дивия му, отчаян поглед.

– Защо си толкова зъл и говориш такива неща? Той ме обича...

Елис се нахвърли върху Крейн.

– Гадна свиня – изхлипа той истерично и изведнъж рухна. Разплака се. Сълзи започнаха да се стичат по хлътналите бузи. – Ти я подмами и тя ти повярва, но няма да го направиш. Ще ти попреча по някакъв начин. Няма да я нараниш. Заклевам ти се, че няма.

– Хайде стига приятелче – каза Крейн успокоително. – Връщай се в леглото. Никоой никого няма да нарани. Сънувал си някакъв кошмар. Ти си болен и изморен. Ще се погрижа за теб. Хайде в леглото.

Без да изпуска здраво стиснатата китка на Елис, Крейн го вдигна на ръце.

– Ще бъда много внимателен – каза той. – А ти не се безпокой за Грейс. Всичко ще е наред. Ще я направя много щастлива.

Когато той го понесе през антрето, Елис извика на Грейс:

– Бягай, глупачке, бягай!

– Няма да избяга – каза тихо Крейн. – Каза, че ще направи всичко за мен. В кърпа ми е вързана, Кушман. Не си хаби силите на вятъра.

Елис се изплю в лицето му.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Грейс изведнъж се сепна в съня си. Сънуваше, че Крейн влиза в стаята ѝ и се люби с нея. Тя бе изпаднала в екстаз, държеше го в прегръдките си, усещаше допира на лицето и тялото му. Силните пръсти галеха шията ѝ, тръпки лазеха по тялото ѝ от възбуда. Но изведнъж

пръстите му се вкопчиха яростно в гърлото ѝ и я задушиха. Тя с ужас разбра, че някак-си, на мястото на Крейн, се бе появил Елис, чието подло личице бе изкривено от злоба, а ръцете му се опитваха да спрат дъха ѝ. Точно в този момент тя се събуди, сърцето ѝ биеше силно, страхуваше се дори да отвори очи.

Остана така известно време, после напълно разсънена с облекчение осъзна, че това бе само сън. Изправи се и погледна фосфоресциращия часовник на масичката край леглото. Беше два без петнадесет.

Все още напрегната, тя огледа познатата стая. Преди да си легне, бе дръпнала пердетата и в осветената от луната стая виждаше очертанията на мебелите и слабия отблясък на огледалото.

След като се увери, че няма нищо легна отново, сгуши се в леглото и затвори очи. Но ударите на сърцето ѝ не се успокояваха. Продължаваха да е напрегната.

Какво ужасно създание е този Елис, мислеше си тя. Всичко разваля. Крейн едва успя да го върне на леглото и да му даде приспивателно. Беше толкова мил и добър с Елис. Дори мекушавата Грейс се чудеше на добрината на Крейн.

– Ще остана при него – каза той на Грейс. – Ти си лягай. Съжалявам скъпа, но толкова много нощи има пред нас. Трябва да бъдем търпеливи – и той я взе в ръцете си, придърпа я и я целуна.

Тя си легна и остана будна, като се чудеше какво ли става в стаята на Елис. Разбира се, нищо не се чуваше и към полунощ, без да я свърта вече в леглото, наметна един копринен халат върху пижамата в оранжево и червено и излезе от стаята.

Стаята на Елис се намираше на другия край на коридора, вратата беше открената и вътре светеше. Тя се промъкна и надникна вътре.

Крейн се бе излегнал, с отметната назад глава, в един голям фотьойл, с цигара в уста. Сякаш изследваше заплетените орнаменти по тавана или просто беше унесен в мисли. В момента, в който тя се появи, той рязко се обърна, целият напрегнат, но след като я видя се успокои, направи ѝ знак да мълчи, стана от стола, отиде бързо при нея, внимателно я избута в коридора и затвори вратата.

– Спи – каза той тихо. – Горкият, съвсем е изтощен. Нали виждаш колко е истеричен, сигурно е от треската. Ако до утре сутринта положението му не се подобри, ще трябва отново да извикам д-р Сафки.

– Трябва ли да оставаш при него? – попита Грейс.

– Да, така мисля. Малко е откачен и ако се събуди и види, че е сам, може... всъщност не знам какво може да направи.

Побиха я тръпки.

– Но не си ли изморен? – попита тя, като докосна леко ръкава му. –
Защо не опиташ да поспиш?

Той се усмихна.

– Чувствам се добре. Нямам нужда от много сън. А ти се връщай в леглото. – Сега, след като бе свалила мазилата от лицето си, той с изненада откри, че тя е едно доста привлекателно малко същество, в копринен халат, с разпуснатите коси и леко зачервеното лице, все още затоплено от възглавницата.

– Хайде, ще те сложа в леглото. – Той я взе на ръце. „Лека е като перце, помисли си, но има чудесна фигурка. Дали да не оставя оня грубиянин за малко?“ Но той устоя на изкушението. Ако Елис се събуди и види, че никой не го пази, може отново да се добере до телефона и тогава всичко щеше да се провали. Не, утре ще се отърва от него, щеше да го прехвърли на Сафки и тогава можеше да отдаде цялото си внимание на това малко девойче – можеше да се окаже по-забавна, отколкото си мислеше отначало.

Той я занесе до стаята ѝ и я постави на леглото.

– Хайде, махай халата и в леглото. Ще ти донеса нещо за пиене. Сега трябва да спиш, иначе утре ще бъдеш изморена.

Той излезе и Грейс, след като отново се мушна в леглото, усети нов прилив на чувства към него. Никой не можеше да бъде по-мил от него, помисли си тя. Как можеше Елис да говори такива неща?

Той ѝ даде чаша чай и приспивателно.

– Ще ти помогне да заспиш – каза той, като се обърна към вратата. – Връщам се при пациента си. Приятни сънища, скъпа.

Тя спа, но след като се събуди от кошмара, разбра, че няма да може да заспи отново. Лежеше в полумрака, мислеше за последните дни и не можеше да повярва за промяната в живота си. Всичко беше като в приказките, мислеше си тя и ако не беше Елис, сега Крейн щеше да лежи до нея. Изведнъж изпита силна омраза към Елис – той бе причината за всичко. Пречеше на щастието им. Защо не се оправя по-бързо и не се махне? Беше сигурна, че докато той не си отиде, те не можеха да започнат нов съвместен живот.

Изведнъж ѝ се прииска да види Крейн отново, измъкна се от леглото и тихо се приближи до стаята на Елис. Там все още светеше, но когато надникна през откритата врата, с изненада видя празното голямо кресло.

Поколеба се дали да се върне да си вземе халата, после реши да

надникне в стаята. Промъкна се тихичко в стаята и срещна разтревоженния поглед на Елис. Веднага, щом видя, че той е буден, а Крейн го няма, тя бързо се отдръпна назад.

– Не си отивай – каза умолително Елис, без да се помръдва. – Моля те, влез. Трябва да говоря с теб.

Тя го погледна иззад вратата.

– Не искам да говоря с теб – каза Грейс и изведнъж ѝ стана студено. – Връщам се в леглото. – После попита: – Къде е той?

– В градината – каза тихо Елис. – Помисли, че съм заспал. Знаех, че по някое време ще излезе, затова зачаках, престорих се на заспал. Отиде да зарови полица.

– Какво имаш предвид? – попита стресната Грейс.

– Един полицай беше тук тази вечер – каза Елис, като говореше бързо, сякаш се страхуваше, че всеки момент можеха да го прекъснат. – Онзи, който те гонеше по игрището. Казва се Роджърс. Беше тук и ме видя. Погледна през прозореца.

– О – извика Грейс и прикри уста с ръка. – Видя те? Тогава той... – гласът ѝ секна и тя не успя да доизкаже мисълта си.

– Да, видя ме, но Крейн го забелязал, когато пълзял по тревата. Разбрал, че ченгето отива да извика помощ, за да ни арестуват и го убил.

За миг Грейс спря върху него изумения си поглед, после пламна.

– Няма ли край лъжите ти? – възкликна тя с яд. – Първо твърдиш, че Ричард иска да ме убие, а сега пък – че убил полица. Как можеш? Мислиш ли, че ще ти помогнат тези лъжи? – каза тя, като кършеше ръце, и продължи. – Ричард каза, че си бил влюбен в мен. Съжалявам, но аз не мога да те обичам. С тези лъжи само ме караш да те мразя. Не мога да те обичам. Аз принадлежа на Ричард. Не можеш ли да разбереш това? – Тя пристъпи напред, като забрави от вълнение, че беше само с една полупрозрачна пижама. – Моля те, престани да говориш тези ужасни неща. Не ти вярвам. Никога няма да ти повярвам.

– Убил го с ножа – със същия, с който убил Джули Брюър – каза Елис, като я наблюдаваше внимателно. – В момента го зарива в градината. Ако не ми вярваш, излез и виж – хвани го на място и след това изчезвай, спасявай живота си. Мен ме остави. Не ме интересува какво ще ми се случи – вече съм отписан. Искам теб да спася.

– Но Джули се е самоубила – извика Грейс и плесна с ръце. – Как можеш да говориш такива неща? Той ми разказа как е станало всичко и аз му вярвам. Не вярвам на нито една твоя дума. Ти си зъл!

– Но на мен също ми каза – продължи Елис, като ѝ махна с ръка да

мълчи. – Той стоеше тук и се хвалеше. Той не е наред. Призна си го. Интересувал се от смъртта на жените. Така казва. Сафки знае, но не може да му попречи, защото Крейн го държи в ръцете си. Крейн довел Джули тук и я убил. Сафки се изгърсил точно когато Джули умираше. Попитай него, ако не ми вярваш. Затова Крейн ни прибра. Защото ти му трябваш. Утре ще се отърве от мен. Ще ме прати при Сафки и ти ще бъдеш в ръцете му. Когато му омръзне да се забавлява с теб, ще те убие.

– Как можеш да измисляш такива лъжи? – попита Грейс с яростна нотка в гласа си. – Не мога да те слушам. Не ти вярвам. Никой няма да ти повярва.

– Той казва, че си невероятна, неповторима. Смята, че си прекалила с евтините книжки и филмите. Мисли, че си побъркана. Нарича те мърла и ще се жени за дъщерята на някаква важна клечка с много отличия.

Грейс се извърна с отвращение.

– Сигурно си се побъркал – каза тя. – Мразя те. Да не си посмял да ми говориш повече. Писна ми от теб и ще кажа на Ричард, че въобще не искам да се доближавам до теб.

Елис вдигна свити юмуци. Безнадеждно беше. Скрегър беше единственото му спасение. Той беше открил името на Скрегър в телефонния указател и тъкмо щеше да му звъни, но Крейн му попречи. Само да се добере отново до телефона, може би щеше да я спаси.

– Добре, ако щеш вярвай – каза той, като съдържаше гласа си. Ще те спася, въпреки упорството ти. Но иди в градината. Ще го видиш там. – После той изгуби самообладание и яростно й се развика. – Дано това те убеди, глупава, малоумна, доверчива уличице!

Тя веднага излезе от стаята, но навън се спря и отново се върна.

– Ще изляза – каза тя тихо – но само защото чувствам, че той има нужда от мен. Но на теб не ти вярвам и затова ще те заключа – и тя извади ключа от ключалката и го пхна от другата страна на вратата.

Елис се опита да се надигне, с изкривено от ужас и бяс лице.

– Недей – извика той. – Не ме заключвай. Трябва да използвам телефона. Необходимо е.

– Ричард не иска да ползваш телефона – каза тихо Грейс, затвори и заключи вратата зад себе си.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Голямата, пълна луна обливаше градината със светлина. Нямахте

никакъв вятър, въздухът беше горещ и неподвижен: беше една тиха, прекрасна лятна нощ.

Грейс застана на стъпалата и огледа моравата, като се надяваше да зърне Крейн, но не го видя. Не забеляза и нещо да помръдва из огромното тревно пространство, нито в дългите, добре подредени цветни лехи, осяяни с летни цветя. Нощният въздух бе напоен с уханието на цветята, а в далечината, върху високата тухлена стена, която ограждаше градината, лаврите и рододендроните хвърляха черни потайни сенки. На ляво от къщата се намираще гъст шубрак от вечнозелени растения и ели. Ако Крейн наистина беше в градината, както казваше Елис, той трябваше да е някъде там, реши Грейс, след като огледа откритото пространство пред себе си. Тя се върна в антрето, отвори шкафа и взе едно леко палто, което бе забелязала там през деня. Наметна го, затвори входната врата и бързо прекоси ливадата в посока към шубрака.

Тя излезе да срещне Крейн не защото повярва на думите на Елис, а просто не желаше да остава повече сама с него в къщата. Искаше да открие Крейн, да чуе успокоителните му думи, да му каже какво ѝ бе казал Елис, да го помоли да се отърват от него, преди да е помрачил щастieto им.

„Колко е зъл! – мислеше си тя с яд. – Как може да измисля подобни истории?“ Дълбоко в себе си, въпреки че не искаше открито да си го признае, тя бе най-вече изумена от думите на Елис, че Ричард щял да се жени за дъщерята на някакъв важен човек. Беше уверена, че това е една жестока лъжа, измислена, за да я нарани, но лъжа или не, тя се почувства нещастна. Ричард трябваше да се ожени за достойна за него жена – не крадла, престъпничка. Искаше да му каже, да го помоли да помисли още веднъж и, разбира се, се надяваше, че той ще ѝ каже, че не желае никоя друга, освен нея.

Когато стигна до дървената порта, която водеше към шубрака, тя се спря. Там беше тъмно и тя съжали, че не беше взела електрическото фенерче. Следобеда бяха минали по този път с Крейн. През деня това бе едно прекрасно местенце – високи дървета ограждаха тесните пътеки, цветни храсти украсяваха голямото естествено езеро в средата на шубрака. Отвъд езерото имаше малка долчинка, която, по думите на Крейн, през пролетта е осяяна с диви зюмбюли и нарциси. Долчинката продължаваше в тясна, криволичеща пътека, която се губеше в гъста гора. Когато стигнаха до тази пътека, той се бе обърнал и бе казал, че са стигнали достатъчно далеч.

Тя се чудеше къде ли е той, надяваше се, че ще го открие по

някаква светлина. Тъй като беше глуха, въобще не ѝ дойде на ум да го вика.

Мина през портата и потъна в мрака. Краката ѝ следваха добре утъпкания път и винаги, когато се отклонеше от него, тя се препъваше в дебелия килим от трева, спираше, връщаше се на пътя и продължаваше.

Вървя така известно време, сред пълен мрак, и колкото повече се отдалечаваше, толкова повече започваше да се тревожи (Да не би да е изгубила пътя? Да не би да се въртеше в кръг?) Тя спря, наоколо цареше мрак и тишина. Погледна нагоре. Високо над дърветата видя бледата светлина на луната, която проникваше през гъстия листак. Погледна назад-видя само мрак, погледна напред, на дясно, на ляво – отново непонищаем мрак.

Изведнъж усети, че се задушава и изпада в паника, но успя да се съвземе и продължи. Ричард беше някъде напред мислеше си тя упорито. Скоро няма да бъде сама. После двамата лесно ще открием пътя за връщане.

След малко стигна до езерото, което на лунната светлина изглеждаше като блестящо огледало, застана край неподвижната вода и погледна към долчинката, с надежда да го види, но от него нямаше и следа.

Долчинката представляваше едно черно петно от дървета и храсти и тя се поколеба дали да продължи или не – може би трябваше да седне край езерото и да го изчака да се върне, но се сети, че една пътека заобикаляше край езерото и че той можеше да мине по дългия път и да я не види. Реши да продължи.

Изчака за миг, като се надяваше, че той може да се появи. Имаше нещо страшно в пътеката пред нея, като че ли нямаше връщане назад. Плашеше я. Чудеше се дали по дърветата не висяха прилепи, които можеха да паднат върху нея, дали насреща ѝ нямаше да излети някой бухал, чиито огромни кръгли очи щяха да присветкат с раздражение. Тя се загърна още по-добре в палтото и тръгна бавно към долчинката.

Земята потъваше под краката ѝ и тя вървеше с усилие, като забиваше пети в покритата с мъх пътека. Сякаш някакви невидими ръце я бутаха напред. Два пъти тя спря, поколеба се и погледна назад към езерото, където искаше да се върне, но всеки път продължаваше напред, решена да открие Крейн. Освен това осъзнаваше, че няма да има смелост да посрещне мрака на връщане.

В долчинката тя отново спря. Лунната светлина проникваше през дърветата и осветяваше мекия килим от трева, виещите се рози, дивите орхидеи и рододендроните, които цъфтяха там.

Дори през нощта това място беше очарователно и то ѝ вдъхна кураж да продължи. Тя мина през долчинката и стигна до криволичещия път, който водеше към гората. В началото на пътя тя спря, разтревожена. Може би той въобще не е там, помисли си тя. Заслужаваше ли си да продължи? Беше като дете от приказка, което току що щеше да навлезе в една гора, пълна със странни създания, вещици и дракони. Чувстваше се малка и беззащитна край високите дървета, но след кратко колебание реши да продължи, въпреки че вървеше много бавно, готова да отстъпи при всяко помръдване в храсталака.

Нищо не я стресна и тя продължи да върви, докато в един момент, след като погледна назад, разбра, че бе изцяло погълната от гъстата гора и изведнъж ѝ дойде на ум, че може да е навлязла в дълбок тунел и да се намира на мили под земята. Тя изпадна в паника и се свлече на земята, вцепенена от ужас, с разтуптяно сърце.

Остана да лежи известно време върху меката, покрита с мъх земя, като се опитваше да се съвземе. Трябва да се върна, помисли си тя. Държеше очите си затворени, и ѝ се струваше, че по този начин се изолира от ужаса, който я дебнеше наоколо. „Няма от какво да се страхувам – каза тя полугласно. – Трябва само да се върна по стъпките си при езерото и да остана там, докато Ричард дойде да ме потърси. Трябва да се върна при езерото.“

Но когато отвори очи и видя, че наоколо все още цари горещ мрак и тишина, отново я обзе страх. Тя се изправи с усилие, направи несигурна крачка напред и спря. В далечината, точно пред нея, видя слаб отблясък на светлина. Отначало не можеше да повярва на очите си, но след като погледна отново, разбра, че не се бе излъгала.

Моментално страхът я напусна. Ричард беше там. Добре бе постъпила, че дойде. Каква глупачка беше – да се страхува. Тя забърза напред и с всяка стъпка се приближаваше до светлината.

След като мина завоя, тя видя на стотина метра пред себе си, по средата на пътеката, един фенер, но никой не се виждаше наоколо – никакъв Ричард.

Отиде до фенера, вдигна го и се огледа – държеше го над главата си и се опитваше да види по-надалеч отколкото достигаха ярките му лъчи.

Усети някаква опасност – но вече не се страхуваше за себе си, а за Ричард. Сигурно нещо му се е случило, помисли си тя обезумяла. Може би се бе подхлъзнал и наранил и едва бе успял да допълзи до храсталака, преди да изгуби съзнание.

На светлината на фенера тя виждаше колко диво и самотно е това

място. Гъсти храсти ограждаха пътеката, огромни чворести столетни дървета бяха надвиснали заплашително над нея, клоните им достигаха на сантиметри от главата ѝ. Тревата беше висока и заплетена, бурени, коприва и бръшлян задушаваша храсталака.

Тъкмо се канеше да извика, когато видя нещо, което спря дъха ѝ. От един храст се подаваше мъжки ботуш.

– Ричард! – изпищя тя и се втурна напред. – Ричард! Наранен ли си? – и тя коленичи и надникна под храста. Видя крачол и една ръка, протегна се и хвана ръката. Но в момента, в който допря до нея пръстите си, разбра, че се докосва до мъртва плът и бързо я отдръпна, тялото ѝ рязко отскочи назад, сърцето ѝ спря за миг.

В първия момент не можа да осъзнае ясно какво бе открила. Тя стоеше коленичила край ръката, вцепенена от ужас. Изведнъж ѝ стана ясно, че Ричард е мъртъв, изпищя неистово, скочи на крака и се впусна обезумяла по пътеката, навътре в мрака.

Виковете ѝ отекнаха в гората – объркаха птиците, стреснаха лисиците в дупките им, но тя дори не осъзнаваше, че пици.

По средата на пътя се усети, че се бе втурнала сяпво в мрака, спря и погледна назад към отдалечената светлина на фенера. Трябва да го вземе и да потърси помощ. Ричард беше мъртъв! Сега нищо нямаше значение. Не можеше да го оста-ви там. Трябва да каже на някого. Трябва да намери някой, който да го занесе до къщата. Сафки! Разбира се! Сафки трябва да ѝ помогне.

Като ридаше като обезумяла, тя се върна по стъпките си, понечи да вдигне фенера и замря. Остана полуприведена над него, със свито сърце, скована от страх.

Точно пред нея нещо мръдна – една неясна сянка сякаш израстна от земята и се извиси над нея. Странни, котешки очи, проблеснаха на светлината.

Тя не смееше да помръдне или да издаде някакъв звук. Остана вкаменена – подобно фигура, издялана от камък.

Крейн излезе от храстите, хвана я за раменете, придърпа я към себе си и се загледа в безжизнените ѝ очи.

– Боя се, че те изплаших – каза той нежно и се усмихна. – Толкова съжалявам, скъпа.

Тя сграбчи с две ръце палтото му, усети как вътре в нея нещо се надига и студена вълна от пот обля тялото ѝ. Коленете ѝ се подкосиха и ако той не я държеше здраво, тя щеше да се свлече. Изгуби съзнание и безчувствена пропадна в някаква тъмна пропаст.

Той все още я държеше, когато тя се съвзе. Лежеше на земята, главата ѝ бе облежната на коленете му, а той държеше ръцете ѝ.

Тя го погледна, видя познатото мило, весело изражение в очите и въздъхна с облекчение.

– Мислех, че си мъртъв – каза тя и се разплака. – О, Ричард, така се изплаших.

– Разбира се, че ще се изплашиш, скъпа – каза той, като галеше ръцете ѝ. – Не трябваше да идваш в гората. Защо дойде?

– Имах нужда от теб. Елис говореше такива отвратителни неща... – Изведнъж тя рязко се надигна и сграбчи рамото му. – Този мъж! Той е мъртъв! Мислех си, че си ти!

Крейн я привлече към себе си.

– Не се плаши – каза той. – Не исках да знаеш.

Тя си спомни думите на Елис: „Крейн го забелязал, когато пълзял по тревата. Разбрал, че отива да извика помощ, за да ни арестува и го убил.“

– Това полицаят ли е? – попита тя, като го гледаше ужасена.

Крейн кимна.

– Убил си го? – каза Грейс, като го сграбчи за ръкава и го разтърси. – Убил си го?

Сега погледът му беше напрегнат.

– Елис ли каза това?

– Да. – Ръката ѝ несъзнателно продължаваше да разтърсва ръкава му.

– Беше нещастен случай – каза Крейн. – Просто исках да те спася. Всъщност не го убих аз. Той гледаше в стаята на Елис. Ти също беше там. Видях, че ви разпозна и двамата. Допълзях до него и го ударих по главата. Но когато той падна – държеше нож в ръката си (може би искаше да отвори прозореца с него) – се намуши на него.

– Ти го удари? – ахна Грейс.

– Мислех, че ще имаме време да избягаме – каза Крейн. – Никога няма да си простя. Но го направих заради теб, скъпа. Не можех да поне-са мисълта, че могат да ни разделят. Не го ударих силно..., но той падна върху ножа.

Тя веднага му повярва, обвини ръцете си около него и го придърпа към себе си.

– Ти си толкова добър към мен – изхлипа тя. – Не знам как мога да ти се отплатя. Има ли нещо, което не би направил за мен?

Той се ухили зловещо в мрака, прокара пръсти през косата ѝ, после

вдигна лицето ѝ за да може тя да види какво ще ѝ каже.

– Ще го зароя. Тъкмо копаех гроб, когато чух писъците ти. Никога няма да го открият в тази гора. Единственото, което трябва да направим, е да удържим на позицията си. Утре ще се отърва от Елис, а после двамата с теб може да се махнем от страната – да отидем в Швейцария или Америка.

– Но, те ще го открият – каза тя, ужасена. – Винаги става така.

Той леко я отблъсна от себе си.

– Не се плаши. Довери ми се – каза той. – А сега чакай тук, докато го зароя. Няма да се бавя.

– Аз трябва да ти помогна – отвърна тя. Побиха я тръпки. – Аз съм виновна, не мога да те оставя да го направиш сам.

Той махна леко с досада, но тя не забеляза.

– Моля те, остани тук – каза той, с лека нотка на раздражение. – Мога и сам и не искам ти да си наблизю.

Той тръгна, а тя остана с фенера и чака много дълго. Седеше на тревата, държеше в ръце главата си и не можеше да повярва, че се бе случило това ужасно нещо. Той бе убил човек! Бе го направил, за да я спаси. Тя беше виновна и сега той бе в опасност.

Тези мисли се въртяха в главата ѝ, докато той се върна. Тя случайно вдигна поглед и го видя как излиза от мрака и върви по пътеката към нея. По обувките и панталоните му имаше кал. Ръцете му също бяха кални.

Тя скочи на крака, но се спря. Имаше нещо странно в погледа му, което я плашеше. Той се доближи до нея и я хвана. Тя бе изненадана от грубостта му и от тежкото му дишане. Той дръпна палтото ѝ, почти го свлече от нея, после рязко я привлече към себе си, хвана брадичката ѝ с калната си ръка и вдигна лицето ѝ към своето.

Тя разбра от погледа му какво възнамеряваше да направи и извика:

– О, не! Моля те, не тук! – но той сякаш не чу и впи устни в нейните.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Крейн стоеше край отворения прозорец в трапезарията, с ръце в джобовете, намръщен и замислен. Къщата беше странно тиха, а в градината нищо не трепваше под горещото пладнешко слънце.

Грейс се къпеше. Тя бе спала до късно и той не я бе виждал от

предишната нощ. Той я чу да влиза в банята само преди няколко минути и се чудеше как ли се чувства тя в момента, дали щеше да му създаде неприятности.

Беше ходил да види Елис, чиито малки, сурови очички нито за миг не се преместиха от лицето на Крейн: отмъстителни, злобни очи. Той нищо не продума, въпреки че Крейн се бе опитал да завърже някакъв разговор и след като загуби търпение, го остави. После се бе опитал да се свърже със Сафки, но никой не отговори и там. Това го бе подразнило, защото му се искаше незабавно да се отърве от Елис. Изведнъж му дотегна и от Грейс, и от Елис, искаше бързо да приключи и с двамата.

Огромните ръце в джобовете се свиха в юмурици. Довечера щеше да очисти Грейс и да я зарови до Роджърс и Джули, далеч в самотната гора. При тази мисъл кръвта му закипя, обзе го старото, добре познато чувство, което притъпи всички останали чувства и мисли.

Но първо трябваше да се отърве от Елис, и той се отдръпна от прозореца, с намерението да позвъни отново на Сафки, но някакво движение привлече вниманието му. Той отново погледна през прозореца и сърцето му замря.

От мястото му се виждаше цялата пътечка, която стигаше до големите дървени порти. Пред вратата бе спрял старомоден „Ролс Ройс“, от който слезе генерал-майор сър Франклин Стюард, каза нещо на шофьора, отвори вратите и бавно тръгна по пътеката.

За миг Крейн изгуби самообладание. Целият преbledня и краката му се подкосиха. Какво искаше старият? Не бе идвал насам от месеци – а и в този час? Дали Джеймс беше ходил при него? Подозираха ли нещо? Беше ли объркал нещо?

Крейн бързо се съвзе. Не, нищо не бе объркал. Бе прекалено умен, не бе допуснал никаква грешка. Беше изиграл Джеймс и сам се държеше като глупак. Нямахше за какво да се тревожи. Старият сигурно искаше нещо или може би, тъй като не го бе виждал от няколко дена, бе решил да се обади. Възвърна увереността си. Дори преживяването можеше да се окаже вълнуващо, ако изиграеше картите си както трябва. Щеше да е забавно да забавлява началника на полицейския участък, докато крие в дома си известен ренегат и една търсена затворничка – това щеше да бъде и проверка за нервите му, но първо трябваше да скрие и двамата на сигурно място.

С бързи крачки, той отиде до банята, отвори вратата и влезе. Грейс точно пристягаше халата си. Косата ѝ беше омекнала от парата на горещата вода, а изчистеното от всякакъв грим лице изглеждаше младо и

невинно. Но под очите ѝ имаше тъмни кръгове и изглеждаше уморена, сякаш не бе спала добре.

Когато Крейн влезе, тя леко се отдръпна, изчерви се и отмести очи.

Той я сграбчи за ръката и я издърпа към себе си.

– Слушай внимателно – каза той. – Началникът на полицейския участък идва по пътеката. Не знам какво иска, но съм сигурен, че не знае, че ти и Елис сте тук. Иди при Елис и остани там. Заключете се отвътре. – Бутна в ръцете ѝ една ловджийска пушка, която бе свалил от закачалката в антрето. – Заплаши го с това, ако реши да прави номера. А сега, побързай.

Грейс едва не изпусна пушката. Разтрепери се и се притисна към него.

– Не смея – заекна. – Аз... страх ме е. О, Ричард, ами ако са ни открили?

– Отивай там и пази тишина – каза рязко Крейн. – Всеки момент ще дойде. Остави всичко на мен. Ще се оправя с него. Няма за какво да се безпокоиш, но накарай Елис да мълчи.

Той я избута от банята до вратата на Елис.

– Заклучи се отвътре и не гъквай – каза той, отвори вратата, набута Грейс вътре и я затвори зад нея.

Тъкмо когато се обърна, чу звънеца на входната врата и се ухили, като откри големите си, бели зъби.

„А сега – напред – помисли си той. – Това изкопаемо няма да ме изхитри. Ще се позабавлявам, само оня, лудият Елис, да не направи нещо. Няма да направи – успокои се той. – Доста е изплашен: прекалено високо цени жалкия си животец. Ако ме предаде, ще го обесят и той знае това.“

Крейн отиде до входната врата и я отвори.

– О, здравейте, сър – каза той и се усмихна приветливо. – Какво неочаквано удоволствие за мен. Влезте. Тъкмо е време да пийнем по нещо.

Сър Хю погледна замислено откритото, красиво лице. „Какво хубаво момче, помисли си той. Джеймс сигурно се е побъркал. Това момче не би посегнало и на муха. Е, по дяволите, май трябва да действам.“

– Как си Ричард? – каза той на глас, като се здрависаха. – Не съм те виждал повече от седмица. Какво става с теб?

„До тук добре, помисли си Крейн, като поведе госта към всекидневната. Стариият изглежда малко замислен (нещо необичайно за него), но се държи съвсем приветливо.“

– Опитвах се да си намаля хандикапа, сър – каза той и се засмя. –

Но не мога да слеза под три. Излизах на игрището почти всеки ден тази седмица. Надявах се да ви изненадам.

– Три, а? – каза сър Хю, избра един удобен стол и отпусна в него слабото си тяло. – Доста добре. Де да можех и аз да постигна три. Последният път в листа ми писаха някаква дванайсетица. Все пак си мисля, че дванайсет не е лошо за моята възраст.

– Мисля, че сте за шестица, сър – каза спокойно Крейн. Той се огледа за уискито, сети се, че го бе оставил при Елис и изпсува под носа си. Нямахте да му се отрази лошо една капка. Щеше да смаже малко и стария. Е, имаше шери. Отиде до барчето. – Джин или шери, сър? Съжалявам, но съм свършил уискито.

– Не, нищо не искам, благодаря – каза сър Хю. – Не обичам да пия преди обяд. Но ти си сипи нещо. Не искам да ти преча. – Той поглади тънката си брадичка и се почуди как да подхване неприятния въпрос.

– Аз също се отказвам – освен това преди обяд – каза Крейн, като си помисли, че щеше да е добре да запази трезвия си разсъдък. – Как са розите, сър? – поде бързо той, като усети колебанието на Хю. „Тежи му нещо, помисли си той. По-добре да поддържам разговора и да се опитам да го затрудня колкото се може повече.“

Щом стана въпрос за рози, лицето на сър Хю светна, но той се сети, че ако започнеш да говори за любимото си развлечение, никога нямаше да си свърши служебната работа. Така че устоя на изкушението да се похвали с достойнствата на Султаните на Занзибар и каза:

– Остави розите, Ричард, искам да те питам нещо. Значи той знае нещо, помисли си Крейн. Сега внимателно. Явно е нещо сериозно. Досега старият виннаги се хващаше на въдицата за розите. Какво ли ще последва?

– Да, сър? – каза той, като седна и запали цигара. Забеляза с раздразнение, че ръцете му не бяха много спокойни.

– Разбрах, Ричард, че си твърдял, че имаш омъжена сестра – някоя си г-жа Джули Брюър – започна сър Хю, като гладеше брадичката си и се чувстваше доста неловко.

Джеймс! Разбира се Джеймс бе докладвал на сър Хю. Сега трябва-ше много да внимава. Едно беше да каже на Джеймс, че има сестра друго – да го признае на сър Хю. Все пак, това беше бъдещият му тъст и Сара (тази студена, затворена красавица) щеше да иска да се запознае с която и да е негова сестра.

Изведнъж съжали, че бе казал на Джеймс, че Джули му е сестра. Беше постъпил прибързано и безразсъдно, без да предвиди евентуален

бъдещ развой на събитията. Все едно, сега нищо не можеше да направи, но как да излезеше от положението?

– Говорили сте с Джеймс – каза Крейн. – Какво е това, сър? Кръстосан разпит?

– Не, момчето ми, но съм обезпокоен. Джеймс ми съобщи една невероятна история, която засяга теб – каза сър Хю и реши, че ще е най-добре да играе с открити карти. Нямахме намерение да му поставя капани. Харесваше Крейн. Радваше се, че ще се омъжва за дъщеря му. Гордееше се със заслугите му от войната. Искаше син-студената му, прекалено образована дъщеря по-скоро го плашеше. Ако имаше възможност, с удоволствие би я заменил с Крейн. – Джеймс ми каза, че си твърдял, че Джули Брюър ти е сестра, но отишъл в Съмърсет Хаус и открил, че нямаш сестра.

„По дяволите, помисли си Крейн, не очаквах това.“ С усилие прикри тревогата си, но ръцете му изведнъж станаха влажни и студени.

– Потрудил се е като малка работна пчеличка – каза Крейн и се усмихна. – Май че успя да ме постави на място.

– О – бледосините очи се натъжиха. – По-добре да ми обясниш, Ричард. Не отричаш, че си казал, че ти е сестра.

– Разбира се, че не, сър – каза открито Крейн. – И разбира се, излъгах. Нямам сестра.

– Да, Джеймс е открил това. Каза ми, че тази Брюър е... ъ... – сър Хю се запъна, изкашля се и поклати глава. – Предполагам, че е знаел какво говори?

– Боя се, че да, сър. Тя е една от онези...

– И е живяла тук? – попита сър Хю, като не успя да прикрие ужаса си. – Такава жена? Но сигурно не е?

– О, не, сър – каза Крейн. – Не тук. Не – не бих поддържал контакти с такава жена.

– Честна дума, радвам се да го чуя – каза сър Хю и патетично въздъхна с облекчение. – Казах на тоя проклет глупак Джеймс, че не си такъв човек. – Изведнъж осъзна, че описаната от Джеймс ситуация все още не му беше разяснена и той запремига пред Крейн. – Но, по дяволите, тя е била тук. Представил си я на Джеймс като твоя сестра и си му показал картата ѝ за самоличност.

– Показах му картата за самоличност на Джули Брюър, сър, но момчето не беше Джули.

Сър Хю кръстоса, после отново изправи тънките си, дълги крака. Прокара ръка през плешивата си глава и се намръщи.

– Тогава коя, по дяволите, е била тя?

– Не мога да ви кажа това, сър – каза малко рязко Крейн. – Засяга репутацията на друг човек.

– Но трябва да ми кажеш – каза сър Хю, с леден глас. – Джеймс твърди, че момичето е Грейс Кларк, търсена от полицията.

Значи в края на крайщата не беше заблудил Джеймс, помисли си Крейн, изумен. Е, нищо. Сега щеше да заблуди сър Хю и ако успееше да го убеди, Джеймс нямаше да посмее да разследва по-нататък.

– Коя, сър? – попита той, като се престори на изненадан.

– Грейс Кларк – повтори сър Хю. – Може би си чел за нея във вестника.

– Мисля, че да. За онова глухото момиче? Но от къде накъде... искам да кажа, защо трябва аз... о, наистина сър, това е абсурдно.

– Сериозно е, момчето ми – каза строго сър Хю. – Трябва да ми обясниш. Трябва да разбере как е попаднала в теб картата за самоличност на тази Брюър и коя е другата жена, която живее тук?

– Но тя не живее тук – отвърна бързо Крейн. – Снощи си тръгна.

– Е, коя беше тя?

Крейн стана и започна да крачи из стаята.

– Това ме поставя в много трудно положение – каза той. – Нали не мислите, че тя е тази Грейс Кларк, сър? Как може да повярвате на това?

Сър Хю го наблюдаваше, озадачен. Момчето изглеждаше разтревожено. Явно нещо му тежеше. Можеше ли Джеймс да се окаже прав?

– Все още не си отговорил на въпросите ми, Ричард – каза рязко той. – Трябва да ми отговориш все пак, иначе ще бъда принуден да предам случая на началника, а знаеш какво означава това.

– Милостиви боже! – възкликна Крейн. – Това трябва да си остане между нас двамата, сър. Положението е много деликатно. – Престори се, че се колебае, после отново седна. Вече беше измислил историята. – Добре сър. Ще ви кажа. Няма да ви моля да приемате всичко това като поверителна информация, но се надявам, че след като чуете фактите, ще направите всичко възможно да потулите случая.

– Нищо не обещавам – каза сър Хю, като ставаше все по разтревожен. – Ако е полицейски въпрос, полицията трябва да бъде осведомена.

– О, разбирам, но това не засяга полицията. Първо да обясня за Джули Брюър – каза Крейн. – Когато бях в Биг Хил, сър, с моя ескадрон, запознах се с едно момче на име Рони Чедуик (Съжалявам за това, Рони, стари приятелю, по ще ме разбереш. Аз съм на тясно, а на теб нищо няма да ти стане-помисли Крейн). Направихме заедно няколко

въздушни операции и доста се оближихме, В деня, в който ни определиха да извършим нападението над Диепе, той ме помоли, ако нещо се случеше с него, да изпратя вещите на майка му. Разбира се, съгласих се и започнахме да се майтапиме, без да вярваме, че нещо може да се случи, но то се случи. Е, сър, като преглеждах вещите му, открих, че бе дал няколко пръстена на някакво момиче на име Джули Брюър. Това не ми направи впечатление, докато един ден нашият командващ офицер не получи писмо от майката на Рони, която питаше за пръстените. Командващият офицер прехвърли топката на мен и ми намекна, че ще е добре да поговоря с тази Брюър и да разбера защо Рони ѝ бе дал пръстените. Следващият път, когато отидох в града се отбих на посочения адрес и разбрах, че тази жена е проститутка. Разбира се, тя не искаше да върне пръстените, а пък аз не можех да пиша на майката на Рони и да ѝ обясня всичко. И така реших да ги откупя.

Сър Хю кимна. Леденото изражение бе изчезнало от погледа му и той отново изглеждаше почти щастлив.

– Много добре, момчето ми – каза той.

– Идеята беше добра, сър – каза скромно Крейн – но не се получи. Тя не искаше да даде пръстените преди да е получила парите. Когато ѝ дадох парите, тя каза, че не е имала време да вземе пръстените от банката и каза, че ще ми ги изпрати. Това беше абсолютно измъкване, но бе толкова опитна, че успя да ме заблуди. Отмъкнах ѝ картата за самоличност за един вид гаранция, но не получих пръстените, а и не мисля, че някога ще ги получа.

– Разбирам – каза сър Хю, като започна да му просветва. – Да му се не види, момчето ми, постъпил си чудесно. Знаеш ли, че жената е изчезнала?

– Така ли? – запита Крейн с престошена изненада. – Петстотинте ми лири отиват на вятъра. Какъв глупак съм бил да и се доверя. Може би полицията... не, по-добре да не замесваме полицията. Майката на Рони може да чуе нещо.

– Много трудно става – каза сър Хю и издуха шумно носа си. – Е, направил си каквото си можел и си се опитал да помогнеш на един стар приятел. Много добра постъпка, Ричард.

– Аз още не съм свършил, сър – каза Крейн, като се преструваше на смутен. – Предполагам, че ще бъдете също толкова доволен от мен като чуете цялата история.

– Да, да – каза сър Хю и лицето му се смрачи. – Е, продължавай момчето ми. Коя е тази жена, която е била тук? Искам да добавя,

Ричард, че за мен бе голям удар да разбере, че си бил сам с друга жена. Мислех, че си привързан към Сара.

– Разбира се, че съм, сър – каза бързо Крейн. – Повече от привързан. Както знаете, надявам се да се ожена за нея. Тази жена – нямаше нищо между нас, сър. Честна дума. Знам, че е прилично, но... може ли по-добре да започна от самото начало.

– С облекчение чувам тези думи, Ричард. – Бледосините очи го погледнаха въпросително. – Достатъчно си силен, за да намериш изход от трудното положение, нали?

– Надявам се, че е така, сър – каза Крейн и едвам се удържа да не се изхили. Това изкопаемо наистина беше невероятно. Точно като Грейс. – Е, сър, тук положението става деликатно – продължи той – и се колебае да... честно казано, сър, ще кажа само на вас. Става дума за лейди Синтия Кроубридж.

Сър Хю се стегна, изправи си в стола.

– Дъщерята на генерал Кроубридж? – попита той, леко засегнат.

– Да, сър. Знаете, че се развежда?

– Е, и какво от това?

– Влюбена е в един мой приятел, сър и не могат да чакат повече. Ако се разбере, това ще съсипе стария, сър. Знаете колко държи на строгите порядки и това би осуетило развода на Синтия. Предполагам, че донякъде вината е моя, но ми стана жал за тях. Предложих им да се срещнат в моя дом. Те прекараха няколко нощи тук. Прокурорът по бракоразводното дело ще вдигне голям шум, ако разбере.

– Предполагам – каза сър Хю, като потри главата си.

– Това наистина е безобразие, Ричард. Донякъде съжалявам, че ми каза.

– Знам, сър – каза той, прикривайки усмивката си, – но виждате сега в какво положение се оказах. Знаете колко е запалена Синтия по голфа – или може би не знаете. Все забравям, че не я познавате. Играе чудесно голф и малката глупачка ме последва на игрището, решена да направи няколко удара. Е, попаднала на Роджърс и си изкарала акъла. Помислила, че Роджърс ще я познае (снимката ѝ се появява в „Тетлър“ всяка седмица), а по това време тя, невинната, съкрушена съпруга, трябваше да бъде в Лондон при леля си. И хукнала. Роджърс тръгнал след нея, като решил, че тя е крадлата, която се е промъквала в клуба. Аз трябваше набързо да измисля нещо и затова казах, че е глуха и не го е чула, когато е извикал. Надявах се, сър, че ще замажа очите му, но съм се излъгал. Полицайте тук са изключително умни.

Сър Хю грейна.

– Честно казано – заяви той – това е невероятно. Много шум за нищо, а? И какво, по дяволите, да кажа на Джеймс? Той се е приготвил да ти сложи белезниците.

„Спечелих!, помисли си Крейн. Хлъзнах го“. Почувства такова облекчение, че избухна в смях.

– Не е ли смешно, сър – извика той. – Горкият стар Джеймс е помислил, че помагам на избягала престъпничка. Сър Хю се ухили глупаво.

– Да си призная, момчето ми, и аз малко се разтревожих. Е, няма да издаваме тайната. Генерал Кроубридж беше един от шефовете ми. За нищо на света не бих го разтревожил.

– Може би трябва да кажете на Джеймс, че сте обсъдили въпроса с мен и че сте останали доволен? Не е необходимо да му разказвате цялата история, нали сър?

– Не, разбира се, но един момент, Ричард, още не сме свършили. Джеймс взел отпечатъците на лейди Синтия. Знаеше ли за това?

Усмивката изчезна от лицето на Крейн и той кимна.

– Да, трябваше да направя нещо, защото, ако си спомняте, сър, Синтия веднъж посети Скотланд Ярд (надявам се, че старият няма да разпитва за това) и те взели на шега отпечатъците ѝ. Не знам дали са ги регистрирали, но ако са го направили и бяха казали на Джеймс коя е тя, всичко щеше да се провали, нали? Затова убедих Дафни да сложи своите отпечатъци върху часовника. Тя е добро дете и, разбира се, ѝ се отблагодарих.

– Много лошо за нея – каза сър Хю, изненадан. – Но разбирам защо ти си го направил. Всъщност, Ричард, постъпил си чудесно.

Крейн стана, отиде до барчето и сипа две големи шерита.

– Сега няма да откажете една чаша, нали сър? Мисля, че и двамата заслужаваме. Сега мога да ви кажа, че ужасно се притеснявах за цялата история и ми олекна, след като ви я разказах.

Сър Хю взе чашата и я погледна намръщено.

– Този Роджърс е изчезнал – каза той, като се сети изведнъж за Джеймс. – Джеймс казва... е, разбира се, сега звучи безсмислено.

Внимателно, каза си Крейн. Все още не си във от опасност.

– Роджърс е изчезнал – каза той, спря за миг и продължи. – Е, като се вземат предвид някои подробности, не съм изненадан.

– Подробности? – попита изумено сър Хю. – Какви подробности?

– Това отново не е моя тайна, сър, но мога да ви кажа. Като че ли

всички споделят тайните си с мен. Става дума за Дафни.

– Искаш да кажеш дъщерята на Джеймс?

– Да. Познаваме се добре. Идва при мен миналата седмица. Имаше неприятности. Беше забременяла от Роджърс.

– Боже мой! – ахна сър Хю, като за малко не изпусна шерито си.

– Аз говорих с Роджърс, но той се бе забавлявал и нямаше намерение да си плаща за това. Казах му, че ако не направи нещо до края на седмицата, ще ви докладвам за случая. Предполагам, че не са издържали нервите му и е изчезнал. Не мисля, че някога ще го видим отново, сър.

– И толкова по-добре – каза сър Хю с потъмняло от гняв лице.

– Не ни трябва такива мъже в полицията. Все пак ще трябва да го намерим. Не, във всеки случай, постъпил си правилно, момчето ми. Ами момичето? Какво ще каже горкият Джеймс?

– Въпреки съвета ми, тя го махна – както и да е, сър, сега е добре. Не трябваше да го прави, но вече е станало. Необходимо ли е да казваме на Джеймс? Ако кажете, че сте чули, че Роджърс е дезертирал и няма да правите повече разследвания, ще спестите много неприятности на стария. Направил е много за полицията, нали, сър? И ако му спестите страданията, ще постъпите великодушно. Обожава дъщеря си и ако разбере истината, това ще бъде голям удар за него.

Сър Хю изпи шерито си и стана.

– Ти си добро момче, Ричард, и аз се извинявам, че се усъмних дори и за миг в теб – каза той, като сложи ръка върху рамото на Крейн. – Ще станеш чудесен съпруг на Сара. Винаги мислиш за другите. И преди съм го забелязвал, а сега ще кажа това: в цялата тази тъжна история, ти си се държал като джентълмен. Гордея се с теб момчето ми.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Крейн застана на прага, погледна първо Грейс, после Елис. И двамата бяха напрегнати, но той забеляза, че Грейс бе по-изплашена от двамата. Беше му приятно да ги държи в напрежение, влезе в стаята със сковано, безизразно лице, спря се и ги почака да заговорят.

Но те не казаха нищо, сякаш се страхуваха да не развалят магията на тишината.

Без да може да съдржа вече ликуващата си радост, Крейн избухна.

– Всичко е наред! Отиде си! – Той се изсмя късо и победоносно. – Лапна въдицата като шаран. Беше чудесно. Той повярва на всичко,

което казах. – Посочи към Елис. – Спасих хилавото ти вратле от въжето. Трябваше да ме чуеш. Бях страхотен. Имах готов отговор за всичко. То-зи стар дявол Джеймс открил толкова много, но малко по малко разплетох кошницата му и сър Хю си тръгна с впечатлението, че аз съм най-милият и най-добрият човек на света. Той... той каза, че се гордее с мен – добави Крейн и избухна в истеричен смях.

Грейс остави ловджийската пушка, която бе стискала здраво досега и си пое въздух все още разтреперана. Елис се отпусна на възглавницата, но очите му гледаха напрегнато и недоверчиво.

Крейн изведнъж престана да се смее, като видя, че и двамата го гледаха особено.

– Какво има? – попита той. – Не се ли радвате? Не можете ли да кажете нещо – да благодарите или нещо такова? Ако не бях аз и двамата вече отдавна да сте в ръцете на полицията.

– И ти също – каза тихо Елис.

Крейн пламна.

– Мисля, че достатъчно те търпях – каза той със зловещо изражение в очите. – Винаги се опитваш да създадеш някакви неприятности. Днес си отиваш. Сафки ще се грижи за теб и когато се оправииш, ще си свободен да правиш каквото пожелаеш. Но днес ще напуснеш тази къща.

– Така ли? – каза Елис с леден поглед в очите. – Ами тя?

– Остави я нея – каза Крейн. – Тя остава тук.

– О, не, няма – отвърна Елис. – Дойдохме заедно, ще си тръгнем заедно.

Крейн разбра, че за миг неволно бе свалил маската си и с явно усилие се овладя. Като се обърна към Грейс с познатото мило и весело изражение в очите, което толкова лесно приемаше ѝ каза:

– Толкова съжалявам, че изгубих самообладание, скъпа, но доста се поизпотих в разговора със стария. Разбра ли какво каза Елис? Искане да тръгнеш с него. Свободна си да избереш. Искаш ли да тръгнеш с него?

Грейс изтръпна, поклати глава.

– Няма значение, тя идва с мен – каза тихо Елис. – Намери си друго момиче, с което да се забавляваш. Погледни я. Не е кой знае какво, нали? Можеш да си намериш и нещо по-добро.

– Я млъквай – тросна се Крейн, отиде до Крейс и я хвана за ръката. – Имам нужда от теб. Знаеш това, нали? Ако останеш можем да бъдем много щастливи.

Грейс си пое дъх.

– Моля те, нека да не го слушаме. Не може ли да го оставим? –

Знам, че ще развали всичко, ако му позволим да се бърка – изхлипа тя.

– Е, това урежда въпроса – каза Крейн и без да го види Грейс, се ухили подигравателно на Елис.

– Ако знаеше истината, нямаше да иска да остане – каза Елис. Абсолютното му самообладание озадачаваше Крейн. – Защо не й разкажеш каква свиня си в действителност. И тогава я остави да реши.

Крейн се изсмя, леко раздразнен.

– Хайде, не е необходимо да ме обиждаш – каза той. – Но тя може да избира между двамата, ако ще те направи по-щастлив.

Той погледна Грейс.

– Чу ли го как ме нарече току-що? А, сега искам да разбереш какъв човек е той. Той е изменник. Той е Кушман – Едуин Кушман. Принц па принцовете. Човекът, който предаваше от Германия. Никога ли не си го чувала по радиото?

Грейс се отдръпна.

– Не ме е грижа кой е. Той... той не ме интересува. Просто не искам да стоя повече в тази стая и да слушам гадостите му.

– Не може да не се интересуваш. Полицията го търси и ако го открие, ще го обесят. Ще има какво да разказваш на внуците си (ако въобще имаш внуци). Та той е известен престъпник.

– Моля те, Ричард – каза Грейс, кършейки пръсти. – Моля те да не го говорим за него...

– Добре, няма – каза Крейн и вдигна рамене. – Доста е скучен за обсъждане, нали? Но мислех, че ще е по-добре да знаеш все пак какъв човек е.

Елис му се озъби.

– Остави ме мен. Кажи й за себе си. Предпочитам да съм това, което съм, отколкото да бъда като теб.

– Елис се опитва да ме изкара убиец на жени за удоволствие – каза Крейн, като наблюдаваше внимателно Грейс. – Убеден е, че съм побъркан и че когато се отърва от него, ще те убия. Смята, че съм примамил Джули тук и съм я убил. Нищо не може да го убеди, че тя ми беше сестра и че бедничката се самоуби. Това е алтернативата, скъпа. – Той отстъпи назад и посочи с драматичен жест към Елис. – Той или аз. Избери: Кушман, предателят или Крейн, убиецът.

– Е, чу го – каза Елис на Грейс. Избери, но избери внимателно. Запитай се защо ни подслони той и дали въобще е възможно да те обича. Погледни го. Погледни очите му. Мислиш ли, че такъв човек може да обича някой друг, освен себе си? Спомни си за полиция. Това беше едно

хладнокръвно убийство. Запитай се какво се е случило с Джули Брюър. Помисли. Това е последният ти шанс. Ако останеш при него, той ще те...

– Престани – извика Грейс и се извърна. – Не мога да те слушам. – Тя изтича до Крейн и го хвана за ръката. – Моля те, нека да се махнем оттук и да го оставим. Ако наистина ме искаш, ако не смяташ, че ще ти досаждам, искам да остана при теб.

– Разбира се, че те искам, скъпа – каза Крейн и я притисна към себе си. – Над главата ѝ той се ухили победоносно на Елис.

– Невероятна е, нали? Най-невероятната от всички малки доверчиви глупачки. Да опитам да я убедя да ме остави-само за майтапа?

– По-добре опитай, Крейн – каза тихо Елис. – Иначе ще съжаляваш.

– Не си въобразявай, че ще се страхувам от теб – каза Крейн и изведнъж се намръщи. – Правя го за собствено удоволствие – за да ти докажа влиянието си над нея. Мога да я убедя в каквото си поискам.

– Не бъди толкова сигурен – каза Елис.

Грейс изведнъж се отдръпна и погледна лицето на Крейн, като че ли усети, че говореха за нея.

Той ѝ се усмихна.

– Не искам да те принуждавам насила да оставаш, скъпа – каза той, като я притискаше към себе си. – Представи си, че това, което каза той, е вярно. Представи си, че съм побъркан. Чела си за такива хора. Светът е пълен с побъркани. Ти не знаеш нищо за мен. Може да съм едно от онези безобидни на пръв поглед чудовища, които нападат жените без предупреждение. Представи си, че се нахвърля върху теб след като Елис си отиде. Ще съжаляваш ли тогава, че не го послуша?

– Моля те, не говори така – каза Крейс, като го погледна умолително и сложи ръце на раменете му. – Не ме интересува какво ще се случи с мен, стига само да бъда с теб.

Крейн се намръщи.

– Но не там е въпросът – каза той малко рязко. – Питам те, вярваш ли на думите му, че съм убиец.

Тя се извърна и извика:

– За какво да живея? Глуха съм, изолирана съм от всичко. Никой не ме иска. Ти ме дари с нежност и щастие. Все ми е едно дали ще ме убиеш, но ако си тръгна от теб, какво ще стане с мен?

Крейн я завъртя и нервно я разтърси.

– Не можеш ли да отговориш с да или не? Мислиш ли, че ще те убия?

– Ако искаш да ме убиеш – направи го – извика тя. – Ако не ме обичаш, не ме интересува какво ще стане с мен.

– Няма значение дали те обичам или не – изкрещя й изведнъж Крейн, почервенял от гняв. Не това е важното. Вярваш ли, че съм убил Джули? Отговори ми!

– Знам, че си я убил – извика тя и избухна в плач. – Но за мен това няма значение. Знам, че си такъв, Ричард. Но аз не се страхувам от теб. Моля те, кажи ми само, че ме обичаш и че ме желаеш.

Крейн се отдръпна назад и остана като ударен. Лицето му придоби мъртвешки блед вид.

– Знаеш? – повтори глупаво той.

– Да, разбрах го снощи – каза тя и се опита да го хване за ръцете, но той я отблъсна. – Когато излезе от мрака... видях очите ти. Разбрах, че не си добре... после си спомних колко се изплаши, когато ме видя в онази рокля. Мислих цяла нощ и рабрах, че Елис, колкото и да е зъл, не можеше да измисля такава история, ако не знаеше нещо. – Тя сподави хлипанията си и продължи. – Всичко съвпаднаше. Нашето присъствие тук, убитият полицай, дрехите й, твоят страх – всичко това можеше да означава само едно. Но дори и тогава не повярвах и затова отидох до гората, след като ти си легна. Трябваше... трябваше да разбере. Видях двата гроба... тогава разбрах...

Крейн стоеше изправен пред нея, онемял, пребледнял, разтреперан.

– Моля те, не се тревожи – продължи тя обезумяла, че го бе наранила. – Може би тя е била жестока към теб, но аз няма да бъда. Ще правя всичко за теб. Обичам те. Вярвам ти. Може да отидем някъде, да започнем всичко отначало. Ще се справим. Знам, че ще се справим. – Тя пристъпи към него с протегнати ръце. – Може заедно да се борим с тази ужасна лудост – продължи тя. Това бе велик момент в живота й. Чувстваше се издигната, въодушевена. Видя се в ролята на негов спасител – тя връщаше здравия му разсъдък, помагаше му да оздравее.

Изведнъж той я удари през лицето.

– Уличница! – изкрещя й той. – Как можеш да ми говориш така! Ще те науча аз теб! Как се осмеляваш да ме съжаляваш?

– Крейн – каза Елис. – Не разигравай драми. Пийни нещо и се успокой.

Крейн се нахвърли срещу него.

– Ще те науча и теб – извика той и грабна бутилката с уиски.

Грейс, със зачервена лява буза, изтича до него и го сграбчи за китката.

– Не пий това, Ричард – помоли го тя. – Само ще влошиш нещата. Ела и легни, аз ще...

– Махай се, уличнице! – озъби й се Крейн и така грубо я отблъсна назад, че тя се завъртя край леглото. Елис я хвана за китката, но изтръпнала от ужас, тя се отскубна и се облегна на стената.

Ръката на Крейн трепереше толкова силно, че той разля уиски по килима. Изпи половината от съдържанието на чашата и я захвърли в камината – стъклените парчета се разхвърчаха из стаята.

Той се извърна към двамата, като нервно стискаше и отпускахе ръцете си.

– Сега ще те убия! – изкрещя той. – Не вярваш, че ще го направя, нали? Но сега ще видиш! – Той се нахвърли върху Елис – и ще натрия физиономията ти в кръвта й, гадно преда-телче!

– Моля те, Ричард – каза Грейс. – Нека да те прегърна. Мога да те накарам да се почувстваш добре. Знаем, че мога, ти само ми повярвай.

Крейн мушна ръка зад гърба си и извади дългия нож с бялата костна дръжка от калъфа, прикрит от сакото му.

– Бягай! – изкрещя той на Грейс. – Ще те убия. Искам да бягаш и да пициш като Джули. Пълзи на колене, като нея. Моли ми се за жалкия си, скапан животоц.

При вида на ножа Грейс пое дълбоко дъх, но нито трепна, нито се помръдна.

Елис се изправи в леглото, наклони се напред и се загледа в Крейн със студен и безизразен поглед.

Крейн го погледна диво, изведнъж объркан. Като че ли и двамата не се страхуваха от него. Той се поколеба, изведнъж се чувства неуверен в себе си, отмалаял, стана му студено.

– Бягай! – извика той. – Ще те нарежа... ще те окървавя...

– Моля те, остави го, Ричард – каза тихо Грейс. – Не ме плашиш. Ако преодолееш тази криза, всичко ще се оправи.

Крейн й се озъби, вдигна ножа, поколеба се, отново го свали. Дали щеше да припадне? Боже, чувстваше се ужасно. В тази стая бе страшно задушно. Той направи една несигурна крачка към прозореца, но изведнъж му се стори, че е много далеч. Пръстите му отмаляха. Ножът натежа ужасно и когато Грейс го взе, той не се възпротиви, беше облекчен, че се отърва от него. Свелече се в един стол, тъй като нямаше достатъчно сили да се държи на краката си.

– Какво става с мен? – промърмори той с пресипнал глас и прокара пръсти по лицето си.

Елис се наклони напред.

– Отровен си, глупако! – каза той. И то с конска доза.

Когато Крейн чу подигравателния глас, сякаш нажежено желязо го жегна в стомаха. Той изкрещя и се изправи, олюлявайки се, на крака.

– Отровен? – извика той и сграбчи полицата на камината, за да се задържи.

– Нарече ме лисица, Крейн – каза Елис, като отметна завивките и провеси краката си на пода. Изпод леглото той извади две патерици и се изправи с тях. – Сафки дойде да ме види, когато бяхте с Грейс в гората. Той донесе патериците и отровата. Изсипах я в уискито. – Гласът му се повиши. – Свършено е с теб, говедо! Аз победих!

– Не! – изкрещя Крейн. – Не искам да умирам. Искам да живея. Помогни ми! Грейс! Спаси ме! Извикай доктор! Не ме оставяй да умра.

Грейс изтича към него, хвана го, когато той започна да се свлича, но тежестта му повали и двамата на пода.

– Не искам да умирам – изрева бясно той, докато тя облягаше главата му на гърдите си. – Страх ме е от смъртта. Направи нещо за бога! Извикай доктор! – Той така силно стисна Грейс, докато се гърчеше в предсмъртна агония, че тя извика.

Елис изкуцука до тях.

– Каза, че не ти пука дали ще умреш, наперена гад – каза той. – Умря да се хвалиш с това. Но аз бях решен да не ти позволя да я докоснеш.

– Помогни му – извика Грейс, обезумяла. – Не можеш да го оставиш да страда така. Моля те, потърси помощ... потърси Сафки...

Изведнъж Крейн се скова. Сух, задъхан стон се откъсна от гърлото му.

– Свършено е с него – каза Елис с презрение.

Грейс усети как огромното му тяло се разтърси. Нямаше сили вече да го придържа и той се изтърколи на пода.

– Остави го – каза Елис. – Хайде. Трябва да изчезнем оттук преди някой да е дошъл.

Но тя не му обърна внимание. С див, истеричен плач тя се обърна към Крейн, загледа се в посинялото, подпухнало лице, в изцъклените очи.

– Хайде – каза Елис. – Нали не искаш да те хванат?

Тя се обърна към него, от насълзените ѝ очи искреше омраза.

– Няма да се измъкнеш – извика тя. – Той нямаше да ме нарани. Аз можех да го излекувам. Знаех си, че ще провалиш щастиято ми, но ще си платиш за това. Ще се погрижа да не се измъкнеш.

– Остави го и престани да говориш глупости – каза Елис, като се задържа на патериците с усилие. – Всичко свърши. Заедно дойдохме, заедно ще си тръгнем.

– Ще извикам полицията – изхлипа тя, скочи на крака и се втурна към вратата.

Той я сграбчи, но тя рязко го бутна и изгубил равновесие, се просна на пода. Остра болка, подобно на стоманения зъб на капан, прониза крака му. Преди да успее да се помръдне, тя грабна патериците и ги изхвърли през прозореца.

– Ти с твоята любов – извика тя. – Мислиш ли, че повярвах, че ме обичаш? Винаги си искал да ме нараниш. Е, сега е мой ред.

Тя изтича до стаята, втурна се сляпо в антрето, грабна телефона. Тъкмо вдигна слушалката, погледна нагоре и се вцепени, а слушалката се изплъзна от пръстите ѝ.

Инспектор Джеймс стоеше в антрето. По панталоните и ботушите му имаше кал, лицето му беше сурово.

– Няма нужда – каза той. – Аз съм тук.

Тя махна към спалнята. Ушите ѝ бучаха, пред очите ѝ причерня.

– Там е Кушман – каза слабо тя. – Не го оставяйте да се измъкне. Кушман... изменникът.

Тя усети, че се свлича, а сърцето ѝ проплака за Крейн.

Елис чу гласа на Джеймс и вдигна хилавите си рамене в знак на примирение.

Е, поне бе спасил живота ѝ, бе победил Крейн. Може би това беше единствената почтена, безкористна постъпка в живота му, а малката глупачка не го беше разбрала.

Нека да идват! Беше му омръзнало да се крие, да бяга, да се страхува да говори. Грейс бе единствената жена, която някога го бе интересувала и живота му без нея щеше да бъде прекалено самотен. Бе я изгубил завинаги. Иронията беше в това, че тя щеше да е по-щастлива, ако Крейн я беше убил.

Той погледна бутилката с уиски. Дали да не свършеше бързо? Не! Нека да похарчат малко пари за него. Щеше да ги позабавлява, да им осигури материал за четене по вестниците. Процесът може би щеше да продължи с дни. Във всеки случай щяха да минат седмици, преди да го обесят – много седмици, в които щеше да мисли за Грейс.

Той се отпусна, изпълна болния си крак и зачака Джеймс. За първи път през живота си се почувства спокоен.

КРАЙ

© 1946 Джеймс Хадли Чейс
© 1992 Ралица Милева, превод от английски

James Hadley Chase
Trusted Like The Fox, 1946

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2007

Публикация:

A Panther Book

First published in Great Britain
by Jarrolds Publishers (London) Limited
PRINTING HISTORY
Jarrolds edition first published 1946
Panther edition first published August 1964
c/o Jusautor, Sofia

Издавателство „Пионер Ананда“, София
Печат – ДФ „Балкан-Прес“
ISBN 954-8051-03-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3584>]